

προλεταριακή

Προϋεταριοι ολων των χωρων,
καταπιεζομενα εθνη και ηαοι, ΕΝΩΘΕΙΤΕ!

σημια

δεκαπενθημερη εφημεριδα του Κ.Ο. του Κομμουνιστικου Κωματος Ελλαδας (μαρξιστικου-λενινιστικου) www.kkempl.gr Σαββατο 3 Ιουνη 2023 ■ χρονος 41ος φ. 941 ■ 1.50€

Φέρνουν άγρια επίθεση, απαιτούν υποταγή, σερβίρουν «νέες» κοινοβουλευτικές (αυτ)απάτες

Στη μάχη των εκλογών

τα ψηφοδέλτια του ΚΚΕ(μ-λ)

Υπερασπίζονται την επόμενη μέρα των μεγάλων λαϊκών αγώνων!

«**Ν**ικητές και ηττημένοι» λένε με μια φωνή στον λαό ότι «δεν έχει επόμενη μέρα». «Ότι οφείλει να υποταχθεί ή ότι δεν μπορεί παρά να υποταχθεί στην άγρια επίθεση που ήδη εξαγγέλλεται!

Νόμος είναι τα συμφέροντα και οι απαιτήσεις των ιμπεριαλιστών των ΗΠΑ και της ΕΕ, οι απαιτήσεις του ντόπιου κεφαλαίου, κραυγάζει ήδη η ΝΔ! Ο λαός πρέπει να μείνει στη γωνία και να δεχτεί αδιαμαρτύρητα της πολιτικές της φτώχειας, της εκμετάλλευσης, του κοινωνικού μεσαίωνα. Τις πολιτικές που υπηρετούν την αιματοχυσία των λαών για τα συμφέροντα των φονιάδων του πλανήτη!

Ο λαός πρέπει να μείνει στη γωνία, φωνάζει και ο ΣΥΡΙΖΑ που «διορθώνει τα λάθη του» με ακόμα πιο δεξιές επιλογές και θέλει να γίνει κοινοβουλευτικό «ανάχωμα» της ΝΔ, για να διεκδικήσει

ξανά τον ρόλο του πολιτικού πυλώνα του συστήματος. Τον ίδιο στόχο έχει και το ΠΑΣΟΚ, που καταθέτει όλα τα εκέγγα που έχει από τις υπηρεσίες δεκαετιών στο σύστημα!

Δίπλα στα κόμματα αυτά, τα ακροδεξιά και άλλα δεκανίκια του συστήματος (Βελόπουλος, ΝΙΚΗ, Πλεύση, Βαρουφάκης) έρχονται να διαστρέψουν τη λαϊκή αποστροφή στους κυρίαρχους και να παραταχθούν ως εφεδρείες της αντιλαϊκής επίθεσης. Όλοι μαζί στήνουν για τις εκλογές στις 25/6 ένα σκηνικό αντιδραστικών εκβιασμών και βομβαρδισμού του λαού για τις ανάγκες και τις απαιτήσεις του συστήματος της εξάρτησης και της εκμετάλλευσης. Η ηγεσία του ΚΚΕ συνεχίζει το ρεσιτάλ των κοινοβουλευτικών αυταπατών και τη γραμμή συμμόρφωσης και προσαρμογής στις πολιτικές του συστήματος που ακολούθησε και

όλα τα προηγούμενα χρόνια.

Τα ψηφοδέλτια του ΚΚΕ(μ-λ) παλεύουν να φτάσει σε όλη τη χώρα η θέση «στο δρόμο λαέ μπορείς να τους νικήσεις», ενάντια στην υποταγή και τους εκβιασμούς. Αναδεικνύουν την Αντίσταση-Οργάνωση ως τη μόνη κατεύθυνση που μπορεί να διεκδικεί ζωή και δουλειά με δικαιώματα. Προβάλλουν στον κόσμο του αγώνα την Κοινή Δράση-Συντονισμό ως αναγκαία προϋπόθεση για να βγει μαζικά στον αγώνα λαός και νεολαία.

Στην κρίσιμη πολιτική μάχη των εκλογών στις 25/6, καλούμε σε συστράτευση στη γραμμή που προβάλλουν τα ψηφοδέλτια του ΚΚΕ(μ-λ) κάθε εργαζόμενο και νέο που μας στήριξε στις εκλογές του Μάη, το ευρύτερο δυναμικό των αγώνων που αναζητά απαντήσεις στον βαρύ αρνητικό συσχετισμό και προοπτική στην υπόθεση του λαού!

(συνέχεια στη σελ.2)

ΓΙΑ ΝΑ ΖΗΣΟΥΜΕ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΑΓΩΝΙΣΤΟΥΜΕ

Φέρνουν **ΑΓΡΙΑ ΕΠΙΘΕΣΗ**

ΣΤΟ ΔΡΟΜΟ, ΛΑΕ, ΜΠΟΡΕΙΣ ΝΑ ΤΟΥΣ ΝΙΚΗΣΕΙΣ!

ΨΗΦΙΣΤΕ-ΣΤΗΡΙΞΤΕ

ΚΚΕ(μ-λ)

ΓΙΑ ΝΑ ΖΗΣΟΥΜΕ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΑΓΩΝΙΣΤΟΥΜΕ

ΚΟΙΝΗ ΔΡΑΣΗ ΣΥΝΤΟΝΙΣΜΟΣ

ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ ΟΡΓΑΝΩΣΗ

για το **ΜΕΛΛΟΝ** που μας **ΑΙΖΕΙ!**

ΨΗΦΙΣΤΕ-ΣΤΗΡΙΞΤΕ

ΚΚΕ(μ-λ)

Έγκλημα στο Πέραμα

71 νεκροί σε εργοδοτικά εγκλήματα το 2023

σελ. 5

Η επόμενη μέρα έχει ήδη δρομολογηθεί

σελ. 9

ΣΥΡΙΖΑ

Η δεξιά πολιτική δεν καμουφλάρεται με αριστερές κορόνες

σελ. 11

Για τα αποτελέσματα των Φοιτητικών Εκλογών

σελ. 17

Εκλογές 25 Ιουνίου

Το ΚΚΕ(μ-λ) δίνει την πολιτική μάχη σε όλη τη χώρα!
Για να ζήσουμε πρέπει να αγωνιστούμε!
Στο δρόμο, λαέ, μπορείς να τους νικήσεις!

Τα ψηφοδέλτια του ΚΚΕ(μ-λ)

σελ.12, 13

Τουρκία

Ο ανθεκτικός Ερντογάν... και η «αμηχανία» των Δυτικών

σελ. 21

Φέρνουν άγρια επίθεση, απαιτούν υποταγή, σερβίρουν Στη μάχη των εκλογών τα ψηφοδέλτια Υπερασπίζονται την επόμενη μέρα των μεγάλων

συνέχεια από σελ. 1

Ο κοινός στόχος νικητών και ηττημένων

Οι δύο επικρατέστερες προσεγγίσεις για τα εκλογικά αποτελέσματα της 21ης του Μάη έχουν τυπικά αντίθετες εκτιμήσεις, αλλά ωστόσο υπηρετούν και οι δύο τον ίδιο βασικό στόχο!

Η μία προσέγγιση (βασικά από την πλευρά της ΝΔ) επικαίρει για τα αποτελέσματα αυτά. Παρουσιάζει την εκλογική νίκη της ΝΔ ως μια «επιλογή» του λαού υπέρ της «σταθερότητας και της κανονικότητας». Μια «επιλογή» που ανοίγει το δρόμο για να συνεχιστεί και να αγριέψει ακόμα περισσότερο η πολιτική των προηγούμενων χρόνων, αφού αυτή η πολιτική «συμφέρει» τη χώρα και τον λαό. Συνεπώς, αυτό που χρειάζεται -λέει η προσέγγιση αυτή- είναι το εκλογικό αποτέλεσμα υπέρ της ΝΔ να επαναληφθεί -ακόμα και ενισχυμένο- και κυρίως στη συνέχεια ο λαός να υποστεί αδιαμαρτύρητα όλα όσα φέρνει η πολιτική αυτή.

Η δεύτερη προσέγγιση «καταριέται» τα αποτελέσματα της 21ης/5, αφού στις εκλογές αυτές ο λαός «έχασε την ευκαιρία του να νικήσει» και η ΝΔ αναδείχθηκε πρώτη και ενισχυμένη. Ένα ολόκληρο φάσμα δυνάμεων και αναλυτών από τον ΣΥΡΙΖΑ ως τις δυνάμεις που αναφέρονται στην Αριστερά (και την εξωκοινοβουλευτική) χρεώνει την ευθύνη των αποτελεσμάτων αυτών στο λαό. Περισσεύουν στις «αναλύσεις» αυτές, οι -κάθε άλλο παρά πρωτοφανέρωτοι- χαρακτηρισμοί για τον λαό «που δεν καταλαβαίνει», «που κάνει συντηρητική στροφή» που είναι έως και «μαζοχιστής»! Αφήνουμε στην άκρη το ότι οι «αναλύσεις» αυτές δεν μας λένε ποια θα ήταν «η νίκη του λαού» στις εκλογές του Μάη, ποιες ήταν οι «αγωνιστικές και προοδευτικές» πολιτικές που «προσφέρονταν» από το κεντρικό πολιτικό σκηνικό, που ο «συντηρητικός» λαός δεν τις επέλεξε. Τα αφήνουμε στην άκρη όλα αυτά για να επισημάνουμε το συμπέρασμα και αυτής της «ανάλυσης»: Αυτός ο «άχρηστος και συντηρητικός λαός», με τα αποτελέσματα της 21ης/5 «καταδικάστηκε» να υποστεί όλα όσα θα φέρει η πολιτική της ΝΔ ως κυβέρνηση τα επόμενα χρόνια!

Ο κοινός στόχος λοιπόν που υπηρετούν και οι δύο «αναλύσεις» είναι να κηρύξουν υποταγή του λαού στην άγρια επίθεση που έρχεται από τις 26 του Ιούνη. Ο λαός μετά της 26 του Ιούνη δεν (πρέπει να) υπάρχει! Και το πολύ που του επιτρέπεται να «ελπίσει» είναι στις 25 του Ιούνη να προκύψουν κάποια κοινοβουλευτικά «αναχώματα» διαφόρων εκδοχών στην κυριαρχία της ΝΔ!

Το ΚΚΕ(μ-λ) δίνει τη μάχη των εκλογών του Ιούνη για να σταθεί απέναντι σε αυτή την κοινή επιδίωξη των δυνάμεων του συστήματος. Να σταθεί απέναντι στην κοινοβουλευτική νομιμοποίηση της επίθεσης και τις κοινοβουλευτικές αυταπάτες που με μια φωνή απαιτούν από το λαό να

«παραδοθεί», να υπογράψει την «παραίτηση» του από την ανάγκη του για ζωή και δουλειά με δικαιώματα.

Στην εκλογική μάχη παλεύουμε να φτάσει παντού η θέση «στο δρόμο λαέ μπορείς να τους νικήσεις» που αποτελεί την πραγματική διέξοδο για το λαό. Που υπερασπίζεται την οργή του λαού και νεολαίας στη μόνη κατεύθυνση που αυτή μπορεί να φέρει νίκες και κατακτήσεις. Που θέλει να συνδεθεί και να εκφράσει τις αναζητήσεις πολλών χιλιάδων εργαζομένων και νέων που αντιλαμβάνονται την ανάγκη να αναδειχθεί στην πάλη και με την πάλη ο ορίζοντας του λαού. Η επαναστατική προοπτική του για Ανεξαρτησία και Σοσιαλισμό.

Ο ορίζοντας του συστήματος

Η «μεγάλη εικόνα» δείχνει ότι ο πλανήτης διαρκώς βαδίζει πιο μέσα προς την «τέλεια καταίγιδα». Φτώχεια, εξαθλίωση, εργασιακή και κοινωνική βαρβαρότητα και ένας άδικος πόλεμος στην Ουκρανία που φουντώνει και ως μια κεντρική αναμετρηση παράγει άλλες εστίες από τον Ειρηνικό ωκεανό, ως το Σουδάν και το Κόσσοβο...

Ο πλανήτης δεν πάει «μόνος του» σε αυτή την τροχιά. Τον οδηγεί το καπιταλιστικό-ιμπεριαλιστικό σύστημα που κάνει κουμάντο στις τύχες και τις ζωές εργατών και λαών. Αυτό το σύστημα βρίσκεται σε συνθήκες βαθιάς κρίσης. Αυτού του συστήματος οι «μια κούφτα» κυρίαρχες ιμπεριαλιστικές δυνάμεις οξύνουν ως το πολεμικό επίπεδο τους ανταγωνισμούς τους, ανατροφοδοτούν την κρίση, επιβάλλουν συνθήκες μεσαίωνα και προοπτικές μακελιού για τις μάζες του πλανήτη.

Αυτές οι κυρίαρχες δυνάμεις επιδιώκουν να βγουν από την «τέλεια καταίγιδα» νικητές με καύσιμα το αίμα, τον ιδρώτα και τα δικαιώματα των μαζών.

Η άρχουσα τάξη της χώρας μας είναι κομμάτι του παζλ αυτής της «μεγάλης εικόνας». Έχει ταυτίσει -σωστά για τα δικά της ταξικά συμφέροντα- την αναπαραγωγή της με αυτό που ονομάζει «σωστή πλευρά της Ιστορίας». Δηλαδή με την πλήρη στοίχισή της στα αφεντικά στα οποία στηρίζεται η ύπαρξή της ως άρχουσας τάξης της χώρας. Στους ιμπεριαλιστές των ΗΠΑ και της ΕΕ.

Γι' αυτό η εαρινή έκθεση της Κομισιόν είναι «ευαγγέλιο» για όλα τα κόμματα του συστήματος και δεν τολμά κανένα, ούτε από τα «αντιπολιτευόμενα» (ΣΥΡΙΖΑ, ΠΑΣΟΚ), να πει έστω και μια λέξη που να διαφοροποιείται από τα νέα βαριά χτυπήματα που φέρνει στον λαό και στη λεγόμενη «μεσαία τάξη».

Γι' αυτό το όλο και πιο βαρύ αποτύπωμα της πολεμικής μπότας των ΗΠΑ στη χώρα «δοξάζεται» από όλο τον σурφето των δυνάμεων της υποτέλειας. Γι' αυτό όλοι μαζί πήραν κιόλας πρόσκληση για το πάρτι της πρεσβείας μετά τις εκλογές και μετά όλοι μαζί θα τρέξουν

να στοιχηθούν στα νέα πολεμικά ανακοινωθέντα της Συνόδου του ΝΑΤΟ στις 11 Ιουλίου στη Λιθουανία.

Γι' αυτό ΝΔ, ΣΥΡΙΖΑ και ΠΑΣΟΚ ανταποκρίνονται στη «διευθέτηση» που απαιτούν οι ΗΠΑ για τα ελληνοτουρκικά, σύμφωνα με τους σχεδιασμούς τους απέναντι στον ρώσικο ιμπεριαλισμό, παρόλο που η «διευθέτηση» αυτή μπορεί να βάζει στον πάγο τους πάγιους εθνικιστικούς αντιδραστικούς μαξιμαλισμούς της αστικής τάξης.

Γι' αυτό νίκησε η εκλογική γραμμή της ΝΔ που είπε τα πράγματα με το όνομά τους, με τα μικρά και μεσαία στρώματα να εκβιάζονται να αποδεχθούν τις συνθήκες που έχουν διαμορφωθεί και με δεδομένο ότι η εργατική τάξη και ο φτωχός λαός διώκονται και δεν έχουν διαμορφώσει τη δική τους φωνή, τη δική τους αντίσταση και οργάνωση.

Γι' αυτό ο ΣΥΡΙΖΑ που είναι και θέλει να συνεχίσει να είναι κυβερνητικό κόμμα του συστήματος, «δεν βρίσκει» τίποτε να αντιπολιτευτεί τη ΝΔ, δεν διανοείται καν σε συνθήκες μεγάλης όξυνσης των ταξικών αντιθέσεων να επιδιώξει να απευθυνθεί στον λαό. Αντίθετα, και για να επιβεβαιώσει την υπευθυνότητα του, και μετά την εκλογική του συντριβή, επιλέγει να απευθυνθεί στον πρωτεργάτη του αντικομμουνισμού και εκλεκτό του συστήματος Μαραντζίδη!

Γι' αυτό το ΠΑΣΟΚ, με τη στήριξη κέντρων του συστήματος, επιστρατεύει την εμπειρία δεκαετιών που έχει ως κόμμα που ταυτίζεται με τα συμφέροντά τους και προσπαθεί να γίνει αναφορά των μικρομεσαίων στρωμάτων και πυλώνων του πολιτικού συστήματος.

Για όλα αυτά, το μόνο που δεν προδιαγράφουν τα εκλογικά αποτελέσματα του Μάη είναι «πολιτική σταθερότητα». Αυτή την άδηλη αγωνία των κομμάτων του συστήματος -ότι θα βρουν σύντομα μπροστά τους τον εχθρό λαό και τη νεολαία που «νικήθηκαν» στις εκλογές- εκφράζουν και επιχειρούν προκαταβολικά να αντιμετωπίσουν οι αφορισμοί και οι ύβρεις για τον λαό που επιστρατεύονται από δεξιά και «αριστερά»!

Ο ορίζοντας του λαού

Σε αυτό το πλαίσιο που ορίζει η διεθνής κατάσταση, η εξάρτηση της χώρας, η φύση και τα χαρακτηριστικά της άρχουσας τάξης και των κομμάτων της, ο λαός μας δεν είχε και δεν έχει τίποτε θετικό να περιμένει ότι θα έρθει για τα συμφέροντά του από τις πολιτικές του συστήματος και των όποιων κυβερνήσεων του.

Αντίθετα, και ενόσω οι πολιτικές του συστήματος δεν συναντούν μαζικές αντιστάσεις, ενόσω δεν δέχονται πλήγματα και μερικές έστω ανατροπές από αγώνες αντίστασης και διεκδίκησης, το πρόγραμμα του συστήματος είναι η ζωή του λαού να επιδεινώνεται. Δεν είναι «ατύχημα» ή «έκτακτη κατάσταση» το ότι χιλιάδες

ελεύθεροι επαγγελματίες μένουν εν μέσω προεκλογικής περιόδου χωρίς ιατροφαρμακευτική περίθαλψη «λόγω χρεών του ΕΦΚΑ». Όπως δεν είναι «ατύχημα» ο νεκρός εργάτης και οι δύο άλλοι σακατεμένοι στο Πέραμα! Είναι η πραγματική και γενική ρότα των εξελίξεων στον εξαρτημένο καπιταλισμό της χώρας και στις δοσμένες διεθνείς συνθήκες.

Αυτή η εικόνα της απαξίωσης χωρίς όριο της δουλειάς και της ζωής του εργαζόμενου λαού είναι και θα γίνει ακόμα περισσότερο ο κανόνας την επόμενη μέρα. «Πάμε και όπου βγει» όσον αφορά τη ζωή και τα δικαιώματα του λαού και της νεολαίας είναι η πραγματική πολιτική των κομμάτων του συστήματος, της αυριανής κυβέρνησης.

Ο λαός δεν μπορεί με κάποιο ...μαγικό κόλπο να καταργήσει τον μαύρο ορίζοντα που του έχει επιβάλλει το σύστημα της εξάρτησης και της εκμετάλλευσης. Δεν μπορεί λόγου χάρη να «βγάλει διαβατήρια και να φύγει από τη χώρα» όπως τον «συμβουλεύουν» οι ...κύκλοι του ΣΥΡΙΖΑ που «αγανάκτησαν» με τη νίκη της ΝΔ.

Ο λαός χρειάζεται να διεκδικήσει τον τόπο του, τη ζωή του και τα δικαιώματά του. Να δώσει μάχες και αγώνες. Μάχες και αγώνες που δεν αρχίζουν και δεν τελειώνουν στις εκλογές. Μάχες και αγώνες που θα έχουν διάρκεια, αποφασιστικότητα και στόχους που θα εκφράζουν τα δικά του συμφέροντα. Για να δοθούν αυτές οι μάχες, όσο και όπως χρειάζεται, χωρίς να υπόκεινται στους εργατοπατέρες, τα κόμματα και τις κάθε λογής δυνάμεις και επιδράσεις του αντιπάλου, λαός και νεολαία χρειάζονται τη δική τους οργάνωση, τα δικά τους όργανα πάλης.

Αυτή η συγκρότηση, αυτοί οι αγώνες είναι και η μόνη πραγματική βάση πάνω στην οποία μπορεί να χτιστεί, να «αναδειχθεί» πλατιά στον λαό και ο δικός του ορίζοντας. Ο ορίζοντας της επαναστατικής ανατροπής του συστήματος, για την Ανεξαρτησία και τον Σοσιαλισμό!

Στις εκλογές δίνουμε τη μάχη της προετοιμασίας του λαού για την επόμενη μέρα. Ενάντια στις δυνάμεις του συστήματος που με «ποικιλία» προσεγγίσεων αξιοποιούν όλες το αποτέλεσμα του Μάη για να «πείσουν» τον λαό ότι δεν υπάρχει γι' αυτόν επόμενη μέρα. Κόντρα στην αποθώωση των κοινοβουλευτικών αυταπατών της ηγεσίας του ΚΚΕ, που δηλώνει με κάθε αφορμή (όπως στην περίπτωση των ελεύθερων επαγγελματιών που έμειναν ακάλυπτοι από τον ΕΦΚΑ) ότι «δεσμεύεται στην επόμενη Βουλή να καταθέσει πρόταση νόμου» που θα αντιμετωπίζει το (κάθε) πρόβλημα!

Αυτή η πολιτική μάχη είναι κρίσιμη. Υπερασπίζεται την οργή του λαού, την αγωνιστική διέξοδο, τη δύναμη της λαϊκής πάλης. Αναδεικνύει μέσα από την πρόταση Κοινής δράσης και Συντονισμού, τους πολιτικούς και κινηματικούς όρους για τα πρώτα κρίσιμα βήματα αυτής της πάλης. Δίνει πραγματικές απαντήσεις μέ-

ΕΝΙΟΧΟΥΣΕ
την έκδοση

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ: Εσωτερικού: 45 ευρώ
Εξωτερικού: 65 ευρώ

ΑΡ. ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΟΥ: Εθνική Τράπεζα: IBAN: GR320110711000071148003461
BIC: ETHNGRAA

Προλεταριακή Σημαία Κωδ.3112

Εκδόσεις ΕΚΤΟΣ ΤΩΝ ΤΕΙΧΩΝ, Αστική μη κερδοσκοπική εταιρία

Διευθύνεται από Συντακτική Επιτροπή

Υπεύθυνος Σύνταξης: Θ. Φωτόπουλος

Εδρα: Γραβιάς 10-12, 10678 Αθήνα, Τηλ: 2103303639 cpgml@otenet.gr Θεσ/νίκη, Συγγρού 24, Τηλ: 2310 278978 cpgmlthe@the.forthnet.gr www.kkemi.gr

«νέες» κοινοβουλευτικές (αυτ)απάτες του ΚΚΕ(μ-λ) λαϊκών αγώνων!

σα στα σημερινά δεδομένα της ταξικής πολιτικής πάλης στις αναζητήσεις ενός ολόκληρου δυναμικού για την προοπτική των αγώνων.

Αυτή η μάχη πρέπει να στηριχθεί πλατιά και αποφασιστικά! Το ΚΚΕ(μ-λ) καλεί τους χιλιάδες εργαζόμενους και νέους που το στήριξαν το Μάη και τις πολλές χιλιάδες αγωνιστές που συμμερίζονται την πάλη αυτή να πλαισιώσουν ενεργητικά την εκλογι-

κή του μάχη. Για να γίνει πιο δυνατό το μήνυμα «στο δρόμο λαέ μπορείς να τους νικήσεις», για να ενισχυθεί πολιτικά η πρόταση Κοινής Δράσης-Συντονισμού, για να κατακτηθεί η κατεύθυνση της Αντίστασης-Οργάνωσης από ευρύτερα τμήματα λαού και νεολαίας. Αυτοί είναι οι στόχοι, αυτό είναι το περιεχόμενο που έχει κάθε ψηφοδέλτιο του ΚΚΕ(μ-λ) σε όλη τη χώρα!

Αποψη

Στις εκλογές της 17ης Νοέμβρη 1974, τις πρώτες μετά την πτώση της χούντας, η ΝΔ του Κ. Καραμανλή πήρε ποσοστό 54,37% και εξέλεξε 220 (!!!) βουλευτές, η Ένωση Κέντρου 20,42%, το ΠΑΣΟΚ 13,58% και η Ενωμένη Αριστερά (ΚΚΕ, ΚΚΕ εσωτερικού, ΕΔΑ) 9,47%.

Μόλις τρεις μήνες από την εισβολή στην Κύπρο και την πτώση της χούντας και έναν χρόνο ακριβώς μετά την Εξέγερση του Νοέμβρη, κι ενώ εκατοντάδες χιλιάδες λαού διαδηλώνουν στους δρόμους ενάντια σε ΗΠΑ-ΝΑΤΟ και τους ντόπιους λακέδες τους, ο «εθνάρχης» Καραμανλής, που έφυγε νύχτα από τη χώρα το 1963 μετά τη δολοφονία Λαμπράκη, με άλλο όνομα, πετυχαίνει τη μεγαλύτερη εκλογική νίκη της Δεξιάς.

Τότε ήταν πολλοί οι... αριστεροί

Για έναν αριστερό αγωνιστή, και πολύ περισσότερο για έναν κομμουνιστή, η αταλάντευτη πίστη στις ανεξάντλητες δυνάμεις της εργατικής τάξης και των λαών και στον ιστορικό τους ρόλο για την κοινωνική απελευθέρωση δεν είναι απλά «αξιακό ζήτημα», αλλά η υλική βάση της ύπαρξης και της δράσης του. Αυτή η πίστη δεν προκύπτει από κάποια θρησκεία ή από κάποια ψευδαίσθηση, αλλά από τις αντικειμενικές συνθήκες της ταξικής κοινωνίας όπου ζούμε. Τις ανταγωνιστικές και ασυμφιλίωτες ταξικές αντιθέσεις που γεννούν τους αγώνες και τα κινήματα. Τις αντιθέσεις ανάμεσα στους λαούς και τον ιμπεριαλισμό, τους πολέμους και τις επεμβάσεις, που γεννούν τον πόθο για λευτεριά και ανεξαρτησία.

Μήπως πρέπει να αλλάξουμε... λαό;

που τα έβαλαν με το λαό για την ψήφο του. Μάλιστα, στις συναυλίες της εποχής αλλά και στις ταβέρνες και στις συνεστιάσεις, ο γνωστός στίχος από το τραγούδι του Μίκη Θεοδωράκη «...και συ λαέ βασανισμένε, μην ξεχνάς τον Ωρωπό» (φυλακές και τόπος μαρτυρίου για πολλούς αγωνιστές επί χούντας) είχε παραφρασθεί με το απερίγραπτο «...και συ λαέ μαλ...σμένε, ξέχασες τον Ωρωπό»!!! Κανείς βέβαια από αυτούς τους... αριστερούς δεν χλεύασε ούτε τα έβαλε με τον Μίκη Θεοδωράκη για το εκβιαστικό δίλημμα «Καραμανλής ή τάνκς» που έθεσε πριν από εκείνες τις εκλογές. Ούτε τα έβαλε με την ηγεσία της «Ενωμένης Αριστεράς» που, αφού υπέγραψε τη δήλωση νομιμοφροσύνης (ν.59/74), αποδέχτηκε να γίνουν οι εκλογές στην πρώτη επέτειο από την Εξέγερση του Νοέμβρη, για να πάρει εύσημα δημοκρατικότητας ο αυτοργός της βίας και νοθείας των εκλογών του 1961.

Όλα αυτά μου ήρθαν στο μυαλό αυτές τις μέρες, ακούγοντας σε συζητήσεις από... αριστερούς ότι «ο λαός ξέχασε τα Τέμπη», ότι «βουλευτήκε με τα διάφορα pass και ξέχασε τη φτώχεια και την ακρίβεια», ότι «ξέχασε τη Νέα Σμύρνη, την αστυνομοκρατία και την καταστολή» και άλλα πολλά και απερίγραπτα. Και άρχισαν και οι αναλύσεις για τη «συντηρητικοποίηση της κοινωνίας», δηλαδή του λαού. Αυτού του λαού που πριν από ενάμιση μήνα διαδήλωνε κατά εκατοντάδες χιλιάδες στους δρόμους για το έγκλημα στα Τέμπη, καταγγέλλοντας το σύστημα της εκμετάλλευσης και του ξεπουλήματος στα ξένα αφεντικά.

Και μου ήρθαν στο μυαλό οι κουβέντες του συντρόφου Βασίλη Σαμαρά, που εδώ και πολλά χρόνια έλεγε «όποιου δεν του αρέσει αυτός ο λαός, να του... παραγγείλουμε άλλον στο σούπερ μάρκετ», ασκώντας κριτική στις διάφορες ηγεσίες της Αριστεράς «μας» (και όχι μόνο) που «τα έριχναν» στο λαό είτε για την ψήφο του είτε γιατί «δεν τραβάει».

Και όσο και αν είναι προκλητικό που κάποιοι... αριστεροί -φανερά ή μέσω «αναλύσεων»- προσπαθούν να φορτώσουν στο λαό τις ευθύνες για το εκλογικό αποτέλεσμα της 21ης Μάη, άλλο τόσο προκλητική είναι η «αναισθησία» κάποιων που θριαμβολογούν γιατί πήραν ένα καλύτερο ποσοστό και περισσότερους βουλευτές. Οι δύο όψεις του ίδιου νομίσματος. Όψεις που στο πρόσφατο παρελθόν είχαν τους ίδιους πρωταγωνιστές, σε αντίθετους ρόλους, με το περιβόητο «ο λαός να διορθώσει την ψήφο του».

«Μα ο λαός δεν έχει ευθύνη για τις επιλογές του;» θα ρωτούσε κάποιος. Η απάντηση είναι αρνητική. Οι τάξεις και τα κοινωνικά στρώματα δεν έχουν ευθύνη για «αυτό που είναι». Ο εργάτης δεν είναι υπεύθυνος που τον εκμεταλλεύεται ο καπιταλιστής. Οι κοινωνίες γενικά, και πιο συγκεκριμένα η καπιταλιστική στην περίοδο της ιμπεριαλιστικής της διάστασης, έχουν μία υλική βάση, τις εκμεταλλευτικές παραγωγικές σχέσεις πάνω στις οποίες οικοδομούνται ταξικά και πολιτικά ρεύματα, κοινωνικές σχέσεις, ταξική πάλη, πολιτισμός, νόμοι και κράτος. Οι κυρίαρχες τάξεις -και στην περίπτωση μας, η κεφαλαιοκρατική αστική τάξη- κάνουν τις πιο συνειδητές επιλογές λόγω της θέσης τους. Θέση κυριαρχίας και ηγεμονίας μέσα στην κοινωνία. Η εργατική τάξη και ο λαός, για να μπορέσουν να κάνουν συνειδητές επιλογές για το δικό τους ταξικό συμφέρον, πρέπει να συγκροτηθούν «σε τάξη για τον εαυτό τους» και να πετάξουν από πάνω τους την ψευδή συνείδηση που τους επιβάλλει το εκμεταλλευτικό σύστημα για τη διαίωξη της κυριαρχίας του.

Η ανύψωση της εργατικής τάξης και του εργαζόμενου λαού «σε τάξη για τον εαυτό της» είναι υπόθεση και ευθύνη της Αριστεράς και του κομμουνιστικού κινήματος. Γι' αυτό γεννήθηκαν και υπάρχουν. Αυτήν την υπόθεση οφείλουν να υπηρετήσουν.

Έγκλημα στο Πέραμα

71 νεκροί σε εργοδοτικά εγκλήματα το 2023

Δεν επέστρεψε ποτέ σπίτι του ο 47χρονος χειριστής γερανού που καταπλακώθηκε στο Πέραμα στις 29/5/2023. Σε νοσοκομεία κατέληξαν οι δύο εργάτες που δούλευαν μαζί του, ο ένας χτυπημένος στο πόδι κι ο άλλος στο κεφάλι. Οι τρεις τους επιχειρούσαν να τοποθετήσουν το τέταρτο περύγιο προπέλας του πλοίου «ASTERION II», το οποίο βρίσκεται για επισκευές σε μία απ' τις πλωτές δεξαμενές της Ναυπηγοεπισκευαστικής Ζώνης του Περάματος. Βρέθηκαν καταπλακωμένοι απ' το περύγιο και με τη σκαλωσιά στην οποία δούλευαν πεσμένοι.

Οι πληροφορίες απ' το χώρο κάνουν λόγο για κακή κατάσταση του παλιού γερανού που χρησιμοποιήθηκε, ενώ είναι ακόμα άγνωστο (και πιθανά δεν θα μαθευτεί ποτέ) το αν ο γερανός ήταν πιστοποιημένος και πώς, αν η σκαλωσιά ήταν κατασκευασμένη σωστά, με σωστά υλικά και ελεγχμένη, αν τα υπόλοιπα εξαρτήματα ανύψωσης (σαμπάνια, ιμάντες, άγκιστρα κτλ.) ήταν αυτά που έπρεπε, αν ήταν κατάλληλα για το φορτίο, αν υπήρχε λεβαδόρος να καθοδηγεί το χειριστή, αν υπήρχε σχέδιο ανύψωσης κι ένα σωρό ακόμα ζητήματα που χρειάζονται για να γίνουν με ασφάλεια τέτοιες εργασίες.

Πολύ σπάνια τα εργοδοτικά εγκλήματα «εξιχνιάζονται». Ακόμα και

σε περιπτώσεις που το σύστημα εξαναγκάζεται, κάτω απ' την πίεση των αντιδράσεων, να κάνει κάποια έρευνα, αυτή πάντα σταματάει πριν τα πραγματικά αίτια, το κίνητρο αυτών των εγκλημάτων: το κέρδος των κεφαλαιοκρατών. Όταν μπορούν, τα αστικά δικαστήρια κατηγορούν τους ίδιους τους εργάτες. Κι όμως, κανένας εργαζόμενος δεν έχει να κερδίσει κάτι απ' την εντατικοποίηση της δουλειάς, τη βιασύνη, τον περιορισμό του προσωπικού, την έλλειψη εξοπλισμού, μέσων και μέτρων που μπορούν ουσιαστικά, κι όχι απλά τυπικά, να ελαττώσουν τον κίνδυνο που αντιμετωπίζει κάθε εργαζόμενος όταν δουλεύει. Η ευθύνη ανήκει στην εργοδοσία, που μπροστά στην επιδίωξη της μεγιστοποίησης του κέρδους της, βάζει πολύ χαμηλά τη ζωή των εργατών.

Έχει άλλωστε φροντίσει το σύστημα συνολικά ν' απαξιώσει και τη δουλειά και τη ζωή της εργατικής τάξης. Οι 71 νεκροί σε εργοδοτικά εγκλήματα απ' την αρχή της χρονιάς, 9 στις 8 μέρες μεταξύ 22 και 29 Μάη, είναι αποτέλεσμα ακριβώς αυτής της δολοφονικής πολιτικής. Ταυτόχρονα αναδεικνύουν το δρόμο που έχουν να διανύσουν οι εργαζόμενοι, της οργάνωσης και του αγώνα, ώστε να μπορέσουν να υπερασπιστούν αποτελεσματικά το δικαίωμα στη δουλειά με ασφάλεια και αξιοπρέπεια.

Προσφορές

Ο Γρηγόρης Νιόλης προσφέρει στη μνήμη του Γρηγόρη Κωνσταντόπουλου 150 ευρώ για ενίσχυση της Π.Σ.

Ο συναγωνιστής Κ.Σ. προσφέρει στη μνήμη του σ. Αντρέα Βογιατζόγλου, 200 ευρώ για την ενίσχυση της Π.Σ.

Κοζάνη Άγρια επίθεση των ΜΑΤ ενάντια στους κατοίκους που διαμαρτύρονταν για την κατασκευή «πάρκου» φωτοβολταϊκών

Την Παρασκευή 26/5, διμοιρίες των ΜΑΤ επιτέθηκαν άγρια σε κατοίκους της Καλαμιάς Κοζάνης που πραγματοποιούσαν κινητοποίηση ενάντια στην κατασκευή ενός «πάρκου φωτοβολταϊκών» έκτασης 730 στρεμμάτων και ισχύος 45 MW, το οποίο θα βρίσκεται σε απόσταση μόλις 100 μέτρων απ' το χωριό. Όπως υποστηρίζουν οι κάτοικοι, η καταστροφή όλης αυτής της έκτασης –και η «αξιοποίησή» της για την υποτιθέμενη κεφαλαιοκρατική «πράσινη ανάπτυξη»- θα εξαφανίσει τα βοσκοτόπια και θα καταρρακώσει την κτηνοτροφική δραστηριότητα. Οι δυνάμεις καταστολής επιτέθηκαν σε κατοίκους που στάθηκαν μπροστά στα μηχανήματα, παρεμποδίζοντας την εκκίνηση των έργων, και επιδόθηκαν σε εξαιρετικές βιαιότητες, σε ρύψη χημικών και σε 6 συλλήψεις. Ένας απ' τους κατοίκους σέρνονταν στο έδαφος από αστυνομικούς, ενώ ένας άλλος μεταφέρθηκε στο Νοσοκομείο Κοζάνης με εξάρθρωση ώμου και κάταγμα στο χέρι. Οι συλληφθέντες αντιμετωπίζουν κατηγορίες για «αντίσταση κατά της Αρχής, παρακώλυση έργου και παράνομη βία». Οι αστυνομικοί απειλούσαν μάλιστα και μανάδες με παιδιά πως αν δεν απομακρυνθούν θα τις συλλάβουν με την κατηγορία της «έκθεσης ανηλίκου σε κίνδυνο». Απ' την προσπάθεια ποινικοποίησης της κινητοποίησης δεν έλειψαν ούτε οι «παραινέσεις» σε χειριστή ενός εκσκαφέα να καταθέσει μήνυση, δηλώνοντας ψευδώς ότι τον χτύπησαν και πως επιχείρησαν να καταστρέψουν το μηχανήμα του. Σε άλλη περίπτωση, αστυνομικός με πολιτικά (ασφαλήτης) προέτρεψε αστυνομικούς που βιαιοπραγούσαν στον κόσμο να... πετάξουν στον γκρεμό αυτόν που χτύπαγα! Για όλα τα παραπάνω έχουν δημοσιοποιηθεί επώνυμες καταγγελίες. Η ντόπια εξαρτημένη άρχουσα τάξη, η κυβέρνηση και οι κατασταλτικοί τους μηχανισμοί προσπαθούν να περάσουν, διά ροπάλου, την άγρια αντιλαϊκή τους πολιτική. Μια πολιτική που οδηγεί σε καταστροφή ολοένα και περισσότερα κομμάτια του λαού, όπως και αν ονοματίζεται...

Συνεχίζονται τα πεπραγμένα βίας και τρομοκρατίας του Α.Τ. Ομόνοιας Γερμανός κρατούμενος σκοτώνεται πέφτοντας απ' τον δεύτερο όροφο

Ένας 55χρονος γερμανός κρατούμενος, που αναφέρουν πως προσήχθη μεθυσμένος από κάποιο πάριζινγκ στην Ομόνοια, πέφτει απ' το παράθυρο του δεύτερου Ορόφου του Α.Τ. Ομόνοιας και σκοτώνεται... Υποτίθεται πως η κράτησή του ήταν «προστατευτική». Τόσο προστατευτική μάλιστα που έχασε τη ζωή του! Για το περιστατικό αυτό στο Α.Τ. Ομόνοιας, που έχει χρεωθεί πλήθος περιστατικών κακομεταχείρισης, διενεργείται έρευνα «sic». Όταν βέβαια οι εφημερεύοντες του Νοσοκομείου «Ευρωθός Σταυρός», όπου είχε μεταφερθεί με «βαριές κρανιοεγκεφαλικές κακώσεις», ανακοίνωσαν στην αστυνομία τον θάνατό του και ρώτησαν τα στοιχεία του, η απάντηση που έλαβαν ήταν σαφής: «Να μην ανακατεύονται!» Μια γρήγορη «ματιά» στα «πεπραγμένα» του αστυνομικού αυτού τμήματος μας «θυμίζει»: Τους πάμπολλους ξυλοδαρμούς, εξευτελισμούς και βασανισμούς μεταναστών, κατά καιρούς, από τη δεκαετία του '90 ακόμα (περιστατικά που καταγγέλθηκαν το 1996, το 1998, το 1999, το 2006, το 2007, το 2009, το 2012), την κλοπή χρημάτων τους. Τον εξευτελισμό οροθετικών γυναικών. Τη σύλληψη ακόμα και δικηγόρου που «τόλμησε» να αντιδράσει σε κακοποίηση γυναίκας με ψυχολογικά προβλήματα (Οκτώβρης 2019). Την προσαγωγή μελών θεατρικής ομάδας παιδικής παράστασης, μιας κατάληψης στέγης για κατοχή... «5 ψεύτικων πλαστικών πιστολιών» (2016)!!! Και, παραπέρα. Την εμπλοκή σε κυκλώματα σωματεμπορίας ή σε «ξέπλυμα βρόμιου χρήματος» (1998). Για να «φτάσουμε» μέχρι τον «περιέργο» θάνατο του νιγηριανού μετανάστη Εμπουκά Μαμασουμπέκ τον Φλεβάρη του '19 μέσα στο αστυνομικό τμήμα ή τις καταγγελίες μιας 19χρονης κοπέλας για βιασμό της από αστυνομικούς τον Οκτώβρη του '22, επίσης μέσα στο αστυνομικό τμήμα.

δημοκρατικά δικαιώματα

Οι πρόσφυγες εξακολουθούν να πνίγονται!

Μετά τη... Μάλτα, νέο «ναυάγιο» στα ανοικτά της Μυκόνου

Την ίδια στιγμή που οι ντόπιοι ιθύνοντες ορθώνουν φράχτη στον Έβρο, την ίδια στιγμή που οι άρχουσες τάξεις Ελλάδας και Τουρκίας εργαλειοποιούν τους πρόσφυγες, εξυπηρετώντας τον αντιδραστικό τους ανταγωνισμό, την ίδια ώρα που νέα φονικά «ναυάγια» κοστίζουν τη ζωή και σε άλλους ανθρώπους, όπως αυτό που έγινε στις 9/4, στα ανοικτά της Μάλτας, με δυο νεκρούς, με αγνοούμενους και με 22 διασωθέντες, που μεταφέρθηκαν στη Λαμπεντούζα, οι πρόσφυγες εξακολουθούν να πνίγονται και στο Αιγαίο. Την Παρασκευή 26/5, ένας άνδρας και δυο γυναίκες πρόσφυγες έχαναν τη ζωή τους στα ανοικτά της Μυκόνου, ενώ δύο ακόμα περισιλλέχθηκαν απ' το λιμενικό σώμα, ευτυχώς ζωντανό. Προφανώς κανένα σωστικό μέσο δεν διέθεταν. Λίγες μέρες μετά, ανασύρθηκαν απ' το βυθό τα πτώματα ακόμα έξι ανθρώπων, ανάμεσά τους και μιας

18χρονης κοπέλας. Το μικρό πλαστικό σκάφος, όπως αναφέρεται, στο οποίο επέβαιναν 17 άνθρωποι είχε ξεκινήσει απ' τις τουρκικές ακτές και βυθίστηκε βορειοανατολικά της Μυκόνου, αντιμετωπίζοντας ανέμους 5 μποφόρ. Αυτή είναι η «τύχη»-η οποία έχει γίνει πλέον μόνιμη κατάσταση- στην οποία οι αστικές τάξεις, οι κυβερνήσεις και οι ιμπεριαλιστές καταδικάζουν δεκάδες χιλιάδες ανθρώπους που ξεριζώνονται καθημερινά απ' τον τόπο τους. Το μέλλον που επιφυλάσσουν γι' αυτούς είναι η απελπισία, η πείνα, η εξαθλίωση, η ανασφάλεια, η περιθωριοποίηση, η εκμετάλλευση, η βία, ο ρατσισμός, ο θάνατος... Για πολλοστή φορά αποδεικνύεται πως οι λαοί για να ζήσουν πρέπει ν' αγωνιστούν! Ενάντια στους κάθε είδους εκμεταλλευτές και καταπιεστές, ενάντια στις κυβερνήσεις, στο κεφάλαιο και τους ιμπεριαλιστές.

«Εικόνα σου είμαι κοινωνία και σου μοιάζω...» Συνθήκες αθλιότητας και βασανισμού στην πτέρυγα ανηλίκων των φυλακών

Καταγγέλλονται πρόσφατα στον Τύπο, απ' την δόκτορα Εγκληματολογίας, Σβουρδάκου: Ομαδικό, πολυήμερο βιασμοί ανηλίκων από κρατούμενους, μαζικοί ξυλοδαρμοί από κρατούμενους, επιβολή... αλληλοξυλοδαρμών, καψόνια «υποδοχής» και «ψάρωμα» των «νέων», «αφαίρεση»-εξευτελισμός- κλοπή των ρούχων και άλλων προσωπικών αντικειμένων, τρομοκρατία, γνώση και ανοχή από τους φύλακες. Αυτά είναι κάποια απ' τα «φαινόμενα» που κυριαρχούν σε λεγόμενα «σωφρονιστικά» καταστήματα, σαν τις φυλακές Αυλώνας ή Κασσαβέτιας. «Εικόνα σου είμαι κοινωνία και σου μοιάζω...»! Η φτώχεια, η εξαθλίωση, η περιθωριοποίηση, η κατεδάφιση των ονείρων και ελπίδων της νεολαίας που επιδιώκει το σάπιο εκμεταλλευτικό και καταπιεστικό σύστημα, η αποπολιτικοποίηση και η αμορφωσιά, όλα αυτά τα δηλητήρια που ρίχνουν οι κυρίαρχοι στην, εν δυνάμει, «επικίνδυνη» γι' αυτούς νεολαία έχουν τη συνέχεια και την έκφρασή τους και μέσα στις φυλακές.

Παρακρατική φασιστική ενέδρα καταγγέλλει ο Πολιτικός Χώρος «Ηλέκτρα Αποστόλου»

Παρακρατική φασιστική ενέδρα, την Πέμπτη 25/5, έξω από το σπίτι μέλους του, στου Γκύζη, καταγγέλλει με ανακοίνωσή του στο διαδίκτυο ο Πολιτικός Χώρος «Ηλέκτρα Αποστόλου». Η ενέδρα στήθηκε όταν ο αγωνιστής αυτός επέστρεψε το βράδυ στο σπίτι του, ύστερα από «Εκδήλωση τιμής και μνήμης για τους αντιφασίστες του Ντομπιάς», που συνδιοργάνωνε στη Νομική ο συγκεκριμένος πολιτικός χώρος. Η επίθεση ήταν πισώπλατη και ο αγωνιστής είναι καλά στην υγεία του. Είναι προφανής ο χαρακτήρας και το ποιόν των «άγνωστων» δραστών – θαιμιστών των ουκρανών νεο-ναζί. Τέτοιες επιθέσεις, ενδεικτικές της φασιστικοποίησης της πολιτικής και δημόσιας ζωής, πρέπει να καταγγελθούν πλατιά στο λαό και ν' απαντηθούν με μαζική πολιτική αποφασιστικότητα. Ο Πολιτικός Χώρος «Ηλέκτρα Αποστόλου» πραγματοποίησε κάλεσμα σε οργανώσεις, συλλογικότητες, συνελεύσεις και σωματεία για συζήτηση ενημέρωσης και αντιμετώπισης τέτοιων φασιστικών προκλήσεων. Η συζήτηση που έγινε την Τετάρτη 31 Μάη, στην οποία συμμετείχε και το ΚΚΕ(μ-λ), προανατολιζείται σε διοργάνωση διαδήλωσης καταγγελίας στου Γκύζη την ερχόμενη εβδομάδα.

Ωράρια λάστιχο

Δικαστική απόφαση εκδικητικής απόλυσης εργαζόμενης

Ο εργασιακός μεσαίωνας είναι ήδη εδώ κι επεκτείνεται ολοταχώς. Το Μονομελές Πρωτοδικείο Αθηνών, σε διατεταγμένη υπηρεσία της εργοδοσίας και του κεφαλαίου, εκδίκασε υπόθεση απόλυσης εργαζόμενης για παράβαση ωραρίου και αποφάσισε ότι στη συγκεκριμένη περίπτωση δεν προκύπτει απόλυση, αλλά οικειοθελής αποχώρηση της εργαζόμενης.

Σύμφωνα με τα γεγονότα, την παραμονή των περασμένων Χριστουγέννων, η υπάλληλος κέντρου αισθητικής μετά από ενημέρωση ότι όλα τα μαγαζιά του κλάδου κλείνουν στις 18:00 και αφού ενημέρωσε την εργοδοσία ότι προτίθεται ακόμη και να αναπληρώσει τις ώρες κάποια επόμενη ημέρα, αποχώρησε από χώρο εργασίας της τρεις ώρες νωρίτερα απ' τη λήξη του ωραρίου της

Νοσοκομεία

Πανάκριβη η πρόσβαση στην περίθαλψη για το λαό, στο επίκεντρο του νέου γύρου επίθεσης

Εν μέσω των εκλογικών διαδικασιών του συστήματος, το ζήτημα της λαϊκής περίθαλψης διατηρεί σταθερά την ιδιαίτερή του σημασία. Τόσο απ' τα κέντρα του συστήματος όσο και απ' το λαό, που διαισθάνεται τι τον περιμένει. Τα αστικά πολιτικά κόμματα γνωρίζουν πολύ καλά την αγανάκτηση του λαού στη διαρκή προσπάθειά του να έχει την υγεία του, καθώς και την ανησυχία του για το μέλλον. Γι' αυτό όλοι τζογάρουν με τα προεκλογικά τους αφηγήματα είτε φτιασιδώνοντας της αντιλαϊκή πολιτική τους είτε τάζοντας λαγούς με πετραχήλια. Το σύστημα έχει ανοιχτούς λογαριασμούς με το λαό στο μέτωπο της περίθαλψης και μετεκλογικά θα βρίσκεται στην προμετωπίδα της αντιλαϊκής επίθεσης. Η ΝΔ και ο Κ. Μητσοτάκης, πριν τις εκλογές της 21 Μάη, πραγματοποίησε ειδική εκδήλωση για το πρόγραμμα στην Υγεία, ενώ δεν χάνει ευκαιρία να τονίσει ότι θα έχει προσωπική εποπτεία επί των ζητημάτων δηλώνοντας τη σημασία που έχει για το σύστημα το προχώρημα της επίθεσης στην περίθαλψη.

Τόσο τα ξένα κέντρα μέσω των δημοσιονομικών ελέγχων και των πακέτων (και) του Ταμείου Ανάκαμψης όσο και ντόπιοι μεγαλοκαρχαρίες που δραστηριοποιούνται στο χώρο της υγείας βιάζονται να χτυπηθεί ακόμη περισσότερο ό,τι έχει παραμείνει ως δωρεάν παροχή. Αυτός ο αέρας στα πανιά τους δίνεται απ' την κατανόηση και προσπάθεια συνολικά του συστήματος να αντιστοιχήσει στον υπάρχοντα ταξικό συσχετισμό το δικαίωμα του λαού στην περίθαλψη και τα εργασιακά δικαιώματα που υπάρχουν, όσο υπάρχουν στα δημόσια νοσοκομεία. Το βάθεμα της εξάρτησης της χώρας, η στράτευση στις κλιμακούμενες απαιτήσεις για τον πόλεμο στην Ουκρανία, η κρισιακή κατάσταση στην οικονομία απαιτούν για την αστική τάξη ένα

κράτος που δεν χωρά παροχές που ενσωμάτωσε προηγούμενες δεκαετίες κάτω από άλλον, πιο ευνοϊκό για τους λαούς, ταξικό συσχετισμό.

Πρέπει να είναι καθαρό, κόντρα σε κάθε κοινοβουλευτική αυταπάτη και προσδοκία, ότι η πολιτική που θα εφαρμοστεί και σε τέτοια ζητήματα όπως η λαϊκή περίθαλψη, που βέβαια είναι πολύ σημαντικά για το λαό, δεν υπόκειται σε διαφοροποίηση απ' τον όποιο διαχειριστή αναλάβει τη διακυβέρνηση της χώρας. Είναι πολιτική δεμένη με τα «μεγάλα» ζητήματα της οικονομίας και του πολέμου, που απαιτούν όχι μόνο τη διεύρυνση των πεδίων κερδοφορίας του κεφαλαίου αλλά κυρίως το περαιτέρω τσάκισμα δικαιωμάτων και της ένταση της κυριαρχίας απέναντι στον εχθρό λαό. Αν ο Μητσοτάκης έχει φροντίσει να κάνει καθαρές τις προθέσεις τους, κυρίως για να πείσει τα αφεντικά του ότι αυτός είναι ο καλύτερος διαχειριστής που δεν θα φρενάρει την επίθεση για κανένα λόγο, για όποιον είχε την υπομονή να διαβάσει τα προεκλογικά μυνήματα ΣΥΡΙΖΑ, ΠΑΣΟΚ αποτυπώνεται ότι τα επίδικα των ΣΔΙΤ, του προσωπικού γιατρού, των χαρτών υγείας κτλ. παραμένουν σταθερά, ασχέτως αν πλαισιώνονται από αόριστες εκθέσεις ιδεών για να χρυσώσουν το χάπι. Απέναντι στα νέα διλήμματα που θα θέσουν στο λαό μπροστά στις εκλογές της 25ης του Ιούνη, δεν υπάρχει κυβέρνηση ή ισχυρή αντιπολίτευση που να μπορεί να υπερασπιστεί το δικαίωμα του λαού σε ίση, πλήρη και δωρεάν περίθαλψη. Ο λαός δεν δυναμώνει ψηφίζοντας αλλά παλεύοντας κόντρα στην πολιτική του συστήματος και είναι μεγάλης σημασίας αυτή η κατεύθυνση να παλεύεται ειδικά σε προεκλογικές περιόδους, που ο λαός σέρνεται και εκβιάζεται απ' το σύστημα να γίνει συνένοχος των εξελίξεων.

Αυτές οι εξελίξεις που έχει μπροστά

του ο λαός και πρέπει ν' αντιπαλέψει είναι με αρκετή σαφήνεια προσδιορισμένες στο χώρο της περίθαλψης. Ο λόγος είναι ότι, παρ' όλο που η επίθεση προχώρησε σημαντικά την τελευταία τετραετία κι ο λαός το έχει βιώσει στο πετσί του, έχει καθυστερήσει η θεσμοθέτηση ορισμένων «κεκτημένων». Πιο συγκεκριμένα, όπως αποτυπώνεται κι απ' τις έρευνες των υπηρεσιών του συστήματος, τόσο τα εργασιακά δικαιώματα των υγειονομικών όσο και το δικαίωμα του λαού σε ίση και πλήρη δωρεάν περίθαλψη χτυπήθηκαν σημαντικά. Σε προηγούμενη αρθρογραφία της ΠΣ περιγράφηκε η μείωση κατά 20.000 υγειονομικών με μόνιμη σχέση εργασίας, ενώ οι 7.000 περίπου προσλήψεις τις τελευταίες διετίας είναι κατά συντριπτική πλειοψηφία με συμβάσεις ορισμένου χρόνου και ορίζονται τον ερχόμενο Δεκέμβρη. Αντίστοιχα, πρόσφατη έρευνα της ΕΛΣΤΑΤ καταγράφει ότι το 68,7% των Ελλήνων δεν έλαβε ιατροφαρμακευτική περίθαλψη το 2022 όταν την είχε ανάγκη λόγω οικονομικής αδυναμίας, αποτυπώνοντας τη ραγδαία υποχώρηση του «δωρεάν». Τέτοιες έρευνες δημοσιεύονται κάθε χρόνο καταγράφοντας την όλο και δυσμενέστερη εικόνα για το λαό και συμπληρώνουν τα καθημερινά πια συμβάντα που δημοσιεύει το ρεπορτάζ υγείας με τις παραιτήσεις γιατρών, τις ελλείψεις μέσων διακομιδής, το κλείσιμο κλινικών κλπ. Από διαπιστώσεις ο λαός έχει χορτάσει. Γνωρίζει τι ζει και αντιλαμβάνεται ότι έπονται χειρότερα. Αυτό που λείπει απ' τον χάρτη είναι η διέξοδος που μπορεί να υπάρξει μέσα απ' το δυνάμωμα και την οργάνωση των αγώνων του.

Μετεκλογικά λοιπόν ο λαός θα έχει σίγουρα ν' αντιμετώπισει:

Την εκβιαστική εφαρμογή του θεσμού του προσωπικού γιατρού, που θα λειτουργήσει σαν φραγμός (gatekeeping).

Την επιβολή της αξιολόγησης με ασφικτικότερους όρους και συνέπειες για τους εργαζόμενους.

Κλείσιμο νοσοκομείων με στόχο να διατηρηθούν μόνο 80. Τα υπόλοιπα, μέσω του αφηγήματος της «αλλαγής χρήσης» και του μοντέλου διασύνδεσης κώβου-ακτίνας, στην ουσία θα πάψουν να λειτουργούν ως νοσοκομεία με ό,τι αυτό συνεπάγεται για υγειονομικούς εργαζόμενους και λαό.

Τη μετατροπή των νοσοκομείων σε ΝΠΙΔ με αλλαγή του εργασιακού πλαισίου και κατάργηση της μονιμότητας.

Τη λειτουργία των νοσοκομείων με όρους κερδοφορίας μέσω της εφαρμογής των DRGs (ηλεκτρονική καταγραφή και κοστολόγηση όλων των ιατρονοσηλευτικών πράξεων και υλικών) με απώτερο στόχο τη μετακύλιση του κόστους νοσηλείων στον ασθενή.

Μέχρι την ημέρα των εκλογών, το ζήτημα της περίθαλψης θ' αποτελεί κεντρικό ζήτημα της προπαγάνδας όλων των αστικών κομμάτων. Απ' την άλλη η λαϊκή εμπειρία και μνήμη δεν ξεγράφεται. Ούτε ξεχνιούνται ούτε κρύβονται οι νεκροί της πανδημίας, η ερημοποίηση στην επαρχία, τα ράντζα στα μεγάλα νοσοκομεία, το μάρμαρο που πληρώνει ο λαός. Αυτά δεν ξεχνιούνται και δεν σχετίζονται γραμμικά με την ψήφο στις εκλογές του συστήματος, όπου ο λαός προσέρχεται εκβιαζόμενος. Αυτό πρέπει να είναι καθαρό σε όλους όσοι έχουν εμπιστοσύνη στο λαό και στη δύναμη των αγώνων του. Γιατί η διέξοδος της οργάνωσης και αντίστασης, η διέξοδος του δυναμώματος των αγώνων του λαού και της εργατικής τάξης είναι η μόνη που μπορεί να εκφράσει τη βαθιά υπάρχουσα αγανάκτηση και να δώσει ελπίδα και προοπτική. Αυτή την κατεύθυνση πρέπει να υπηρετήσουμε δυναμικά και την προεκλογική περίοδο κατανοώντας τον αναβαθμισμένο κύκλο επίθεσης που έχουμε μπροστά μας.

Ναυπηγεία Ελευσίνας

«Ανάπτυξη» με πετσοκομμένα εργασιακά δικαιώματα

Ούτε δυο βδομάδες πριν το εργοδοτικό έγκλημα στο Πέραμα, απεργία για το ζήτημα της ασφάλειας και της συλλογικής σύμβασης πραγματοποιήσαν οι εργάτες στις ναυπηγοεπισκευαστικές επιχειρήσεις της Αττικής. Με την απεργία αυτή, που προκήρυξαν το Συνδικάτο Μετάλλου και το Σωματείο Ναυπηγοεργολογών στις 17/5, είχε διαφωνήσει το Σωματείο Εργαζόμενων Ναυπηγείων Ελευσίνας (ΣΕΝΕ), με τους εργαζόμενους-μέλη του να μπαίνουν για δουλειά. Καθώς στα Ναυπηγεία Ελευσίνας δουλεύουν και πολλοί εργάτες μέσω εργολάβων, για τους οποίους ίσχυε κανονικά η απεργία, ένταση προκάλεσε η προσπάθεια να δουλέψουν και ορισμένοι εργολαβικοί εργαζόμενοι προκειμένου «να βγει η δουλειά». Η εργολαβοποίηση, άλλωστε, ήταν ανάμεσα στις βασικές στοχεύσεις του «σχεδίου εξυγίανσης» που προωθούν εδώ και μήνες η κυβέρνηση κι η εργοδοσία της ΟΝΕΧ, η οποία κατέχει πλειοψηφικό πακέτο μετοχών των Ναυπηγείων Ελευσίνας απ' το 2020. Σχέδιο που είχε και τη συνυπογραφή του επιχειρησιακού σωματείου. Το

σκηνικό τη μέρα της απεργίας στον κλάδο ανέδειξε πόσο ενάντια στα εργατικά συμφέροντα λειτουργεί η λογική της υποταγής στην «ανάπτυξη», που υπηρετούν οι συνδικαλιστικές ηγεσίες σε κάθε επίπεδο.

Τα χαρακτηριστικά του «σχεδίου εξυγίανσης» των Ναυπηγείων Ελευσίνας, όμοια με αυτού του «Νεώριου Σύρου» το 2018 επί ΣΥΡΙΖΑ, αποκαλύπτουν τα όρια και τα δεδομένα της «ανάπτυξης» που υπόσχεται η ντόπια άρχουσα τάξη και το πολιτικό της προσωπικό, πρώην, νυν και επόμενο. Βασική προϋπόθεση οι σχεδιασμοί κι οι ανταγωνισμοί των ιμπεριαλιστών. Όπως και στη Σύρο, την επαναλειτούργια των Ναυπηγείων Ελευσίνας δεσμεύτηκε να χρηματοδοτήσει μέσω δανειακών εγγυήσεων 125εκ. δολ. προς την ΟΝΕΧ η αμερικάνικη αναπτυξιακή τράπεζα (Development Finance Corporation). Φανερός ο στόχος περιορισμού της COSCO, η οποία είχε εκδηλώσει ενδιαφέρον και για τη Σύρο. Σαφής και η επιδίωξη ακόμα στενότερου ελέγχου των πολεμικών εξοπλισμών, καθώς είναι πολύχρονη η σχέση του Πολεμικού Ναυτι-

κού με τα Ναυπηγεία Ελευσίνας (στην οποία οφείλεται σε μεγάλο βαθμό κι η «βύθισή» τους υπό την προηγούμενη ιδιοκτησία Ταβουλάρη, όταν ακυρώθηκε τελικά η συμφωνία του 2006 για ναυπήγηση 6 γαλλικών φρεγατών FREMM). Άλλωστε, η παλιά εταιρεία των ναυπηγείων πρόκειται να διαχωριστεί σε «εμπορική» και «αμυντική», με τη δεύτερη ν' αναλαμβάνει και σχεδόν όλο το χρέος (27εκ. απλήρωτα δεδουλευμένα, 13εκ. απλήρωτες αποζημιώσεις απόλυσης, 142εκ. προς το Πολεμικό Ναυτικό). Τα περίπου 220εκ. που απομένουν στην παλιά -πρωτότυπη- εταιρεία και αφορούν οφειλές στο δημόσιο και τα ασφαλιστικά ταμεία, πρακτικά σβήνονται.

Όσο για τους εργαζόμενους, αυτοί «συμφώνησαν» και στο «σχέδιο εξυγίανσης» και στη μη καταβολή των δώρων Χριστουγέννων και Πάσχα. Το τελευταίο έγινε αφορμή για μια διένεξη μεταξύ ΔΑΚΕ (που ελέγχει τα τελευταία χρόνια το σωματείο) και ΠΑΣΚΕ (που ελέγχει το Εργατικό Κέντρο Ελευσίνας και έκανε καταγγελία στην επιθεώρηση εργασίας). Το υπόβαθρο αυτής της διένεξης, που

έφερε στην επιφάνεια μια κατάσταση σήψης με εκλεγμένα συνδικαλιστικά στελέχη που δουλεύουν ταυτόχρονα ως υπάλληλοι της ΓΣΕΕ και ως καλοπληρωμένοι σύμβουλοι της εργοδοσίας, δεν είναι καμιά αγωνία για τους εργαζόμενους. Είναι το σπάσιμο της συνεργασίας ΠΑΣΚΕ-ΔΑΚΕ στο προεδρείο της ΓΣΕΕ, καθώς ο Παναγόπουλος προτίμησε τον Φωτόπουλο (ΕΜΕΙΣ-ΑΡΚΙ) και την φιλο-μητσοτακική πτέρυγα («ΕΝΟΤΗΤΑ») για τη συγκρότηση του νέου προεδρείου.

Είναι πολλά τα παιχνίδια που παίζονται στην πλάτη των εργαζόμενων. Κοινή βάση η εκμετάλλευση του κόπου τους. Ο πλούτος που παράγει η εργατική τάξη είναι μεγάλος και αποτελεί την πραγματική λεία όλων όσοι εμπλέκονται στις εξελίξεις στα Ναυπηγεία Ελευσίνας. Για να υπερασπιστούν τα δικά τους συμφέροντα, οι εργαζόμενοι πρέπει να συγκροτήσουν τις δικές τους δυνάμεις, και όχι να σέρνονται πίσω απ' την οποιαδήποτε εργοδοσία, την άρχουσα τάξη, τις αστικές πολιτικές και συνδικαλιστικές δυνάμεις και τα ψέματά τους.

Η επόμενη μέρα των εκλογών ξημερώνει με νέο γύρο επίθεσης σε εργασιακά και συνδικαλιστικά δικαιώματα

Οργάνωση – Αντίσταση και Διεκδίκηση ο μόνος φραγμός στην αντεργατική πολιτική!

Κάθε μέρα που περνάει γίνεται ολοένα και πιο φανερό ότι μόνο χειρότερες μέρες έρχονται για το λαό και τους εργαζόμενους. Τόσο το εκλογικό αποτέλεσμα της 21ης Μαΐου όσο κι αυτό της 25ης Ιουνίου, πρόκειται να αξιοποιηθεί απ' το σύστημα για να κατοχυρώσει μ' έναν ακόμη πιο βαρύ κοινοβουλευτικό συσχετισμό τη συνέχιση και το βάθεμα της βάρβαρης πολιτικής που απαιτούν τα ιμπεριαλιστικά κέντρα, το ξένο και ντόπιο κεφάλαιο.

Η βάρβαρη πραγματικότητα που βιώνουν όλο αυτό το διάστημα λαός, εργαζόμενοι και νεολαία, και που το σύστημα προσπαθεί διακαώς να πλασάρει σαν «κανονικότητα», όχι μόνο δεν πρόκειται ν' ανατραπεί την επόμενη μέρα των εκλογών, αλλά θ' αποτελέσει το έδαφος για να συνεχιστεί ακόμα πιο άγρια η αντιλαϊκή και αντεργατική επίθεση.

Η ΝΔ, προωθώντας προεκλογικά το αφήγημα περί «σταθερότητας», έρχεται να εξασφαλίσει τη μεγαλύτερη δυνατή αυτοδυναμία στις εκλογές της 25ης Ιουνίου, ώστε αναλαμβάνοντας εκ νέου την κυβερνητική διαχείριση, να προχωρήσει «νομιμοποιημένη» έναν νέο, ακόμα πιο σκληρό γύρο επίθεσης. Μιας επίθεσης που θα συνεχιζόταν και θα εντεινόταν όσο ο λαός κι οι εργαζόμενοι δεν συγκροτούν τις αντιστάσεις τους, ανεξαρτήτως εκλογικού αποτελέσματος. Κι αυτό γιατί η στρατηγικού χαρακτήρα επίθεση του κεφαλαίου απέναντι στην εργατική τάξη και τους λαούς δεν κάνει εκπώσεις. Όπως ακριβώς οι επιδιώξεις των ιμπεριαλιστικών κέντρων δεν κάνουν διακοπές, ούτε μπορούν να κρυφτούν πίσω απ' το προεκλογικό παραμύθι του εκάστοτε επίδοξου διαχειριστή.

Το τελευταίο ήρθε να αποδείξει περίτρανα η εαρινή έκθεση της Κομισιόν, η

οποία φρόντισε να εξανεμίσει τις όποιες προεκλογικές εξαγγελίες της ΝΔ περί δήθεν αυξήσεων σε μισθούς εντός της επόμενης τετραετίας. Τα ιμπεριαλιστικά κέντρα αποφάνθησαν και έδωσαν ξεκάθαρη κατεύθυνση, ότι η επόμενη μέρα περιλαμβάνει νέα επιδρομή στο λαϊκό εισόδημα και παραπέρα τσάκισμα των εργασιακών και κοινωνικών δικαιωμάτων λαού, εργαζομένων και νεολαίας.

Όσο λοιπόν κι αν προσπαθεί η ΝΔ να διασκεδάσει τη λαϊκή οργή, η πραγματικότητα είναι η εξής μία: οι μισθοί πείνας ήρθαν για να μείνουν! Όπως ήρθε για να μείνει το τσάκισμα του δώρου, που έφερε τους εργαζόμενους σε ακόμα χειρότερη μοίρα, να δουλεύουν 12ωρα, με μισθούς που δεν καλύπτουν ούτε τα βασικά. Στο ίδιο ακριβώς πλαίσιο και προκειμένου να συμπίεζονται ολοένα και περισσότερο προς τα κάτω οι μισθοί, πρόκειται να συνεχιστεί η υποβάθμιση των ήδη διαλυμένων ΣΣΕ. Στα μέτωπα που σίγου-

ρα θα έχουν μπροστά τους οι εργαζόμενοι παραμένει πάντα και το ασφαλιστικό, σε όλες του τις πλευρές: τα όρια συνταξιοδότησης, το επίπεδο των συντάξεων, τις εισφορές, την περίθαλψη.

Αυτή είναι η καθημερινότητα που επιβάλλει αυτό το σάπιο σύστημα σήμερα στους εργαζόμενους. Μια καθημερινότητα που μετατρέπεται ουσιαστικά σε πάλη για την επιβίωση, ενώ παράλληλα η διάλυση του ωραρίου, οι εξαντλητικοί ρυθμοί δουλειάς και η απουσία μέτρων προστασίας θα συνεχίσουν ν' αυξάνουν τη λίστα των εργοδοτικών εγκλημάτων, για να μπορεί το κεφάλαιο να συνεχίσει ν' αυγατίζει τα κέρδη του.

Για να διασφαλιστεί η ένταση της επίθεσης, προμετωπίδα του συστήματος θα συνεχίσει ν' αποτελεί το τσάκισμα των συνδικαλιστικών ελευθεριών. Η αξιοποίηση του ήδη ψηφισμένου νόμου Χατζηδάκη αλλά και το παραπέρα χτύπημα κάθε συνδικαλιστικού δικαιώματος είναι αυτά που θα διασφαλίσουν πως τα βήματα που έχει κάνει το σύστημα δεν θ' ανατραπούν απ' τη συλλογική πάλη των εργαζομένων. Δεν είναι τυχαία η σωρεία δικαστικών αποφάσεων που έχουν κρίνει παράνομες τις προκληρυχθείσες απεργίες των τελευταίων χρόνων επειδή δεν ακολουθήσαν τις επιταγές του νόμου Χατζηδάκη. Άλλωστε, ο ν. 4808/2021 ψηφίστηκε για να εφαρμοστεί στο σύνολό του και θα συνεχίσει ν' αποτελεί όπλο στα χέρια της κυβέρνησης και της εργοδοσίας, όσο δεν ανατρέπεται απ' το εργατικό κίνημα, υποσκάπτοντας κάθε αντίσταση και εργατικό αγώνα που θα ξεσπά.

Αυτή είναι η επόμενη μέρα που επιφυλάσσει το σύστημα για το λαό και τους εργαζόμενους. Προσπαθεί μάλιστα

να πείσει ότι η μαύρη αυτή πραγματικότητα δεν ανατρέπεται αλλά αποτελεί μονόδρομο και ως τέτοια θα πρέπει να την αποδεχτούν με το κεφάλι σκυμμένο. Η αλήθεια όμως είναι εκ διαμέτρου αντίθετη! Το εκλογικό αποτέλεσμα δεν είναι αρκετό για να κρύψει τη λαϊκή οργή, η οποία όχι μόνο δεν χωρά μέσα στην κάλπη, αλλά πολύ περισσότερο θα εκφραστεί ξανά στους δρόμους. Και αυτό, το σύστημα το γνωρίζει καλά.

Η επόμενη μέρα δεν πρέπει να βρει τους εργαζόμενους στη γωνία, απογοητευμένους ν' αποδέχονται όσα τους ετοιμάζουν. Δεν πρέπει να τους βρει παραιτημένους να ετοιμάζουν βαλίτσες γιατί τάχα η επόμενη κυβέρνηση θα παίξει κωρίς αντίπαλο. Η επόμενη μέρα πρέπει να βρει το λαό και τους εργαζόμενους με σηκωμένο το κεφάλι, να παίρνουν την κατάσταση στα χέρια τους κόντρα στη μοιρολατρία και τους κοινοβουλευτικούς σωτήρες.

Απέναντι στην ολομέτωπη επίθεση που έχει ανοίξει το σύστημα, συνεχίζει να είναι κομβικής σημασίας η οργάνωση κι η συγκρότηση όρων για τη διεκδίκηση ΣΣΕ που θα κατοχυρώνουν αυξήσεις στους μισθούς που να καλύπτουν το κόστος ζωής. Η συγκρότηση αγώνων για την υπεράσπιση των συνδικαλιστικών δικαιωμάτων και ελευθεριών ως των μοναδικών εκείνων όπλων που διαθέτουν οι εργαζόμενοι για ν' αντισταθούν στο νέο γύρο επίθεσης που τους ετοιμάζουν. Αυτήν την κατεύθυνση θα συνεχίσει να υπηρετεί το ΚΚΕ (μ-λ) και την επόμενη των εκλογών για να βγει ξανά ο λαός στο προσκήνιο διεκδικώντας τη ζωή και τα δικαιώματά του.

Μαγειρέματα με τα ποσοστά της ανεργίας

Φρένο στις αυξήσεις μισθών και τις τριετίες

Πέρα απ' το άθλιο εργασιακό περιβάλλον, την καταπάτηση δικαιωμάτων και μια σειρά από εκβιασμούς και απειλές, η Ομοσπονδία Υπαλλήλων ΟΑΕΔ καταγγέλλει τη διοίκηση της ΔΥΠΑ (πρώην ΟΑΕΔ) για δημοσιοποίηση ψεύτικων στοιχείων σχετικά με τον αριθμό των ανέργων στη χώρα. Χωρίς να έχουν ανακοινωθεί τα αναλυτικά στατιστικά και για προφανείς προεκλογικούς λόγους, ο διοικητής της ΔΥΠΑ με δελτίο τύπου μιλά για 859.626 ανέργους τον Απρίλη, ενώ τα επίσημα μητρώα δείχνουν 927.793 ανέργους, που αντιστοιχεί σε ποσοστό 18,5% του εργατικού δυναμικού. Σε ακόμη πιο αναβαθμισμένο επίπεδο «μαγειρέματος» βρίσκονται τα στοιχεία της ΕΛΣΤΑΤ για το μήνα Μάρτη, όπου βλέπει την ανεργία στο 10,9% δηλαδή στους 508.744 ανέργους. Όπως και να 'χει, η ανεργία παραμένει σε υψηλά ποσοστά παρά τους πανηγυρισμούς στελεχών της ΝΔ που κάνουν λόγο για σταθερά πρωταρχική τάση, κάτι που αποτελεί βασικό όρο για την υλοποίηση της προεκλογικής δέσμευσης για αύξηση του κατώτατου μισθού.

Εμπόδιο στις υποσχέσεις Μητσοτάκη στέκεται η ίδια η πραγματικότητα που αποτυπώνεται στις κατευθύνσεις που δίνουν οι ιμπεριαλιστές και τα διάφορα κέντρα εξουσίας εντός και εκτός συνόρων. Ακόμα και στο ίδιο το «Πρόγραμμα Σταθερότητας» που κατέθεσε το υπουργείο Οικονομικών στην Κομισιόν στις 30 Απρίλη, προβλέπεται ότι η ανεργία θα διαμορφωθεί στο 11,8% το 2023 και θα συνεχίσει στο 10,9% το 2024, στο 10% το 2025 και στο 9,8% το 2026. Παρόμοια είναι και τα στοιχεία που δίνει η Εαρινή Έκθεση της Ευρωπαϊκής Επιτροπής, γεγονός που παρατείνει το πάγωμα των τριετιών.

Μπορεί η χώρα να «έχει βγει απ' τα μνημόνια» αλλά το αντεργατικό νομικό οπλοστάσιο στέκεται ακμαίο και τσακίζει αδιάκοπα τα εργασιακά δικαιώματα. Οι τριετίες, τα επιδόματα δηλαδή που έπαιρναν οι εργαζόμενοι που αμείβονταν με τον κατώτατο μισθό για κάθε τρία χρόνια προ-ύπηρεσίας, σταμάτησαν να δίνονται απ' το 2012 και το ξεπάγωμά τους προϋποθέτει την πτώση της ανεργίας κάτω απ' το 10%, κάτι που προβλέπεται μετά το 2027.

Αν συνυπολογίσει κανείς ότι το μέτρο δεν έχει αναδρομική ισχύ, η πρώτη αύξηση δεν θα δοθεί πριν απ' το 2029(!!!).

Επομένως, η μόνη αύξηση που μπορεί να προκύψει είναι απευθείας απ' την κυβέρνηση, που μπορεί να ορίζει τον κατώτατο μισθό σύμφωνα με τις «αντοχές» της οικονομίας. Και απ' αυτή την άποψη όμως τα πράγματα είναι αρκετά θολά. Απ' τη μια πλευρά οι ευρωπαίοι ιμπεριαλιστές και η Κομισιόν απαιτούν «συνετή δημοσιονομική πολιτική», αντιλαϊκές «μεταρρυθμίσεις» και κατάργηση των μέτρων ενεργειακής στήριξης. Απ' την άλλη το ΔΝΤ με τη σειρά του ζητά «συνετή» αύξηση των μισθών και ανάκληση της μείωσης των ασφαλιστικών εισφορών. Από κοντά κι οι τοποθετήσεις που έγιναν στις αρχές Μάη από σημαντικούς εκπροσώπους του συστήματος, τον Γ.Στουρνάρα και τον Α.Παπαδόπουλο, οι οποίοι τράβηξαν τα λουριά στα αστικά κόμματα για τις προεκλογικές εξαγγελίες σχετικά με τους μισθούς, επαναφέροντας τη συζήτηση μέσα στα «στενά όρια» και το «ασφυκτικό πλαίσιο» της οικονομίας.

Τελικά το μόνο που μπορεί να τάξει στο λαό και τους εργαζόμενους η εξαρτημένη ντόπια αστική τάξη και το πολιτικό της προσωπικό είναι εκμετάλλευση, φτώχεια και εξαθλίωση. Πλήρως υποταγμένη στα ξένα αφεντικά της, η άρχουσα τάξη δεν θέλει και δεν μπορεί να ξεμακρύνει απ' τα δεσμά και τις επιταγές των ιμπεριαλιστών και της αντιλαϊκής πολιτικής που επιβάλλουν. Οι όποιες αυξήσεις ενδέχεται να δοθούν στο μέλλον, τα διάφορα ψίχουλα των επιδομάτων και τα pass, δεν μπορούν να ξεφύγουν απ' τα όρια που θέτουν οι ιμπεριαλιστές και άρα θα είναι μια σταγόνα σ' έναν ωκεανό πληθωρισμού, ανατιμήσεων και λιτότητας.

Απέναντι στην κατεύθυνση της αντεργατικής και αντιλαϊκής πολιτικής που θα οξυνθεί ακόμα περισσότερο μετά τις εκλογές, ο λαός κι οι εργαζόμενοι πρέπει να παλέψουν για τα δικά τους συμφέροντα, να στηριχτούν στις δικές τους δυνάμεις και να διεκδικήσουν πραγματικές αυξήσεις στους μισθούς που να καλύπτουν το κόστος της ζωής και σταθερή δουλειά με δικαιώματα.

Νόμιμη κι... ευλογημένη η φασιστική προεκλογική προπαγάνδα!

Πολλά φασιστικά και ακροδεξιά κόμματα εμφανίστηκαν το βράδυ της Κυριακής των εκλογών. Από αυτά, μόνο η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΛΥΣΗ του Βελόπουλου μπήκε στη Βουλή. Όμως, η πρωτοεμφανιζόμενη «Νίκη» κόντεψε να πιάσει την ελάχιστη βάση εισαγωγής του 3% και να εισέλθει στη Βουλή (όπως και η Πλεύση Ελευθερίας της Ζωής Κωνσταντοπούλου). Το πολυσυζητημένο «ΕΑΝ», που ο αρχηγός του θα αντικαθιστούσε τον Κασιδιάρη, πάτωσε. Η «ΕΘΝΙΚΗ ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑ του Τζήμερου και του Κρανιδιώτη» κατέγραψε ποσοστό κάτω του 1%. Αντιεμβολιαστές, αρχαιολάτρες, χριστιανοί, παγανιστές, κυνηγοί φαντασμάτων, δωδεκαθεϊστές και ό,τι σκοταδιστικό, μεταφυσικό, μισαλλόδοξο, ρατσιστικό και εθνικιστικό κυκλοφορεί, θα το δει κάποιος μέσα σε αυτές τις οργανώσεις και τα κόμματα. Οι εκλογικές επιδόσεις κάποιων φασιστικών μορφωμάτων ήταν σημαντικές. Το άθροισμα των ψήφων τους φτάνει σε ποσοστό το 9,5%. Προστίθεται κι αυτό στον δυσμενή ταξικό συσχετισμό και βαραίνει ψυχολογικά αρκετό κόσμο, που στην απελπισία του ψάχνει βαλίτσες να φύγει απ' τη χώρα!

Τον φασισμό τον έχει ανάγκη το σύστημα, ιδιαίτερα σε αυτή τη φάση της ξέφρενης επίθεσής του ενάντια στον λαό. Αυτό κάνει, άλλωστε, την κύρια δουλειά. Πάνω στα αποκαϊδία της επίθεσής του και στον βούρκο της αστικής τοξικής ιδεολογίας του, φυτρώνει ο σπόρος του φασισμού. Γι' αυτό με άνεση κινήθηκαν όλες οι φασιστικές και ακροδεξιές οργανώσεις την προεκλογική περίοδο που πέ-

ρασε. Όλοι οι αστικοί και κρατικοί θεσμοί, τα ΜΜΕ και η εκκλησία ευνόησαν κάθε συντηρητική φωνή να αναδειχθεί και να προχωρήσει.

Μπορεί σε μια προηγούμενη περίοδο, μετά τη δολοφονία Φύσσα, το σύστημα να ήθελε να κοντύνει τις φασιστικές ομάδες και την ανεξέλεγκτη δολοφονική δράση τους, αλλά σήμερα αυτή η φάση έχει περάσει. Ακόμα και η νομοθετική πρωτοβουλία της κυβέρνησης για να απαγορευτεί το κατέβασμα του Κασιδιάρη και του κόμματός του στις εκλογές, δεν στόχευε τον φασισμό γενικά, αλλά την εξουδετέρωση ενός εκλογικού της αντιπάλου. Κατά τα άλλα, τον άφησαν να φτιάξει οργάνωση και να προπαγανδίζει τις φασιστικές του ιδέες, να το παίζει θεός και μάγκας. Όταν άρχισαν οι διαμαρτυρίες για τη δράση του, η κυβέρνηση τον κάλυψε πλήρως, μέσω της γ.γ. Αντεγκληματικής Πολιτικής και του πειθαρχικού συμβουλίου της φυλακής Δομοκού, που αποφάνθηκαν πως όλες οι ενέργειες δείχνουν να μην έχει παραβεί νόμους ή κανονισμούς. Η εφημερίδα «Καθημερινή» αναλαμβάνει να μας υπενθυμίσει τις σχετικές αποφάσεις και να τονίσει πως ο Κασιδιάρης είναι καθόλα νόμιμος.

Από την άλλη, η οργή του Ιερώνυμου που μετά τις εκλογές βγήκε να υπερασπιστεί την αγία ουδετερότητα της εκκλησίας, δεν πείθει. Η σπουδή του Μητσοτάκη να πάει στο Άγιο Όρος για να δει πώς θα τα βρει με τις τάσεις που κυριαρχούν στα διάφορα μοναστήρια, λέει πολλά. Κάποια από αυτά, λένε οι κακές

γλώσσες, έστησαν και στηρίζουν τη «Νίκη», συντηρητική, ομοφοβική και ρωσόφιλη. Ως γνωστόν, κάποιες Μονές έχουν τη δική τους ιδιαίτερη στάση και πολύπλοκες διασυνδέσεις με διάφορους κύκλους, που μπορούν να ανακατεύουν λίγο τις πολιτικές ισορροπίες. Γενικώς, μια σειρά δεσποτάδες κατά καιρούς έχουν εκφράσει ανοικτά τις ρατσιστικές, πουριτανικές και φασιστικές απόψεις τους. Έχουν φωτογραφηθεί με προβεβλημένους χρυσαυγίτες και άλλα φασιστοειδή που συχνάζουν στους ναούς.

Η φασιστική προπαγάνδα ευνοήθηκε και από τη συστηματική προσπάθεια αποδόμησης της αριστεράς και του κομμουνισμού. Οι ακροδεξιές υστερίες αλλά και οι φασιστικοί τσαμπουκάδες μένουν

στο απυρόβλητο. Η αστυνομία και οι δικαστές είτε στηρίζουν είτε τις ρίχνουν στα μαλακά. Μπορεί σήμερα να μη βγαίνουν με τον αέρα της πάλαι ποτέ ισχυρής Χρυσής Αυγής να ελέγχουν τους πάγκους της λαϊκής, αλλά ομαδούλες τους επιδόθηκαν προεκλογικά σε τραμπούκικες πράξεις, σε επιθέσεις σε υλικά και εκλογικά περιπτερά, με ιδιαίτερη προτίμηση σε αυτά του ΚΚΕ(μ-λ). Κάποια από αυτά τα διέλυσαν εντελώς. Το σφυροδρέπανο πάντα θα εξαργιώνει τους φασίστες, γιατί όποτε αναμετρήθηκαν μαζί του, ηττήθηκαν.

Η νομική κάλυψη του κράτους που παρέχεται δωρεά στον φασισμό και οι ευλογίες της εκκλησίας δεν τον σώζουν, όταν βρίσκεται απέναντι στη λαϊκή οργή.

«ΝΙΚΗ»

Δεξαμενή ακροδεξιών ψήφων κι όχι μόνο...

Το κόμμα «ΝΙΚΗ» στις πρόσφατες εκλογές πήρε ποσοστό 2,92% και βρέθηκε οριακά εκτός Βουλής. Κανένας δεν μπορεί ν' αποκλείσει ότι στις κάλπες της 25ης του Ιούνη μπορεί αυτό το κόμμα να είναι στη Βουλή. Δημοσκοπήσεις δείχνουν να καταγράφει υψηλές επιδόσεις ειδικά στη Βόρεια Ελλάδα.

Το κόμμα «ΝΙΚΗ» δεν υπήρχε πουθενά και άρχισε αιφνίδια να καταγράφεται δημοσκοπικά έναν μήνα πριν τις εκλογές. Δεν πρέπει να είναι σύμπτωση ότι η δημοσκοπική καταγραφή του ξεκίνησε

την περίοδο που ήταν σε εξέλιξη η συζήτηση για τον αποκλεισμό του κόμματός του ναζιστή Κασιδιάρη, αλλά και άλλων ακροδεξιών κομμάτων όπως των Εμφιετζόγλου, Μπογδάνου και Λατινοπούλου.

Το κόμμα του θεολόγου Δημήτρη Νάτσιου είναι ένα κόμμα ακροδεξιό, στο οποίο στεγάζονται θρησκόληπτοι, «ορφανά» του Πάνου Καμμένου, ακροδεξιό του Κασιδιάρη και μέλη παραθρησκευτικών οργανώσεων ή ελεγχόμενων από αγιορείτικες μονές, με μανιφέστο τύπου «πατρίς, θρησκεία, οικογένεια» και με

θέσεις που συναντά κανείς σε χρυσαυγίτικα έντυπα, αλλά και στα άλλα ακροδεξιά μανιφέστα.

Φαίνεται πως το συγκεκριμένο κόμμα αποτέλεσε μια δεξαμενή που υποδέχτηκε ψήφους που θα πήγαιναν στα αποκλεισμένα κόμματα των νεοναζιστών και ακροδεξιών.

Εντυπωσιακή ήταν η προεκλογική του εμφάνιση με πληρωμένες καταχωρήσεις στα ΜΜΕ και τα social media, που σημαίνει ότι ξοδεύτηκε πακτωλός χρημάτων για τη διαφήμισή του.

Και δεν θα γίνονταν κάποια πράγματα γνωστά για τους κύκλους που στηρίζουν αυτό το κόμμα, αν οι πολύ υψηλές επιδόσεις του, ειδικά στη Βόρεια Ελλάδα, δεν δημιουργούσαν πρόβλημα στην επιδίωξη της ΝΔ για ισχυρή αυτοδυναμία.

Έτσι, μάθαμε για τις σχέσεις του κόμματός «ΝΙΚΗ» με συγκεκριμένες μονές του Αγίου Όρους (γι' αυτό πήγε ο Μητσοτάκης), διαβάσαμε ότι είχε υψηλές επιδόσεις σε περιοχές που υπήρχαν κοντά μοναστήρια και πως το κόμμα διατηρεί προνομιακές σχέσεις με θρησκευτικές και παραθρησκευτικές οργανώσεις.

Είδαν το φως της δημοσιότητας και άλλα ενδιαφέροντα πράγματα, όπως το ότι είναι γνωστές οι φιλορωσικές σχέσεις

ηγούμενου μονής του Αγίου Όρους που στηρίζει το κόμμα και ότι συγγενικό του πρόσωπο είναι υποψήφιο με το κόμμα «ΝΙΚΗ» στη Θεσσαλονίκη.

Οι επιδόσεις του κόμματός «ΝΙΚΗ» προκάλεσαν την εντυπωσιακή παρέμβαση της εκκλησίας. Με την οργισμένη δήλωση του αρχιεπισκόπου Ιερώνυμου δηλώνεται αυστηρότητα πως «η Εκκλησία δεν θα ανεχθεί τη χυδαία απόπειρα χρησιμοποίησής της ως εργαλείο για την επιδίωξη αλλότριων σκοπών...» κ.λπ.

Δεν είμαστε σε θέση να γνωρίζουμε το τι μέτρησε περισσότερο για τον χρόνο και τον τόνο της παρέμβασης της ιεραρχίας της εκκλησίας. Εκτιμήσεις κάνουμε.

Ίσως τα έβαλε με τους παραχαράκτες της πίστης και της εκμετάλλευσης του θρησκευτικού συναίσθηματος του ποιμνίου της. Ίσως διαβάζοντας τη ρευστότητα και την κρισιμότητα των εξελίξεων συνέβαλε στο να περιοριστεί η από τα ακροδεξιά αιμορραγία της Νέας Δημοκρατίας. Ίσως κέντρα, πέραν του Ατλαντικού, θορυβήθηκαν από ενδεχόμενη παρέμβαση, μέσω του κόμματός «ΝΙΚΗ», παραγόντων που έχουν σχέση με τον ρώσικο ιμπεριαλισμό.

Ποιος ξέρει;

Η επόμενη μέρα έχει ήδη δρομολογηθεί

«**Η** διμερής σχέση ΗΠΑ-Ελλάδας έχει ισχυρή υποστήριξη σε όλα τα πολιτικά κόμματα τόσο στις Ηνωμένες Πολιτείες όσο και στην Ελλάδα. Ενισχύθηκε με την πάροδο ετών συνεργασίας μεταξύ πολλαπλών διοικήσεων και κυβερνήσεων και στις δύο χώρες (...) Ανυπομονούμε να συνεχίσουμε να εμβαθύνουμε τη συνεργασία μας (...) Οι Ηνωμένες Πολιτείες θεωρούν την Ελλάδα ως έναν απαραίτητο σύμμαχο και εταίρο στο ΝΑΤΟ. Μαζί θα συνεχίσουμε να προάγουμε τους κοινούς μας στόχους για την ειρήνη και την ευημερία στην Ανατολική Μεσόγειο, στα Δυτικά Βαλκάνια, στην περιοχή της Μαύρης Θάλασσας (...)» (από την ανακοίνωση του υπουργείου Εξωτερικών των ΗΠΑ μετά τις εκλογές της 21/5).

Χρησιμοποιούμε ένα μεγάλο απόσπασμα από τη μετεκλογική ανακοίνωση των αμερικάνων ιμπεριαλιστών για να τονίσουμε αυτά που επισημαίνουν και απαιτούν μέσα σε λίγες γραμμές. Οι επισημάνσεις και οι απαιτήσεις τους δεν περιορίζονται μόνο στην επόμενη κυβέρνηση αλλά σε όλα τα αστικά κόμματα που έχουν υπηρετήσει με συνέπεια το καθεστώς της ιμπεριαλιστικής εξάρτησης. Και καθορίζουν με απόλυτο τρόπο το πλαίσιο των απαιτήσεων τους σε Ανατολική Μεσόγειο, Δυτικά Βαλκάνια και... Μαύρη Θάλασσα (έναν διαφορετικό τρόπο για να περιγράψουν την άμεση συμμετοχή στον πόλεμο της Ουκρανίας και τη μόνιμη στράτευση ενάντια στη Ρωσία).

Οι απαιτήσεις των αμερικάνων ιμπεριαλιστών προς την ντόπια άρχουσα τάξη και το πολιτικό της προσωπικό για πλήρη ευθυγράμμιση με τους στόχους τους για «ειρήνη και ευημερία» (!!!) σε όλες τις διακεκαυμένες ζώνες, από πολέμους, ανταγωνισμούς και επεμβάσεις, της περιοχής, αποκαλύπτουν το μέγεθος των επικίνδυνων εξελίξεων που θα ξεδιπλωθούν το επόμενο διάστημα. Εξελίξεις σε όλα τα επίπεδα, από μεγαλύτερη εμπλοκή στον πόλεμο της Ουκρανίας και στις αντιθέσεις των Δυτικών Βαλκανίων (Κοσσυφοπέδιο, Σερβία, Αλβανία, Βόρεια Μακεδονία) μέχρι τους αναγκαίους συμβιβασμούς σε Αιγαίο και Κύπρο με την τούρκικη αστική τάξη, για να ισχυροποιηθεί η νοτιοανατολική πτέρυγα του ΝΑΤΟ.

«Ανυπομονούν» οι φονιάδες των λαών καθώς επείγονται να κλιμακώσουν την επιθετική τους πολιτική στην περιοχή, στο πλαίσιο του αδυσώπητου ανταγωνισμού τους με τον ρώσικο ιμπεριαλισμό. Και απαιτούν να «εμβαθύνουμε τη συνεργασία μας» ενισχύοντας τα δεσμά της εξάρτησης, την αύξηση της στρατιωτικής τους παρουσίας στη χώρα, τη μετατροπή της σε πλατφόρμα πολεμικών εξορμήσεων.

Σχεδόν ταυτόχρονα με τις αμερικάνικες ανακοινώσεις δημοσιεύεται και η έκθεση της Κομισιόν της ΕΕ που θέτει τους όρους και το πλαίσιο της απαραίτητης δημοσιονομικής συμμόρφωσης για το επόμενο διάστημα. Βασικά σημεία της έκθεσης, που αποτελούν επι-

ταγές πλήρους συμμόρφωσης και πρέπει να καταγραφούν στον προϋπολογισμό του 2024, είναι ο περιορισμός των όποιων αυξήσεων στις «πρωτογενείς δαπάνες» (περίθαλψη, εκπαίδευση, ασφάλιση, μισθοί υπαλλήλων, κοινωνικά επιδόματα) στο 2,6%. Αυτό σημαίνει ότι με βάση τον πληθωρισμό που προβλέπεται για το 2024 να κινείται στο 2,9% στην πραγματικότητα θα έχουμε μείωση των δημόσιων δαπανών, εκτός εκείνων που αφορούν τους τόκους για την εξυπηρέτηση του δημόσιου χρέους. Ενώ η ΕΕ απαιτεί να κοπούν άμεσα τα όποια μέτρα στήριξης πάρθηκαν από την κυβέρνηση της ΝΔ για την αντιμετώπιση των τεράστιων αυξήσεων στην ενέργεια.

χθούν οι στόχοι των πλεονασμάτων που απαιτεί η ΕΕ, τρεις και τέσσερις φορές επάνω από τα τρέχοντα, θα απαιτηθούν όχι μόνο «μαχαίρι» σε όλες τις κοινωνικές δαπάνες αλλά κανονική λεηλασία του λαϊκού εισοδήματος, που ήδη χτυπιέται άγρια από την καπιταλιστική ακρίβεια και τη φοροληστεία που έχει επιβληθεί. Και καθώς η Κομισιόν της ΕΕ απαιτεί «ένα φορολογικό σύστημα φιλικό προς τις επενδύσεις ως μέρος του σχεδίου Ανάκαμψης και Ανθεκτικότητας», το οποίο μεταφράζεται σε φοροαπαλλαγές για το ντόπιο και ξένο κεφάλαιο, προτρέπει την κυβέρνηση σε «διεύρυνση της φορολογικής βάσης» με στόχευση στους αυτοαπασχολούμενους και «αναθεώρηση της τρέχουσας φορο-

Όλα τα παραπάνω και άλλα που ακολουθούν έχουν σαν στόχο τη δημιουργία για τα επόμενα τρία χρόνια πρωτογενών πλεονασμάτων, στο 2,1% του ΑΕΠ για το 2024, στο 2,3% για το 2025 και στο 2,5% για το 2026. Για να συνειδητοποιήσουμε τι σημαίνει αυτό και τι επιπτώσεις θα έχει στις πλάτες του εργαζόμενου λαού, αρκεί να παραθέσουμε ότι στόχος της κυβέρνησης για πρωτογενές πλεόνασμα το 2023 είναι στο 0,7% του ΑΕΠ. Έτσι, για να επιτευ-

λογικής δομής» που τους αφορά.

Απόλυτα σχετικό με τα προηγούμενα είναι και τα εύσημα που απονέμει η Κομισιόν στην κυβέρνηση της ΝΔ για τη «διαχείριση της δημόσιας περιουσίας και των ιδιωτικοποιήσεων», το ξεπούλημα του πλούτου και των υποδομών της χώρας και απαιτεί τη «διατήρηση των εθνικών χρηματοδοτούμενων δημόσιων επενδύσεων» και «αποτελεσματική απορρόφηση των επιχορηγήσεων του Ταμείου Ανάκαμψης».

Τα συμπεράσματα που βγαίνουν από την έκθεση της Κομισιόν έχουν ήδη «αποκαλυφθεί» στην προεκλογική περίοδο από τις παρεμβάσεις των Παπαδόπουλου και Στουρνάρα. Δεν περισεύει τίποτα για τον εργαζόμενο λαό και απαιτούνται νέες περικοπές και φοροεπιδρομές στο εισόδημά του για να επιχορηγηθεί το ξένο και ντόπιο κεφάλαιο είτε μέσω των «εθνικών επενδύσεων», είτε μέσω του «Ταμείου Ανάκαμψης», είτε μέσω των φοροαπαλλαγών.

Αυτή η αντιλαϊκή-αντεργατική πολιτική για να επιβληθεί πάνω στον εργαζόμενο λαό απαιτεί και τη διαμόρφωση ενός αντιδραστικού νομικού πλαισίου κτυπήματος των συνδικαλιστικών και πολιτικών ελευθεριών στους χώρους δουλειάς. Στην κατεύθυνση αυτή η Κομισιόν «βλέπει πρόοδο στην προώθηση της κωδικοποίησης της εργατικής νομοθεσίας» (βλέπε νόμο 4808, Χατζηδάκη) και επιμένει να απαιτεί «συνέχιση των μεταρρυθμίσεων». Δηλαδή νέα έφοδο στα εργατικά δικαιώματα στη δουλειά και στο δικαίωμα στην οργάνωση και τη διεκδίκηση.

Αυτό το αντιδραστικό πλαίσιο που καθορίζεται από τις ιμπεριαλιστικές επιταγές και τα δεσμά της εξάρτησης έχει ήδη δρομολογηθεί από την κυβέρνηση της ΝΔ και με την πλήρη αποδοχή των κομμάτων ΣΥΡΙΖΑ και ΠΑΣΟΚ πολύ πριν από τις εκλογές της 21ης Μάη. Είναι το ίδιο πλαίσιο που θα καθορίσει και τα χαρακτηριστικά των εξελίξεων μετά τις εκλογές της 25ης Ιούνη στο πολιτικό, οικονομικό και γεωστρατηγικό πεδίο. Είναι οι «ράγες» που πάνω τους πατάει η πολιτική του συστήματος της εκμετάλλευσης, της καταπίεσης και της ιμπεριαλιστικής εξάρτησης και η κινητήρια δύναμη για να κλιμακωθεί η επίθεση ενάντια στην εργατική τάξη, τα φτωχά λαϊκά στρώματα και τους μικρομεσαίους.

Το ερώτημα που τίθεται είναι ποιος μπορεί να ανακόψει αυτή τη βαρβαρότητα που εξελίσσεται και θα επελαύνει μετά τις εκλογές της 25ης Ιούνη; Είναι ο ΣΥΡΙΖΑ, το ΠΑΣΟΚ, το ΜέΡΑ25 ή μήπως η «Πλεύση Ελευθερίας» και η Ζωή Κωνσταντοπούλου, για να μείνουμε στα κόμματα του λεγόμενου «δημοκρατικού τόξου», ή μήπως οι προτάσεις και το «κοινοβουλευτικό έργο» ενός πιο ενισχυμένου ΚΚΕ;

Από την περίοδο της επιβολής των μνημονίων μέχρι σήμερα και με ό,τι έχει μεσολαβήσει είτε σε επίπεδο κυβερνήσεων είτε σε επίπεδο εργατικού - λαϊκού κινήματος, αυτό που έχει επιβεβαιωθεί είναι ότι το μόνο πραγματικό ανάχωμα στην επίθεση του συστήματος είναι η μαζική εργατική - λαϊκή πάλη και οι πολιτικές δυνάμεις που την ενισχύουν και πασχίζουν για την ανάπτυξή της, χωρίς κοινοβουλευτικές αυταπάτες και ανέξοδες «ταξικές κορόνες». Και αυτός ο δρόμος της Αντίστασης, της Διεκδίκησης, της Οργάνωσης είναι που πρέπει να ενισχυθεί για να έχουν πραγματικό αντίπαλο οι δυνάμεις του συστήματος.

ΠΑΣΟΚ

Είναι εδώ, αλλά πόσο δυνατό;

Μια από τις σοβαρότερες «εκκρεμότητες» για το σύστημα και το αστικό πολιτικό σκηνικό που κατέγραψε το εκλογικό αποτέλεσμα του Μαΐου είναι αδιαμφισβήτητα αυτή του δεύτερου πυλώνα της αστικής εξουσίας. Ακόμη και αν δει κανείς μόνο το εκλογικό αποτέλεσμα, χωρίς να επιχειρήσει καμία πολιτική εκτίμηση, το γεγονός ότι για το σύστημα παραμένει ανοικτό το ζήτημα αυτό, αποτελεί ένα σοβαρό πρόβλημα και μια αδυναμία του. Είναι, μάλιστα, προϊόν της πολιτικής ρευστότητας και αβεβαιότητας που διακρίνει και διατρέχει συνολικά το αστικό πολιτικό σκηνικό, και ως επιχειρούν αρκετοί αστοί αναλυτές και διάφορα κέντρα να κρύψουν ή να υποβαθμίσουν αυτή την πλευρά, εμφανίζοντας την εκλογική κυριαρχία της ΝΔ ως καταγραφή της «σταθερότητας».

Το εκλογικό αποτέλεσμα του ΠΑΣΟΚ, που κατάφερε τελικά να καταγράψει ποσοστό 11,46% (από 8,1% στις εκλογές του 2019), επιτυγχάνοντας αύξηση ψήφων κατά 258.543, σε συνδυασμό πάντα με το εκλογικό αποτέλεσμα του ΣΥΡΙΖΑ, επαναποθετεί το ΠΑΣΟΚ σε θέση διεκδικητή του συγκεκριμένου ρόλου. Προφανώς, αποτελεί μια καλύτερη βάση, που του επιτρέπει να δηλώσει παρών στη διαδικασία της διαμόρφωσης του δεύτερου πυλώνα. Όχι βέβαια με την ένταση που το θέτει ο Ανδρουλάκης και τα υπόλοιπα στελέχη του ΠΑΣΟΚ, βάζοντας το κάρο μπροστά από τα άλογα, σε μια

επικοινωνιακού τύπου διαχείριση του αποτελέσματος, προκειμένου να σηκώσουν σκόνη. Οι επερχόμενες εκλογές του Ιούνη θα τροφοδοτήσουν παραπέρα αυτή τη διαδικασία, χωρίς να μπορούν, τουλάχιστον με τα σημερινά δεδομένα, να οριστικοποιήσουν και να ολοκληρώσουν τη λύση σε αυτό το ζήτημα.

Παρά τους ξέφρενους πανηγυρισμούς στη Χαριλάου Τρικούπη το βράδυ των εκλογών, με τον Ανδρουλάκη να φαντασιώνεται ότι διεκδικεί την πρωθυπουργία, το γεγονός ότι το ΠΑΣΟΚ κατόρθωσε τελικά να καρπωθεί το 3% από τη πτώση του ΣΥΡΙΖΑ, την ίδια στιγμή που ένα 3% πήγε στη ΝΔ και 3% αθροιστικά προς ΚΚΕ, ΜΕΡΑ25, Πλεύση, είναι ενδεικτικό (σύμφωνα με τις δημοσκοπήσεις) και αναδεικνύει ορισμένα όρια στην άνοδο αυτή.

Το γεγονός, επίσης, ότι σε όλες τις εκλογικές περιφέρειες των αστικών κέντρων παρέμεινε σε μονοψήφια ποσοστά και στις περισσότερες στην τέταρτη θέση πίσω από το ΚΚΕ, αποτελεί μια σημαντική ένδειξη της δυσκολίας να πείσει τα φτωχά λαϊκά στρώματα που έζησαν στο πετσί τους την αντιλαϊκή πολιτική του ΠΑΣΟΚ.

Από την άλλη, το ΠΑΣΟΚ αποτέλεσε βασικό πυλώνα της αστικής εξουσίας για δεκαετίες, διαμορφώνοντας μηχανισμούς και ερείσματα τόσο στο επίπεδο του συστήματος με το ντόπιο κεφάλαιο και τον ιμπεριαλισμό, όσο και στο κοι-

νωνικό επίπεδο με τα «κοινωνικά συμβόλαια» με τη λεγόμενη μεσαία τάξη. Μόνο τυχαίο δεν είναι το γεγονός ότι ακόμη και όταν καταβαραθρώθηκε από το 43,9% και τις 3 εκατ. ψήφους το 2009 στο 4,68% και τις 290.000 ψήφους τον Γενάρη του 2015, συνέχισε να απολαμβάνει τη θαλπωρή των κέντρων εξουσίας, κατορθώνοντας με τη στήριξη τους το σημερινό αποτέλεσμα. Ότι ακόμη και αν χρειάστηκε να τροφοδοτήσει για τις ανάγκες του συστήματος με ΠΑΣΟΚ τον ΣΥΡΙΖΑ, αλλά και τη ΝΔ, κατόρθωσε μέχρι και σήμερα να διατηρεί ένα σοβαρό δίκτυο μηχανισμών στην τοπική αυτοδιοίκηση, στους φοιτητικούς συλλόγους, στα σωματεία, τα συνδικάτα και τις ομοσπονδίες, που του επιτρέπουν να είναι πρώτη δύναμη στη ΓΣΕΕ. Πρόκειται για στοιχεία που ακόμη και σήμερα ο ΣΥΡΙΖΑ δεν έχει κατορθώσει να διαμορφώσει, παρά την κυβερνητική του θητεία.

Αλλά όπως μας ενημερώνει και ο Π. Μανδραβέλης από την «Καθημερινή», υπάρχουν «*μικρές νίκες του ΠΑΣΟΚ στα κόμματα των αντιπάλων του, οι πρωτιές των στελεχών που μετοίκησαν ένθεν κακείθεν*», κάνοντας λόγο για τις επιτυχίες-πρωτιές σε σταυρούς του ΠΑΣΟΚ της ΝΔ και του ΠΑΣΟΚ του ΣΥΡΙΖΑ, συμπεραίνοντας ότι «*αυτό, αφενός, δείχνει τις βαθιές ρίζες που έχει το ΠΑΣΟΚ στην ελληνική κοινωνία*».

Το ερώτημα ποιο ΠΑΣΟΚ και αν μπορεί να αποτελέσει πυλώνα διαχείρισης

της αστικής εξουσίας συναρτάται από το ίδιο ερώτημα σε σχέση με τον ΣΥΡΙΖΑ. Το γεγονός ότι και οι δυο εμφανίζονται να διεκδικούν τον ίδιο ρόλο, οδηγεί εκ των πραγμάτων και τα δύο αστικά κόμματα σε πιο δεξιά μετατόπιση, ώστε να εκφράσουν με ξεκάθαρο και κρυστάλλινο τρόπο τις ανάγκες του κεφαλαίου και του ιμπεριαλισμού, προκειμένου να κερδίσουν την εύνοια των ξένων και ντόπιων κέντρων εξουσίας. Σε αυτή την κατεύθυνση κινούνται και οι δηλώσεις «*σαρδάμ*» της Ε. Χρονοπούλου για την αύξηση της φορολογίας, συνέχεια της ομιλίας του Ανδρουλάκη με κεντρικό σύνθημα για τις εκλογές του Ιούνη «*Αλλαγή με Ασφάλεια*». Όσο όμως θα προκρίνεται ο μονόδρομος της ασφάλειας των συμφερόντων του ξένου και ντόπιου κεφαλαίου, της ΕΕ και του ΝΑΤΟ, τόσο θα φθείρεται ο «*πολιτικά άφθαρτος*» Ανδρουλάκης και το ΠΑΣΟΚ ως «*προοδευτική δύναμη*».

Το σίγουρο είναι ότι το νέο πολιτικό σκηνικό που έφερε η εκλογική καταγραφή των εκλογών του Ιούνη, απαιτεί στο επίπεδο της αξιωματική αντιπολίτευσης και του δεύτερου πυλώνα εξουσίας, αναδιαμόρφωση. Αναζητείται, λοιπόν, ο πυλώνας που θα αντιστοιχεί στην κλίμακα της επερχόμενης επιθέσεις στα δικαιώματα λαού, εργαζομένων, νεολαίας, αλλά και στις απαιτήσεις των Αμερικάνων ιμπεριαλιστών σχετικά με τη χρήση της χώρας.

Νύχτα για το ΜΕΡΑ25

«**Α**πόψε η ερντογανοποίηση, ο εξορμητισμός της χώρας ολοκληρώθηκε. Η Μητσοτάκης Α.Ε. νίκησε κατά κράτος. Αυτό οφείλεται σε μεγάλο βαθμό στην ηγεσία του ΣΥΡΙΖΑ που ενταφίασε την απλή αναλογική, μη αποδεχόμενη την πρότασή μας εδώ και δύο χρόνια για μια σύγκλιση προεκλογική σε ένα κοινό μέτωπο ρήξης, με αποτέλεσμα να αναδυθεί αυτό το απίστευτο τσουνάμι, το μέτωπο της συντήρησης.» Αυτά δήλωσε ο Γιάννης Βαρουφάκης το βράδυ των εκλογών στις 21/5. Το κόμμα του, το ΜΕΡΑ25-Συμμαχία για τη Ρήξη, έχασε 39.491 ψήφους από το 2019 και με ποσοστό 2,63% (155.085 ψήφους) έμεινε εκτός Βουλής.

Με άρθρο του στον ιστότοπο The-PressProject ο Βαρουφάκης εξηγεί το αποτέλεσμα της κάλπης: «*(...) οι λαϊκές μάζες, η πλειοψηφία των ψηφοφόρων, κουράστηκαν. Δεν θέλουν πια να ακούν για κρίση, για ρήξη, κακά μαντάτα εν γένει (...)* Για αυτό ψήφισαν υπέρ της σταθερότητας με γνώμονα την οικειότητα. Προτίμησαν, με άλλα λόγια, την κωμωδία κατάσταση που τους υποσχέθηκαν τα τρία κοινωνικά συντηρητικά κόμματα (ΝΔ-ΠΑΣΟΚ-ΚΚΕ) και απέρριψαν τον μεταλλαγμένο, συστημικό ΣΥΡΙΖΑ (...) Και βέβαια απέρριψαν τη ρήξη που πρόσβευε το ΜΕΡΑ25.»

Μάλιστα, ο λαός σε κώμα. Χωρίς ντροπή και με πλεόνασμα θράσους ο Βαρουφάκης κατηγορεί το λαό για απώλεια συνείδησης. Αυτός που για το λαό υποσχόταν εύκολες, έξυπνες και άκοπες λύσεις με τις ευρηματικές τε-

χνικο-επιστημονικές του προτάσεις. Που όλες μα όλες δεν είχαν ψήγματα ρήξης με το σύστημα της εξάρτησης και εκμετάλλευσης. Που κινούνταν εντός και επί τα αυτά, όπως και τα υπόλοιπα κόμματα ΣΥΡΙΖΑ-ΠΑΣΟΚ, που μάλλιασε η γλώσσα του -όπως είπε στο debate- να τους προτείνει συγκλίσεις. Αυτά ήταν και τα όρια της «*ρήξης*» που ευαγγελιζόταν ο Βαρουφάκης, που ουσιαστικά αδυνατούσε να διαφοροποιηθεί από τις προτάσεις κύρια του ΣΥΡΙΖΑ αλλά και του ΠΑΣΟΚ.

Ιδιαίτερα τις τελευταίες μέρες πριν από τις εκλογές η «*ρήξη*» αγνοούνταν. Το «*Πρόγραμμα 100 Ημερών*» του ΜΕΡΑ25-Συμμαχία για τη Ρήξη ήταν «*άμεσα εφαρμόσιμο, μετριοπαθές*», «*πατριωτικό, φιλολαϊκό, ορθολογικό κυβερνητικό πρόγραμμα*», που «*δεν συγκρούεται με καμία από τις ευρωπαϊκές συνθήκες*». Το «*σχέδιο Δήμητρα*», παρά την επίθεση που δέχθηκε από φιλοκυβερνητικά ΜΜΕ, εξηγήθηκε ότι είναι ένα «*δημόσιο σύστημα δωρεάν ψηφιακών συναλλαγών σε ευρώ που η κα Λαγκάρντ σχεδιάζει ένα αντίστοιχο πιλοτικό πρόγραμμα*». Ήταν απόλυτα σαφής όταν δήλωνε ότι δεν θα φύγουμε από την ΕΕ. Όσο για το ΝΑΤΟ, ο Βαρουφάκης υποδύθηκε τον Σημίτη, δηλώνοντας ότι σε περίπτωση θερμού επεισοδίου με την Τουρκία, το πρώτο που θα κάνει θα είναι να πάρει πάρα πολλά τηλεφωνήματα στα αμερικανό-ΝΑΤΟϊκά αφεντικά της χώρας. Η γοητεία των ΗΠΑ μάλιστα απογειώθηκε με τις προτάσεις του για μισθοφορικό στρατό και ίδρυση ελληνικού FBI, που

θα καταπολεμήσει το μεγαλοεπιχειρηματικό και πολιτικό έγκλημα.

Εκεί όμως που η ρήξη τερματίστηκε ήταν με την... κατάργηση της ταξικής πάλης. Την Πρωτομαγιά ο Βαρουφάκης πρότεινε μία αλλαγή στο εταιρικό δίκαιο ώστε να δίνεται μία μετοχή ανά εργαζόμενο, οπότε οι εργαζόμενοι θα αποφασίζουν πώς θα μοιράζονται τα κέρδη!!! Με ένα άρθρο και ένα νόμο καταργείται ο καπιταλισμός και η εκμετάλλευση. Πώς να μη στενοχωριέται ο Βαρουφάκης που προτιμήθηκαν οι... κωματώδεις υποσχέσεις των άλλων.

Το ΜΕΡΑ25-Συμμαχία για τη Ρήξη έχασε καθώς το κυρίαρχο εκλογικό ρεύμα ήταν η ήττα των (αυτ)απατών και ο ρεαλισμός της «*κανονικότητας*» όπως τα ξένα και ντόπια αφεντικά όρισαν και καθόρισαν. Όλες αυτές οι ευρηματικές προτάσεις του Βαρουφάκη βρήκαν τοίχο στα μεσαία και μικρά αστικά στρώματα όπου απευθύνονταν, καθώς αυτά προτίμησαν την «*καθαρή και ρεαλιστική*» επιλογή της κυβερνητικής λύσης με τη ΝΔ που υλοποίησε το δικό της παράλληλο σύστημα πληρωμών με τα διάφορα pass. Μαζί τους συμπαρέσυραν και φτωχότερα λαϊκά στρώματα αλλά και σημαντικά κομμάτια της νεολαίας που φαινόταν να τα έλκει ο Βαρουφάκης. Ρόλο έπαιξε σίγουρα και η πρωτοδοτηση της Κωνσταντοπούλου με την «*Πλεύση Ελευθερίας*» - από κέντρα του συστήματος, ιδιαίτερα τις τελευταίες μέρες πριν από τις 21/5.

Η συνεργασία του ΜΕΡΑ25 με ΛΑΕ-ΑΡΑΣ δεν άλλαξε το κόμμα του Βαρουφάκη, αλλά αντίθετα έκανε αυτές τις

οργανώσεις συμμετοχές και συνυπεύθυνες σε έναν λόγο σοσιαλδημοκρατικής εκδοχής και αποδοχής ενός αρχηγικού-προσωποπαγούς κόμματος. Πέρα από το εμπόριο -για μια ακόμη φορά- ενότητας, το χειρότερο είναι ότι ένα νεανικό δυναμικό -κύρια στα πανεπιστήμια- ξαναεγκλωβίζεται σε (αυτ)απάτες μια άλλης δήθεν φιλολαϊκής διαχείρισης του συστήματος. Να σημειώσουμε ότι υπήρξαν γκρίνιες και από την πλευρά εκείνη που είδε την αλλοίωση της σοσιαλδημοκρατικής εικόνας του ΜΕΡΑ25 με τη συνεργασία με τα εξωκοινοβουλευτικά γκρουπούσκουλα.

«*Θέλει αυτή η φωνή να είναι στη Βουλή; Είναι στο χέρι σου*». Το στίγμα του ΜΕΡΑ25-Συμμαχία για τη Ρήξη ενόψει της κάλπης της 25ης Ιουνίου είναι καθαρά εκλογικό. Ο Γιάννης Βαρουφάκης στη σύγκληση της Κεντρικής Εκλογικής Επιτροπής το είπε: «*Εξασφαλίζοντας άλλο ένα 0,38%, ώστε να μπορούμε ξανά στη Βουλή, στερούμε βουλευτές από την “Μητσοτάκης ΑΕ” (...)* Αρκούν για αυτό μία ή δύο περισσότερες ψήφοι για το ΜΕΡΑ25 σε κάθε εκλογικό κέντρο της χώρας. Ποτέ ένας τόσο εφικτός στόχος δεν θα μείωνε τόσο πολύ την κοινοβουλευτική δύναμη της Δεξιάς».

Φαίνεται ότι οι προγραμματικές συγκλίσεις για την εφαρμογή του συνεκτικού προοδευτικού προγράμματος για την ώρα τελείωσαν, δίνοντας τη θέση τους στην προβολή της ανάγκης να είναι η φωνή του Βαρουφάκη στη Βουλή. Το σίγουρο είναι ότι οι κοινοβουλευτικές -και όχι μόνο- αυταπάτες δεν έχουν τέλος...

ΣΥΡΙΖΑ

Η δεξιά πολιτική δεν καμουφλάρεται με αριστερές κορόνες

Ψάχνει ή κάνει πως ψάχνει η ηγεσία του ΣΥΡΙΖΑ τα αίτια της εκλογικής συντριβής. Αρχίζουν, βέβαια, από τις... αφορμές! Φταίει ο Κατρούγκαλος, η Φωτίου και όσοι «δεν επικοινωνήσαν» σωστά το μήνυμα. Έκανε ζημιά η πολυφωνία, η αδυναμία παρουσίασης του προγράμματος, τα φθαρμένα πρόσωπα κ.λπ. Φταίει τα αστικά μίντια που πρόβαλαν τη Νέα Δημοκρατία και τον Μητσοτάκη περισσότερο από αυτούς και τον Τσίπρα. Φταίει όλοι οι άλλοι εκτός από τη γραμμή, το βίο και την πολιτεία των ίδιων! Αυτή είναι «σωστή». Αυτά ήταν «σωστά». Κι αν ο λαός «δεν κατάλαβε» την «άβυσσο» που δήθεν χωρίζει τη ΝΔ απ' τον ΣΥΡΙΖΑ, υπάρχουν και οι επόμενες εκλογές για να αλλάξει επιλογή.

Οι «δραστικές αλλαγές» ξεκίνησαν με αναδόμηση του επικοινωνιακού επιτελείου. Άλλωστε, για τα καθωσπρέπει αστικά κόμματα το «φαίνεσθαι» μπροστά στην κάλπη έχει τη μεγαλύτερη αξία! Ποτέ δεν θ' ανοίξουν τα πραγματικά τους καρτιά, γιατί ελλοχεύει ο κίνδυνος να αποκαλυφθούν. Τα ψέματα εναλλάσσονται με απάτες. Οι ουσιαστικές πολιτικές αποκρύπτονται για να ξεπροβάλουν οι ψεύτικες υποσχέσεις. Μόνο που, καθώς φαίνεται, για τον ΣΥΡΙΖΑ ισχύει το «μας πήραν χαμπάρι». Μπορεί να πήρε πάνω από μια δεκαετία, ωστόσο οι (αυτ)απάτες καταρρέουν με θόρυβο. Είναι σίγουρα ο πλέον χαμένος από τις εκλογές της 21ης Μάη. Το αν θα ισχύσει το «δρυσός πεσούσης...», πάντως, παραμένει ερώτημα, όσο κι αν το ρετουσαρισμένο ΠΑΣΟΚ «απειλεί», πρώτα και κύρια βέβαια το λαό, με επανάκαμψη.

Η κοινή συνισταμένη, πάντως, της τοποθέτησης των στελεχών του ΣΥΡΙΖΑ έχει δύο αλληλοσυμπληρούμενους αποδέκτες. Την Αριστερά που δεν κατάλαβε το «μεγαλοφυές» σχέδιο ανάδειξης μιας κυβέρνησης που «θα μπορούσε» να προκύψει με κορμό τον ΣΥΡΙΖΑ και, οπωσδήποτε, το λαό. Για την πρώτη, το αφήγημα φτάνει στο σημείο -εμμέσως πλην σαφώς- να της χρεώνει την εκλογική εκτόξευση της ΝΔ. Όλες οι τάσεις «συνωμότησαν» για τη συντριβή του ΣΥΡΙΖΑ! Κάτι θυμούνται, ως φαίνεται, από το και δικό τους ανάλογο «πείραμα» το 1989-'90 περίπου να διαλυθεί το ΠΑΣΟΚ. Τώρα αισθάνονται ότι το υπέστησαν οι ίδιοι. Με την κουτσουρεμένη απλή αναλογική και

να μην «τσιμπάει» κανείς, είναι οπωσδήποτε αβάσταχτος ο πόνος.

Όσον αφορά το λαό, πολύ... κλάμα. Δεν έφτασαν στο σημείο να τον εγκαλούν ανοικτά να «διορθώσει την ψήφο του» (αλήστου μνήμης μομφή του ΚΚΕ προς το λαό όταν έπεφτε σε ψήφους), είναι όμως φανερό ότι σίγουρα «ευθύνεται». Και δώσ' του τα «δεν κατάλαβε» και τα «χαμηλά πολιτικά κριτήρια». Μαζί με τα διάφορα «ξέχασε». Πρόκειται για προφάσεις εν αμαρτίαις που επιχειρείται να αποσυρθούν άμεσα, μιας και επίκειται η νέα εκλογική μάχη και η απειλή μεγέθυνσης της αποστοίχισης.

Για την ταμπακιέρα, πάντως, ουδεμία λέξη. Για τη δεξιά πολιτική των χρόνων διακυβέρνησης με τους ακροδεξιούς ΑΝΕΛΛ. Για τη συνέχιση κι ενίσχυση της πολιτικής των μνημονίων, για το κάλπικο δημοψήφισμα, για τα 30τόσα δισ. που ακόμη καυχιέται ότι άφησε στα ταμεία του αστικού κράτους, μέσα από τη φοροληστεία των εργαζομένων και του λαού. Για την υπηρέτηση των συμφερόντων των αμερικανών και ευρωπαϊών λη-

στών και κουμανταδόρων. Για τη συμβολή στην αύξηση της εκμετάλλευσης και των κερδών της ντόπιας μεταπρατικής ολιγαρχίας του πλούτου. Για την ψήφιση και προώθηση σωρείας νόμων, για το πέρασμα της αντιασφαλιστικής λαίλαπας, τη μείωση μισθών και συντάξεων, την ελαστικοποίηση των εργασιακών σχέσεων, το χτύπημα της συνδικαλιστικής οργάνωσης και δράσης, το πετσόκομμα των λεγόμενων κοινωνικών δαπανών. Για το τσάκισμα των δημοκρατικών δικαιωμάτων κι ελευθεριών του λαού. Για τα χαράτσια που πλήρωσε και πληρώνει η μεγάλη κοινωνική πλειοψηφία και τα δημοσιονομικά ισοδύναμα (να τα παίρνει από την άλλη τσέπη) σε κάθε «θεαματική» εξαγγελία. Για τη συνολική υπηρέτηση της πορείας φτωχοποίησης του λαού και ασφυξίας της νέας γενιάς.

Δεν υπάρχει κάποιο φιλολαϊκό δίλημμα για την ηγεσία του ΣΥΡΙΖΑ. Άλλωστε, ο αρχηγός του φρόντισε να το ξεκαθαρίσει, καταχειροκροτούμενος στη συνεδρίαση αποτίμησης του εκλογικού αποτελέσματος της Κεντρικής του Επιτροπής, λέγοντας πως «είμαστε κόμμα εξουσίας κι όχι διαμαρτυρίας». Σε απλοελληνική μετάφραση αυτό σημαίνει «ξεχάστε το πεζοδρόμιο». Το άγχος για το ξανακέρδισμα κέντρων του συστήματος υπερτερεί κάθε δεύτερης σκέψης (λέμε τώρα). Προς τα εκεί στρέφεται αυτή η ηγεσία. Εκεί τα ακουμπά, γνωρίζοντας από τα μέσα ποιος είναι η πραγματική εξουσία σ' αυτόν τον τόπο. Με «προίκα» τη σπουδαία βοήθεια που πρόσφερε όλα τα προηγούμενα χρόνια, από κυβερνητικές θέσεις αλλά και ως αξιωματική αντιπολίτευση, δίνει τον «υπέρ πάντων αγώνα», ξέροντας ότι το θέμα του 2ου πυλώνα στο αστικό πολιτικό σκηνικό είναι ανοιχτό. Θα τα καταφέρει;

Επί τέσσερα χρόνια στην αντιπολίτευση «έδωσε τη μάχη» μέσα στη Βουλή ενάντια στο Μητσοτάκη και όχι συνολικά τη Νέα Δημοκρατία και την πολιτική της. «Λοξοκοίταξε» την καραμανλική πτέρυγα, «χάιδεψε» φασιστικά και ακροδεξιά μορφώματα, «εγκόλπωσε» σωρεία αριβίστικων δεξιών στελεχών του ΠΑΣΟΚ. Καλλιέργησε τις κοινοβουλευτικές απάτες, αποχωρώντας από κάθε μέτωπο

πάλης που μπορούσε να τον «εκθέσει». Έδωσε χέρι βοήθειας στο σύστημα σε κρίσιμες καμπές, όπως η πανδημία, ο πόλεμος στην Ουκρανία, τα ελληνοτουρκικά, η οικονομική κρίση και οι συνέπειές της, το έγκλημα των Τεμπών. Αποσύρθηκε από τα μέτωπα των κοινωνικών αγώνων, εκθέτοντας τις πλατιές λαϊκές μάζες στην άγρια επίθεση των δυνάμεων του συστήματος. Πώς να διακρίνει κάποιος διαφορές, όταν ΝΔ και ΣΥΡΙΖΑ είναι τόσο όμοιοι σε επίπεδο καπιταλιστικής διαχείρισης; Πώς να «πείσει», λοιπόν, ότι προτείνει κάτι ουσιαστικά διαφορετικό; Γράφτηκε και ειπώθηκε με έναν τρόπο: το αυθεντικό πάντα υπερσχύει του μιμησιών!

Τώρα η ηγεσία του ΣΥΡΙΖΑ καμώνεται πως παλαντζάρεται μεταξύ των «από πάνω» και των «από κάτω». Μόνο που οι αντιθέσεις έχουν πάρει τόσο οξυμένη μορφή, που είναι αδύνατον πλέον να είσαι «και με τον αστυφύλαξ και με τον χωροφύλαξ». Και επιλέγει φανερά ακόμη μια πιο δεξιά στραφή. Στο ολσένα πιο αντιδραστικό και δεξιό πολιτικό σκηνικό, πρόθυμα προσαρμόζεται. Πρόκειται για μια ασταθή ισορροπία που κάνει εξαιρετικά δύσκολο το παλιό παπανδρεϊκό «βγάζω φλας αριστερά και στρίβω δεξιά». Όσο, όμως, κι αν προσπαθεί να καμουφλάρει τη δεξιά πολιτική του με αριστερές κορόνες, είναι δύσκολο να την κρύψει. Χωρίς να έχουμε δοσμένη για μακρύ χρονικό διάστημα την εκλογική συμπεριφορά των μεσαίων και μικρών στρωμάτων που φαίνεται πως έκαναν τη διαφορά, η προς ώρας αντιδραστικού χαρακτήρα υποταγή τους στο μεγάλο κεφάλαιο φαντάζει αδύνατον να αλλάξει μέσα σ' ένα μήνα. Αυτό είναι το μεγάλο πρόβλημα της ηγεσίας του ΣΥΡΙΖΑ.

Οι εργαζόμενοι, ο λαός και η νεολαία έχουν μπροστά τους όλα τα δεδομένα της χρεοκοπίας των κοινοβουλευτικών και άλλων (αυτ)απατών ΣΥΡΙΖΑϊκής κοπής και όχι μόνο. Μπορούν και πρέπει να τα απορρίψουν οριστικά, μαζί με την «κανονικότητα» που εγγυάται η άγρια επίθεση του συστήματος με τη ΝΔ στην κυβέρνηση. Η ιστορία θα γραφτεί, όπως παντού και πάντα, στους δρόμους του αγώνα!

Εκλογική άνοδος για το εξωκοινοβούλιο και το ΚΚΕ - Κοινά στοιχεία, αλλά και διαφορές

Δεν είναι ασφαλώς τυχαία η σχετική αναλογική αύξηση στα εκλογικά αποτελέσματα για τις δυνάμεις του εξωκοινοβουλίου (ανάμεσα στις οποίες και η δική μας) και για το ΚΚΕ. Ούτε από την άλλη μπορεί κανείς να αντιμετωπίσει ενιαία την αύξηση αυτή, μιας και οι σοβαρές διαφορές στην πολιτική γραμμή αλλά και την πολιτική φυσιογνωμία των διαφόρων αυτών φορέων δεν επιτρέπουν τέτοια αντιμετώπιση.

Η υποχώρηση -θα ήταν βαρύ να μιλήσουμε για χρεοκοπία- των διάφορων «προοδευτικών» εκδοχών κυβερνητικών λύσεων (όπως τουλάχιστον προσεγγίζει το ζήτημα ο λαός, μέσα από την σχετική απόσταση που έχει από την καθημερινή πολιτική και το κίνημα) αποκρυσταλλώθηκε στην κατακρήμνιση του ΣΥΡΙΖΑ αλλά και στην σοβαρή πώση του ΜΕΡΑ25. Το τελευταίο, φιλοδοξούσε μάλιστα σε μια υπολογίσιμη άνοδο, μέχρι που τα κέντρα εξουσίας το περιόρισαν και -μέσα σε λίγες μέρες- προώθησαν την απόλυτα βολική λύση της Κωνσταντοπούλου.

Η εκλογική ενίσχυση της... μη κυβερνητικής λύσης καταγράφει ασφαλώς το θετικό στοιχείο της ύπαρξης ενός σχετικά μαζικού τμήματος του λαού που κλίνει προς τέτοιου είδους αναζητήσεις.

Όμως από κει και πέρα ξεκινούν οι διαφορές. Το ΚΚΕ βρίσκεται στην πιο καθαρά δεξιά θέση εδώ και χρόνια. Η εκλογική του υστερία -παρέα με την πολιτική των «προτάσεων νόμου»- αλλά και η συνολική του δεξιά τοποθέτηση τόσο στα συνδικάτα όσο και στο κεντρικό πολιτικό πεδίο, (που συνοδεύτηκε και από μπόλικο life-style) δεν είναι καθόλου παράξενο ότι δεν βρήκε καμία εχθρότητα από τα γνωστά Μέσα Μαζικής Εξαπάτησης, ούτε

και από κέντρα εξουσίας του συστήματος. Ούτε παράταιρη είναι η υποστήριξή του από πατενταρισμένους υποστηρικτές του συστήματος σαν την Ξηρούρη ή από απόστρατους και τηλεπερσόνες.

Επίσης, παρά το γεγονός ότι οι δυνάμεις του εξωκοινοβουλίου νιώθουμε ίσως μια εγγύτητα, την οποία (καλώς) έχει δημιουργήσει η μακρόχρονη σχετικά κοινή παρουσία τους στους δρόμους, οι πολιτικές διαφορές είναι σημαντικές. Η επιμονή της ΑΝΤΑΡΣΥΑ σε κυβερνητικού τύπου ρεφορμιστικά προγράμματα («εθνικοποιήσεις», «εργατικός έλεγχος»), η υποτίμηση της ιμπεριαλιστικής εξάρτησης, αλλά και οι αυταπάτες για το ρόλο του αστικού κράτους είναι μερικά από τα ζητήματα όπου οι δρόμοι μας χωρίζουν. Για να μην πούμε για την «κυβέρνηση των εργαζομένων» της ΟΚΔΕ.

Με βάση λοιπόν τα παραπάνω, πρέπει να είναι κανείς πολύ προσεκτικός και ακριβής ώστε να μην υποτιμά τον -υπαρκτό- κοινό τόπο, ταυτόχρονα όμως να συνειδητοποιεί τα περιορισμένα του όρια.

Στο σημείο αυτό, πάντως, θα θέλαμε να «ακουμπήσουμε» και ένα ακόμα σχετικό ζήτημα, με το οποίο θα καταπιαστούμε πιο αναλυτικά και πιο σοβαρά σε επόμενο φύλλο της εφημερίδας μας.

Πέρα από την στάση της εκλογικής καθόδου και του καλέσματος σε άκυρο-λευκό (στάση που δεν επιλέξαμε, αλλά δεν την θεωρούμε ανταγωνιστική), καταγράφηκαν οι εξής πολιτικές συμπεριφορές:

Η αναρχία υποτίθεται κάλεσε σε «εκλογική απεργία», όμως όπως όλα δείχνουν ένα μεγάλο τμήμα της ψήφισε ΚΚΕ, με τις γνωστές αυταπάτες του «ανα-

χώματος» (κάπως έτσι είχε ψηφίσει μαζικά ΣΥΡΙΖΑ).

Η εξωκοινοβουλευτική ΑΡΙΣ ψήφισε ΚΚΕ, ενώ η κοντινή της ΑΡΑΣ συμμετείχε στο ΜΕΡΑ25.

Η Παρέμβαση καλούσε σε «σπίρξη αριστερών και ριζοσπαστικών ψηφοδελτίων», και η ΔΕΑ να σπληνιστούν «ΚΚΕ ή ΜΕΡΑ25 ή ψηφοδέλτια ριζοσπαστικής-αντικαπιταλιστικής Αριστεράς».

Όπως είναι φανερό, πρόκειται για παντελώς διαλυτικά και εκφυλιστικά φαινόμενα. Η αναρχία βυθίζεται όλο και πιο βαθιά στην κρίση της, τα παιδιά των στρατιωτικών βηματισμών στις πορείες (ΑΡΑΣ-ΑΡΙΣ), με μηδενικό βάθος ιδεολογικής και πολιτικής συγκρότησης, ψάχνουν μεγάλες κοινοβουλευτικές αγκαλιές, όπου θα διαλυθούν πλήρως. Και άλλοι δεν τολμάνε καν να μιλήσουν για άκυρο-λευκό αλλά ούτε και να τοποθετηθούν πολιτικά ποια είναι και ποια δεν είναι τα αριστερά, ριζοσπαστικά-αντικαπιταλιστικά ψηφοδέλτια.

Το «αραίωμα» του χώρου της εξωκοινοβουλευτικής αριστεράς (που και αυτή είναι μια έννοια συζητήσιμη) είναι λυπηρό. Όμως δυστυχώς, είναι πραγματικό αποτέλεσμα της κυριαρχίας του ομορτισμού στο κίνημα και της ανικανότητας της πλειοψηφίας του εξωκοινοβουλίου να αντιληφθεί τις βαθιές ρίζες αυτού του ομορτισμού και να ξεκόψει από αυτόν.

Οι όποιες και όσες δυνάμεις παραμένουν είναι υποχρεωμένες, χωρίς προαπαιτούμενα και «ολοκληρωμένα σχέδια», χωρίς εκλογικές βλέψεις, να οικοδομήσουν την κοινή δράση για να διευκολύνουν τις μαζικές λαϊκές και εργατικές αντιτάσεις.

ΠΛΕΥΣΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

Η Ζωή στη Βουλή και ξαναζεσταμένο το φαί!

Η «Πλεύση Ελευθερίας» της Ζωής Κωνσταντοπούλου πήρε 2,92% και για πολύ λίγο δεν έπιασε το όριο του 3% για την είσοδο της στην Βουλή.

Η Ζωή Κωνσταντοπούλου προσωπικά (και όχι το κόμμα της που δεν υφίσταται στην πράξη) αποτέλεσε χώρο υποδοχής ψήφου διαμαρτυρίας κυρίως ψηφοφόρων που έφυγαν από τον ΣΥΡΙΖΑ. Αλλά και νέων ψηφοφόρων, κυρίως γυναικών, που αποφάσισαν να ψηφίσουν τη δυναμική γυναίκα θεωρώντας πως η παρουσία της στη Βουλή θα ήταν θετικό γεγονός.

Η Ζωή Κωνσταντοπούλου έμεινε πρακτικά άφθαρτη μετά την αποχώρησή της από τον ΣΥΡΙΖΑ την περίοδο που το κόμμα αυτό ψήφισε το 3ο μνημόνιο.

Η ίδρυση του προσωποπαγούς κόμματος «Πλεύση Ελευθερίας» βασίστηκε στην αντίθεση στα μνημόνια, στην καταγγελία παραγόντων και οργάνων της ΕΕ που επέβαλλαν τα μνημόνια, στη διαγραφή του χρέους, στην καταγγελία της συμφωνίας των Πρεσπών και στην είσπραξη των γερμανικών αποζημιώσεων.

Με μια προκλητικά αταξική θεώρηση δηλώνει: «Το σύνθημά μας είναι "δεν κοιτάμε ούτε δεξιά ούτε αριστερά. Κοιτάμε μπροστά". Θέλουμε να ενώσουμε την κοινωνία και τους πολίτες. Είμαστε αποφασισμένοι να τελειώνουμε με τα παιδιοκομματικά μοντέλα, με την σάπια πολιτική, όπως την ξέραμε, και να πάμε μαζί μπροστά για να διεκδικήσουμε αυτό που αξίζουμε». Τώρα πώς θα ενωθεί το αφεντικό με τον εργάτη, ο καταπιεστές με τον καταπιεζόμενο και στη βάση ποιων κοινών συμφερόντων, μόνο η Ζωή ξέρει την συνταγή.

Και η συνταγή είναι γνωστή: γενικόλογα ευκολόγια και για την ταμπακίερα τίποτα.

Δεν θέλει την συμφωνία των Πρεσπών, αλλά για τους ΑμερικανοΝΑΤΟϊκούς που την επέβαλλαν, σιωπή.

Δεν θέλει Τρόικα, μνημόνια και επιτήρηση, αλλά για την έξοδο από την ΕΕ, σιωπή.

Θέλει δικαιοσύνη και διαφάνεια, αλλά για την απαξίωση της ανθρώπινης εργασίας από την τρομακτική επίθεση του κεφαλαίου, για τον καπιταλισμό, δηλαδή, που μας καταστρέφει τις ζωές, σιωπή η Ζωή.

Το «καινούργιο» της Ζωής έχει κριθεί και ηττηθεί. Μια νέα διαπραγμάτευση της αστικής τάξης με τους ιμπεριαλιστές της ΕΕ για το χρέος. Η παλιά οδήγησε στο 3ο μνημόνιο. Η νέα διαπραγμάτευση στο πεδίο της επανακάραξης συνόρων και της οικονομικής κρίσης απλά δεν μπορεί να υπάρξει.

Και όσον αφορά το νέο πνεύμα που θα φέρει στη γερασμένη πολιτική σκηνή μάς λέει:

«Η Πλεύση Ελευθερίας φιλοδοξεί να γίνει το συλλογικό υποκείμενο έκφρασης μιας κοινωνίας που προσπαθούν να απενεργοποιήσουν και να περιθωριοποιήσουν».

Προκαλούμε τους αναγνώστες της ΠΣ να πληροφορηθούν στην ιστοσελίδα της «Πλεύσης Ελευθερίας». Θα δουν μόνο Ζωή Κωνσταντοπούλου και τίποτα άλλο!

Ο πληουραλισμός και η συμμετοχικότητα «Ζωή να' κουν!» Με καρδούλες, βεβαίως-βεβαίως!

Με μια σημαντική εκλογική ενίσχυση βγήκε η Οργάνωσή μας από τις εκλογές της 21ης Μάη. Οι 5.000 επιπλέον ψήφοι πανελλαδικά ανέβασαν το εκλογικό αποτέλεσμα στις 12.773 ψήφους από τις 7.760 που είχε πάρει η Οργάνωση στις εκλογές του 2019. Και στο αποτέλεσμα αυτό πρέπει να ληφθεί υπόψη το καθεστώς φήμωσης και περιθωριοποίησης που αντιμετωπίσαμε από τα ΜΜΕ σε όλη τη διάρκεια της προεκλογικής περιόδου. Ελάχιστα λεπτά για τους εκπροσώπους του ΚΚΕ(μ-λ) σε ραδιοφωνικές και τηλεοπτικές εκπομπές, προβολή των εκδηλώσεών μας σε μεταμεσο-νύχτιες ώρες.

Πρόκειται λοιπόν για ένα αποτέλεσμα που οφείλεται σχεδόν αποκλειστικά στη δράση και στη στάση της Οργάνωσής μας όλο το προηγούμενο διάστημα. Στη δράση και τη στάση της στην πανδημία όπου -από την πρώτη στιγμή- εκτίμησε ότι δεν αποτελεί «λευκό γεγονός» και αναμετρήθηκε με την κυβερνητική εγκατάλειψη του λαού, και με το καθεστώς απαγορεύσεων και προστίμων. Στη δράση και τη στάση της στα εργασιακά ζητήματα, την κατεύθυνση δημιουργίας μετώπου ενάντια στο νόμο Χατζηδάκη, αλλά και της ανάδειξης και υπεράσπισης των σημαντικών αγώνων που έδωσε η εργατική τάξη. Στο αντιιμπεριαλιστικό-αντιπολεμικό μέτωπο, με πρωτοβουλίες σε όλη τη χώρα ενάντια στο ΝΑΤΟ και τις βάσεις του θανάτου, αλλά και ενάντια στο πολεμικό μακελειό που ξετυλίγεται στην Ουκρανία. Στο μέτωπο της υπεράσπισης των δικαιωμάτων της νεολαίας, αλλά και συνολικότερα στα δεκάδες ζητήματα που ανέδειξε η διαρκής αντιλαϊκή και αντεργατική επίθεση, η ένταση της καταστολής και της φασιστικοποίησης.

Αυτή η πλούσια δράση του ΚΚΕ(μ-λ), που συνοδεύτηκε από πολύ σοβαρές πολιτικές και ιδεολογικές εξεργασίες, ενίσχυσε και διέυρνε τους δεσμούς του με ένα μεγάλο κύκλο αγωνιστών και λαϊκών ανθρώπων, οι οποίοι κατάφεραν να ξεπεράσουν τους κάθε λογής εκβιασμούς και να το σπρίξουν και εκλογικά. Είναι αυτοί που είδαν το ΚΚΕ(μ-λ), παρά τις μικρές του δυνάμεις, να βρίσκεται σχεδόν παντού, σε κάθε μέτωπο που ανοιγόταν. Ήταν αυτοί που μαζικοποίησαν τα μπλοκ της Οργάνωσης και των μετωπικών σχημάτων που σπρίζει. Ήταν αυτοί που αναζητούσαν επίμονα την άποψη του ΚΚΕ(μ-λ) για τα πολιτικά και ιδεολογικά μέτωπα που ανοίχτηκαν όλη αυτήν την περίοδο. Ήταν αυτοί που σε εντυπωσιακό βαθμό παρακολουθούν τη διαδικτυακή παρουσία της Οργάνωσής μας. Ήταν αυτοί που εκτίμησαν την κινηματική φυσιογνωμία του ΚΚΕ(μ-λ), τη συνέπεια, την ειλικρίνεια, τη σεμνότητα, αλλά και την αποφασιστικότητα, σε αντίθεση με τους απίστευτους μικρομεγαλισμούς και τις υπερφίαλες, απογειωμένες τοποθετήσεις που χαρακτηρίζουν την αριστερά στη χώρα μας.

Όλα αυτά, σε συνδυασμό με την αξιοσημείωτη προεκλογική κίνηση του ΚΚΕ(μ-λ), με την προβολή της γραμμής για Οργάνωση-Αντίσταση και με το εύστοχο κεντρικό σύνθημα «Για να ζήσουμε πρέπει να αγωνιστούμε» που συμπύκνωσε την κρισιμότητα της ανάγκης για αγώνα.

Έτσι εξηγούνται τα πολύ θετικά αποτελέσματα σε μια σειρά περιοχές της χώρας. Πρώτα και κύρια στα μεγάλα αστικά κέντρα (Αθήνα, Πειραιά και Θεσσαλονίκη), όπου η Οργάνωση έφτασε να διπλασιάζει και να υπερδιπλασιάζει τις ψήφους της. Στην Αθήνα 2.772 ψήφοι από 1.335, στην Αττική (Ανατολική και Δυτική) 688 ψήφοι από 309, στον Πειραιά 809 ψήφοι από 375, στη Θεσσαλονίκη 1.397 ψήφοι από 819. Ήταν

Σημαντική και ελπιδοφόρα εκλογική ενίσχυση του ΚΚΕ(μ-λ)

εκεί που η γραμμή και οι πρωτοβουλίες της Οργάνωσης έδωσαν τη δυνατότητα σε εκατοντάδες λαού και εργαζομένων να βρουν αγωνιστική έκφραση. Δεν είναι καθόλου τυχαίο ότι σε εργατολαϊκές περιοχές, όπως η Β2' Αθήνας, η Β' Πειραιά, η Β' Δυτικής Αττικής και η Α' Θεσσαλονίκης, το ποσοστό της Οργάνωσης ξεπερνάει κατά πολύ το μέσο όρο του 0,22%. Όπως δεν είναι τυχαία η διατήρηση αξιοσημείωτα μεγάλων ποσοστών σε περιοχές όπως η Σάμος, η Θεσπρωτία, τα Γιάννενα, τα Χανιά και η Ξάνθη, εκεί δηλαδή όπου η οργάνωσή μας πρωτοστατεί σε κινηματικά γεγονότα, αναλαμβάνει πρωτοβουλίες όταν η ρεφορμιστική Αριστερά σέρνεται και δίνει μάχες κόντρα στην πολιτική της πειθαρχίας και της καταστολής.

Ελπιδοφόρα είναι και τα αποτελέσματα σε περιοχές όπως η Αχαΐα, η Λάρισα, η Μαγνησία και η Χαλκιδική, όπου διακρίνεται η δυνατότητα παραπέρα ενίσχυσης της δουλειάς μας, χωρίς καμία διάθεση να υποτιμήσουμε τη σημαντική δουλειά που έγινε και τα πολύ θετικά εκλογικά αποτελέσματα που πετύχαμε σε περιοχές με τη σταθερή και συνεπή μας παρέμβαση και στάση.

Αλλά ακόμη και σε περιοχές που η οργάνωσή μας έχει πολύ λίγες ή και καθόλου δυνάμεις, η συνολική απήχηση της γραμμής και της

δράσης της λειτούργησε ιδιαίτερα ενισχυτικά.

Καθόλου τυχαία, λοιπόν, δεν είναι η εκλογική ενίσχυση του ΚΚΕ(μ-λ) στις εκλογές της 21ης Μάη. Γι' αυτό και είναι ελπιδοφόρα. Γιατί αποτελεί μία -ενός βαθμού- δικαίωση της κατεύθυνσης και της γραμμής της Οργάνωσης, μια καταγραφή της αναγνώρισης της από τον κόσμο του λαού και της εργατικής τάξης. Γιατί αποτελεί ώθηση για τα μέλη και τους φίλους της Οργάνωσης να συνεχίσουν στον ίδιο δρόμο και με μεγαλύτερη επιμονή και αποφασιστικότητα.

Γνωρίζουμε πολύ καλά τις δυσκολίες της περιόδου, τις συνέπειες του γενικότερου κλίματος αποσυγκρότησης της εργατικής τάξης και των κάθε λογής αυταπατών που καλλιεργούνται τόσο από τα αστικά κόμματα όσο και από το ρεφορμισμό. Βλέπουμε το μέγεθος των εκβιασμών και της καθημερινής τρομοκρατίας με την οποία βρίσκονται αντιμέτωποι ο λαός και η νεολαία. Και γνωρίζουμε ότι η εκλογική στήριξη, από μόνη της δεν αρκεί. Πρέπει να μετατραπεί σε ενεργητική εμπλοκή στην υπόθεση του κινήματος, σε δράση στους χώρους δουλειάς, στη γειτονιά, στα σχολεία και στις σχολές. Αυτό θέλει να υπηρετήσει η παρέμβαση και μπροστά στις εκλογές του Ιουνίου, αλλά κυρίως η επόμενη μέρα των εκλογών.

	Ποσοστό	Ψήφοι	Ιούλιος 2019	
Επικράτεια - Σύνολο	0,22 %	12.773	0,14 %	7.760

Περιφέρεια	Ποσοστό	Ψήφοι	Ιούλιος 2019	
A' Αθηνών	0,19 %	480	0,10 %	248
B1' Βόρειου Τομέα Αθηνών	0,19 %	677	0,09 %	312
B2' Δυτικού Τομέα Αθηνών	0,30 %	720	0,17 %	373
B3' Νότιου Τομέα Αθηνών	0,23 %	895	0,11 %	402
A' Πειραιώς	0,24 %	261	0,11 %	113
B' Πειραιώς	0,34 %	548	0,18 %	262
A' Ανατολικής Αττικής	0,17 %	421	0,08 %	178
B' Δυτικής Αττικής	0,32 %	267	0,17 %	131
Αιτωλοακαρνανίας	0,13 %	178	0,09 %	123
Αργολίδος	0,09 %	55	0,10 %	60
Αρκαδίας	0,13 %	76	0,07 %	44
Άρτας	0,30 %	141	0,24 %	115
Αχαΐας	0,14 %	256	0,06 %	105
Βοιωτίας	0,22 %	147	0,13 %	83
Γρεβενών	0,15 %	32	0,12 %	28
Δράμας	0,11 %	65	0,06 %	37
Δωδεκανήσου	0,10 %	107	0,08 %	77
Έβρου	0,11 %	93	0,10 %	84
Εύβοιας	0,13 %	167	0,06 %	75
Ευρυτανίας	0,18 %	25	0,06 %	8
Ζακύνθου	0,21 %	49	0,16 %	36
Ηλείας	0,14 %	132	0,07 %	65
Ημαθίας	0,14 %	119	0,10 %	79
Ηρακλείου	0,16 %	286	0,10 %	179
Θεσπρωτίας	0,72 %	215	0,43 %	131
A' Θεσσαλονίκης	0,29 %	958	0,18 %	550
B' Θεσσαλονίκης	0,22 %	439	0,14 %	269
Ιωαννίνων	0,53 %	526	0,56 %	549
Καβάλας	0,15 %	117	0,08 %	60
Καρδίτσας	0,30 %	227	0,23 %	178
Καστοριάς	0,10 %	30	0,05 %	15
Κέρκυρας	0,12 %	71	0,12 %	69
Κεφαλληνίας	0,19 %	45	0,12 %	27
Κιλκίς	0,18 %	97	0,11 %	62
Κοζάνης	0,25 %	236	0,15 %	141
Κορινθίας	0,13 %	114	0,10 %	82
Κυκλάδων	0,13 %	93	0,12 %	85
Λακωνίας	0,13 %	66	0,06 %	31
Λάρισας	0,27 %	436	0,13 %	196
Λασιθίου	0,17 %	75	0,15 %	63
Λέσβου	0,25 %	142	0,20 %	117
Λευκάδας	0,09 %	13	0,07 %	11
Μαγνησίας	0,27 %	292	0,16 %	166
Μεσσηνίας	0,12 %	119	0,07 %	72
Ξάνθης	0,34 %	208	0,27 %	166
Πέλλας	0,12 %	106	0,12 %	102
Περίας	0,18 %	140	0,13 %	97
Πρέβεζας	0,12 %	46	0,03 %	30
Ρεθύμνης	0,16 %	77	0,10 %	46
Ροδόπης	0,25 %	153	0,23 %	143
Σάμου	0,75 %	181	0,46 %	113
Σερρών	0,16 %	175	0,09 %	106
Τρικάλων	0,29 %	251	0,24 %	204
Φθιώτιδας	0,18 %	163	0,10 %	94
Φλώρινας	0,19 %	62	0,14 %	44
Φωκίδας	0,18 %	44	0,10 %	25
Χαλκιδικής	0,26 %	166	0,16 %	100
Χανίων	0,50 %	451	0,45 %	381
Χίου	0,14 %	42	0,06 %	13

Το ΚΚΕ(μ-λ) απέναντι στους προεκλογικούς περιορισμούς και τις προκλήσεις

Το ΚΚΕ(μ-λ) έδωσε μια επίμονη μάχη στον δρόμο για τις εκλογές στις 21 Μαΐου. Μια μάχη που είχε ως σκοπό να φτάσει όσο πιο μακριά γίνεται το σύνθημα «ΓΙΑ ΝΑ ΖΗΣΟΥΜΕ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΑΓΩΝΙΣΤΟΥΜΕ», αλλά και η ανάδειξη της κατεύθυνσης για ΟΡΓΑΝΩΣΗ-ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ-ΔΙΕΚΔΙΚΗΣΗ.

Σε αυτές τις εκλογές αναδείχθηκε ακόμα πιο έντονα το ζήτημα των αποκλεισμών, της φίμωσης και των προκλήσεων που αντιμετωπίζουν οι δυνάμεις που παλεύουν ενάντια στο σύστημα της εξάρτησης και της εκμετάλλευσης. Χαρακτηριστικό είναι ότι στις προσπάθειες της οργάνωσης να απευθυνθεί σε αστικά μέσα για το «νόμιμο δικαίωμα» για τηλεοπτικό χρόνο βρέθηκε αντιμετώπιση είτε με σιωπή είτε με επιλογές μεταμεσονύκτιων προβολών των συγκεκριμένων και των διακαναλικών συνεντεύξεων.

Μάλιστα, σε μια προσπάθεια να «ξεμπερδέουν», προχώρησαν σε ανοιχτές προκλήσεις, θέλοντας να βάλουν το ΚΚΕ(μ-λ) στο ίδιο πάnevλ με ακροδεξιά και φασιστικά μορφώματα! Φυσικά καμία αυταπάτη δεν έχουμε για τον ρόλο που παίζουν τα συγκεκριμένα μέσα τα οποία από το πρωί μέχρι το βράδυ ξεπληνούν και πουστράρουν το σύστημα της εξάρτησης και της εκμετάλλευσης. Καμία έκπληξη, λοιπόν, δεν αποτελεί ότι για τα αστικά μέσα η φωνή της αντίστασης και της διεκδίκησης πρέπει να μπει στη σίγαση. Ακριβώς γιατί γνωρίζουν το πόσο «εύθραυστο» είναι το αφήγημά τους, που προσπαθεί να πείσει τον εκμεταλλευόμενο ότι έχει κοινά συμφέροντα με τον εκμεταλλευτή του.

Φυσικά, οι αποκλεισμοί δεν τελείωσαν εκεί. Σε αυτές τις εκλογές γίναμε μάρτυρες έντασης των επιθέσεων που είχαν σκοπό να τρομοκρατήσουν την οργάνωση, τους συναγωνιστές και φίλους που μπήκαν στην εκλογική μάχη. Ο «τόνος» δόθηκε νωρίς, με δύο προσαγωγές μελών της οργάνωσης (ο ένας μάλιστα υποψήφιος βουλευτής) για ανάρτηση πανό στην περιοχή της Σίνδου. Είναι φανερό ότι για το σύ-

στημα δεν αρκεί απλώς ο αποκλεισμός από τα «μεγάλα κανάλια», αλλά χρειάζεται και χτύπημα στα κύρια μέσα που έχουν οι δυνάμεις του κινήματος για να παρεμβαίνουν στον λαό. Προκηρύξεις, ανακοινώσεις από ντυντούκες, αφισκολληήσεις, προεκλογικά περίπτερα και πανό που προωθούν την πάλη και τον αγώνα χαλούν για το σύστημα τη «γιορτή της δημοκρατίας». Έτσι μια σειρά από δήμους προχωρούσε καθημερινά σε κατεβασμάτα των προεκλογικών υλικών (δείχνοντας ιδιαίτερο ενδιαφέρον σε αυτά της αριστεράς), φτάνοντας μέχρι και σε ανοιχτές απειλές για πρόστιμα!

Πλάι στην «επίσημη» φίμωση και τρομοκρατία, ήρθε και η «ανεπίσημη», με την επιστράτευση μιας σειράς από φασιστικές ομάδες, οι οποίες κατά τη διάρκεια της προεκλογικής περιόδου (πάντα μέσα στη νύχτα) κατέστρεφαν και βανδάλιζαν προεκλογικά περίπτερα, την ίδια στιγμή που άφηναν άθικτα τα περίπτερα των αστικών κομμάτων. Οι συγκεκριμένες επιθέσεις το μόνο που κατάφεραν ήταν να πείσουν ακόμα περισσότερο το δυναμικό που παρηνέβαινε για την αναγκαιότητα να ακουστούν οι απόψεις της οργάνωσης όσο πιο πλατιά γίνεται, κάτι που οδήγησε και στην πραγματοποίηση συγκέντρωσης καταγγελίας στον Κορυδαλλό.

Το ΚΚΕ(μ-λ) κατάφερε ακόμα και σε αυτές τις δύσκολες συνθήκες φίμωσης και αποκλεισμών να παρέμβει στον λαό ανοίγοντας τις θέσεις του. Δεν ταλαντεύτηκε και παρέμεινε πιστό στις απόψεις του, αρνούμενο να δεχθεί οποιαδήποτε κρατική επιχορήγηση (με αποτέλεσμα τη μη προβολή του σποτ των 25 δευτερολέπτων), αλλά και με αποφασιστικό τρόπο απάντησε τις προκλήσεις από το σύστημα και τα φασιστοειδή. Το καλό εκλογικό αποτέλεσμα ήρθε γιατί στηρίχθηκε αποκλειστικά στις δικές του δυνάμεις και σε αυτές των συναγωνιστών και φίλων που δώσαν την εκλογική μάχη από κοινού. Με την ίδια επιμονή θα δώσει το παρών και στις μάχες που βρίσκονται μπροστά μας.

Η ψήφος της νεολαίας παγιδευμένη στο συστημικό παιχνίδι;

Χωρίς αμφιβολία στις κάλπες της 21ης Μάη, η Νέα Δημοκρατία μέτρησε μία σημαντική επιτυχία στη νεολαία. Στις ηλικίες 17-24 και 25-34 ήρθε πρώτη με 33% και 31% αντίστοιχα. Φυσικά, η νεολαία υποστήριξε λιγότερο την κυβέρνηση σε σχέση με κάθε άλλη ηλικιακή ομάδα, την ώρα που οι άνω των 65 άγγιξαν το 50%. Ωστόσο, για να γίνει πιο ξεκάθαρη η κυβερνητική επιτυχία, αρκεί να αναλογιστεί κανείς ότι η απήκηση της Νέας Δημοκρατίας στις ηλικίες 17-24 στις εκλογές του 2019 δεν ξεπερνούσε το 23%, ενώ στα χρόνια που μεσολάβησαν η νεολαία στοχοποιήθηκε ευθέως από το σύστημα σε όλα τα επίπεδα (ζωή, σπουδές, εργασία, ελευθερίες). Έτσι, τα μαζικά συλλαλητήρια χιλιάδων ενάντια στην καταστολή, οι φοιτητικές κινητοποιήσεις ενάντια στην πανεπιστημιακή αστυνομία, το ξέσπασμα των Τεμπών και πολλά ακόμη στιγμιότυπα, ανέδειξαν τη νέα γενιά - και σωστά - στον μεγαλύτερο πονοκέφαλο για το σύστημα και στον πιο αστάθμητο παράγοντα της κάλπης.

Είναι γεγονός ότι μετά το κραχ του 2008 και τον ξεσηκωμό του Δεκέμβρη, ήρθε σταδιακά η εκλογική εγκατάλειψη των παραδοσιακών κομμάτων εξουσίας από τις νεότερες ηλικίες. Το φαινόμενο αποτυπώθηκε εκρηκτικά κατά το δίχρονο 2010-2012 και ιδιαίτερα στις εκλογές του Ιούνη του 2012, όπου για πρώτη φορά η δύναμη των δύο αστικών πυλώνων (ΝΔ-ΠΑΣΟΚ) γκρεμίστηκε κάτω από το 22% στις ηλικίες 18-34 (έναντι 58% στους άνω των 65), «εγγράφοντας έτσι την ηλικιακή διαφοροποίηση της ψήφου σε μία από

εκείνες (μαζί με τη γεωγραφική και την κοινωνική) που ουσιαστικά διχοτομούσαν το εκλογικό σώμα σε δύο διακριτά επιμέρους κοινά, σχεδόν ξένα μεταξύ τους» (ΤΟ ΒΗΜΑ, 15-5-23). Θα αναρωτηθεί, λοιπόν, κανείς πώς είναι δυνατόν σήμερα που η επίθεση στη νεολαία παροξύνεται ανεξέλεγκτα, η απόσταση αυτή να γεφυρώνεται; Πώς είναι δυνατόν ένα σημαντικό τμήμα των νέων να εμφανίζεται ξαφνικά υποστηρικτής του κύριου πολιτικού πυλώνα του αστικού συστήματος στην Ελλάδα σε συνθήκες ακόμη μεγαλύτερης ανασφάλειας, οργής και βαρβαρότητας;

Οι απαντήσεις στα «πώς» και τα «γιατί» βρίσκονται στον βαρύ ταξικό συσχετισμό που αποτυπώνει η περίοδος σε βάρος του λαού και της εργατικής τάξης. Στα κοινωνικά δεδομένα που παράγει η αποσύνδεση πλατιών νεολαιίστικων μαζών από τους συλλόγους και τα σωματεία, την οργανωμένη πάλη και την πολιτικοποίηση. Στα νέα πολιτικά δεδομένα που παράγει το γκρέμισμα των αυταπατών για «επιστροφή στην προ μνημονίων εποχή» για πλατιές μάζες, ιδιαίτερα της μεσαίας τάξης που συμπαρασύρεται σε έναν αντιδραστικό συμβιβασμό με το ξένο και ντόπιο κεφάλαιο.

Τα αποτελέσματα της 21ης Μάη επιβεβαίωσαν ότι το «Μητσοτάκη γ***σαι» δεν παράγει αυτόματα συνείδηση. Τα συλλαλητήρια των χιλιάδων νέων στις μεγάλες πόλεις ενάντια στην καταστολή, τα ΜΑΤ και τα χημικά στις σχολές και στις πλατείες, το ξέσπασμα της νεολαίας για τα Τέμπη, δεν μεταφράζονται αυτόματα σε πολιτική θέση και στάση. Η αποπολιτικοποίη-

ση που συστηματικά προωθούν οι δυνάμεις του συστήματος με το «έξω τα κόμματα», «έξω η πολιτική από συλλόγους, καταλήψεις, σωματεία» εγκλωβίζει την οργή. Έτσι, μπορεί η Ν. Κεραμέως να αναδείχτηκε σε μία από τις πιο λαομίσητες φιγούρες της εκπαίδευσης, αλλά αυτό δεν αρκεί για να κάνει ο πιτσιρικάς τις πολιτικές συνδέσεις και να δώσει πολιτικές απαντήσεις, όταν οι γονείς του τον καλούν να ψηφίσει ΝΔ «για να μην έχουμε περιπέτειες». Το αποτέλεσμα είναι να ρυμουλκείται. Η δεξιά μετατόπιση και η συνεχής ενσωμάτωση στα όρια του συστήματος των μεγαλύτερων αριστερών οργανώσεων νεολαίας -από την ΚΝΕ, μέχρι τις φοιτητικές οργανώσεις των ΕΑΑΚ- εντείνει τη ζημιά.

Το 2019 αστοί αναλυτές σημείωναν ότι «οι νέοι τάσσονται πολιτικά κυρίως στην Κεντροαριστερά (sic) και προτιμούν κόμματα όπως ο ΣΥΡΙΖΑ και το ΜέΡΑ25», ενώ το ΠΑΣΟΚ υπολειπόταν σημαντικά, με την ερμηνεία που δινόταν τότε να υποστηρίζει ότι δεν υπάρχει συλλογική μνήμη στους νέους από τις πρώτες κυβερνήσεις του, αλλά μόνο από τα χρόνια των μνημονίων. Σήμερα οι αναλύσεις αυτές πετιούνται στα σκουπίδια, καθώς το ΠΑΣΟΚ εκτοξεύεται από το 5% στο 13% στη νεολαία, υπενθυμίζοντας ότι όσο μια γενιά δεν βρίσκει διέξοδο στην οργανωμένη πάλη, ανακυκλώνεται και παγιδεύεται στα ίδια αδιέξοδα που της πλασάρει το σύστημα.

Φυσικά, καθόλου δε σημαίνουν όλα αυτά ότι η νεολαία έπαψε να συσσωρεύει οργή. Αντίθετα αυτή είναι απολύτως ενεργή και θα συνεχίσει να μεγαλώνει.

Ωστόσο, οι πιέσεις και οι εκβιασμοί του συστήματος είναι τόσο μεγάλοι, που μόνος και ανοργάνωτος ένας νέος άνθρωπος δυσκολεύεται τρομερά να τους απαντήσει. Ελλείπει κινήματος και κομμουνιστικών κινητήρων, η αγανάκτηση της νεολαίας ξεχειλίζει, αλλά δεν ξέρει πού να στραφεί. Έτσι, μπορεί να καταλήξει ακόμη και τροφή ακροδεξιών φασιστικών συμμοριών ή οπαδικών κύκλων που δρουν στο παρασκήνιο και για λογαριασμό του σάπιου εκμεταλλευτικού συστήματος. Δεν είναι τυχαίο, άλλωστε, ότι οι επιθέσεις πιτσιρικάδων στα εκλογικά περίπτερα της αριστεράς ήταν αυτή τη φορά περισσότερες από ποτέ.

Η κατάσταση στη νεολαία είναι απόλυτα ρευστή. Το γεγονός ότι μόλις πριν δύο μήνες, στον απόηχο των Τεμπών, η απήκηση της κυβέρνησης στη νεολαία βρέθηκε στο ναδίρ και ο φόβος της για μια εκλογική συντριβή την οδήγησε στην αναβολή των εκλογών, επιβεβαιώνει αυτή τη ρευστότητα. Αυτές οι απότομες μεταπτώσεις φανερώσουν έντονες διεργασίες σε μια γενιά που κανείς δεν μπορεί να ισχυριστεί ότι αποτελεί συνειδητό υποστηρικτή μιας πολιτικής που της μαυρίζει κάθε ελπίδα για το αύριο.

Το κρίσιμο ζήτημα είναι να βρει αυτή η ταραγμένη γενιά διέξοδο στον δρόμο, να «ξανασηκωθεί» με τις συλλογικές διαδικασίες, τους συλλόγους και τα σωματεία. Να γνωρίσει ο 17χρονος νεολαίος τη συλλογικότητα και την αλληλεγγύη που τόσο έχει ανάγκη μέσα από τον αγώνα. Να βρει τις απαντήσεις στην οργανωμένη δράση της επαναστατικής αριστεράς. Το στοίχημα είναι στις κάλπες της 25ης Ιούνη να δυναμώσει το σύνθημα «στον δρόμο, λαέ, μπορείς να τους νικήσεις». Σε αυτό το σύνθημα κρύβονται οι ελπίδες της νεολαίας για το μέλλον.

Εκλογές για τα συμβούλια ιδρύματος

Το σύστημα θα προσπαθήσει να εφαρμόσει κάθε πτυχή από το νόμο-πλαίσιο...

Ολοκληρώθηκε στις 24/5 ο κύκλος των εκλογών για τα συμβούλια ιδρύματος, όπως ορίζει ο νέος νόμος-πλαίσιο (4957/22) στα μεγάλα πανεπιστήμια της χώρας. Τα «εσωτερικά μέλη» των συμβουλίων που εξελέγησαν από τους καθηγητές των πανεπιστημίων θα εκλέξουν σε επόμενη φάση τα «εξωτερικά μέλη».

Τι προβλέπει πρακτικά ο νόμος για τα συμβούλια ιδρύματος; Ότι το συμβούλιο θα αποτελείται από 6 ακαδημαϊκά μέλη και 5 εξωτερικούς «τεχνοκράτες», κατ' ουσία ιμπεριαλιστικά στελέχη, που θα έχουν τον ανώτερο ρόλο στη διοίκηση του πανεπιστημίου. Με την πτυχή αυτή του νόμου, επιχειρείται φανερά η ευθυγράμμιση του πανεπιστημίου με τις κυβερνητικές διατάξεις και τις επιδιώξεις των ιμπεριαλιστών στην εκπαίδευση, συνδέοντάς τη μάλιστα ακόμα περισσότερο με τον σύγχρονο εργασιακό μεσαίωνα.

Οι «νέοι ορίζοντες» και το «νέο μοντέλο διοίκησης» έρχεται να θεραπεύσει -κατά το υποурγειό- την εσωστρέφεια, την αναξιοκρατία και το συγκεντρωτικό σύστημα στο οποίο όλη την εξουσία την είχε ο πρύτανης. Θα φέρει στρατηγική ανάπτυξη, χορηγίες, εξωστρέφεια και σύνδεση με τις παραγωγικές δυνάμεις. Τι σημαίνουν όλα αυτά; Θεσμική κατοχύρωση του brain drain και ακόμα μεγαλύτερη σύνδεση του πανεπιστημίου με την αγορά ανεργίας.

Ειδικά ενόψει της προεκλογικής περιόδου, αλλά όχι μόνο, εκφράστηκαν αντιδράσεις από το καθηγητικό κατεστημένο, που δεν έχει πειστεί εντελώς για το νέο μοντέλο διοίκησης. Οι αντιδράσεις αυτές βέβαια δεν ήταν και από καμιά προοδευτική σκοπιά! Λιγότερο ή περισσότερο εξαντλούνταν

στα επιχειρήματα ότι «χάνεται η δημοκρατία στο πανεπιστήμιο» και ότι «δεν μπορούμε να αντιγράψουμε μηχανιστικά τα μοντέλα λειτουργίας των πανεπιστημίων του εξωτερικού».

Το στρώμα λοιπόν αυτό, στο οποίο κάποιιο βλέπουν συμμάχους (!) αντιτάχθηκε στα συμβούλια διοίκησης επειδή τάχα το παλιό μοντέλο ήταν καλύτερο! Αλλά, τα νέα συμβούλια διοίκησης που θα σχηματιστούν δε θα αφαιρέσουν κάποια δημοκρατική λειτουργία από τα πανεπιστήμια. Ποτέ δεν υπήρξε τέτοια άλλωστε! Τα πανεπιστήμια στον καπιταλισμό εξυπηρετούν και θα εξυπηρετούν τον ιδεολογικό και τον καταναλωτικό ρόλο του πανεπιστημίου. Και όσοι ψάχνουν λύσεις στη συνδιοίκηση ή επιζητούν τους «προοδευτικούς» πρυτάνεις διαρκώς θα εγκλωβίζονται και θα εκτονώνουν άσφαιρα τις διαθέσεις αγώνα των φοιτητών.

Οι φοιτητές πρέπει να απαντήσουν συλλογικά και οργανωμένα. Μέσα από τους φοιτητικούς συλλόγους, με γενικές συνελεύσεις, καταλήψεις και διαδηλώσεις να παλέψουν για να ανατραπεί και ο νόμος-πλαίσιο και ο νόμος 4777. Γιατί, όσο το σύστημα ανιχνεύει τον συσχετισμό υπέρ του, τόσο θα προσπαθεί να εφαρμόσει κάθε πτυχή των νόμων, να τσακίσει κάθε δικαίωμα. Το μόνο όπλο στα χέρια των φοιτητών είναι η συλλογική πάλη και οι αγώνες τους. Και δεν πρόκειται να συμβάλει σε αυτούς η πρώτη δύναμη ΠΚΣ. Η δράση της χρόνια τώρα μας το έχει δείξει καθαρά! Κανένας κυβερνητικός διαχειριστής δε θα χαρίσει δικαιώματα. Και αυτό το έχει δείξει η ιστορία. Η νεολαία δεν έχει παρά να πιστέψει και να στηριχτεί στις δικές της δυνάμεις, στην πάλη της για δικαιώματα.

Τράπεζα Θεμάτων 2023

Η κυβερνοεπίθεση και η κυβερνητική επίθεση!

Σε... κυβερνοεπίθεση αποδίδουν τα κυβερνητικά στελέχη την «κατάρρευση» του ηλεκτρονικού συστήματος της Τράπεζας Θεμάτων, που είχε ως αποτέλεσμα να καθυστερήσουν -ή να αναβληθούν σε μερικές περιπτώσεις- οι προγραμματισμένες εξετάσεις των μαθητών του Λυκείου.

Φυσικά τα συστημικά παπαγαλάκια δεν έχασαν την ευκαιρία να καταδείξουν σαν -ηθικούς(-) ένοχους εκείνους που αρνούνται την Τράπεζα Θεμάτων.

Κοινός παρανομαστής, πάντως, όλων των τοποθετήσεων είναι η ανάγκη να μη διαταραχθεί η κανονικότητα των εξετάσεων με την Τράπεζα Θεμάτων, όπως και το ενδεχόμενο αντίστοιχου χτυπήματος στις Πανελλαδικές εξετάσεις.

Να μην διαταραχθεί, δηλαδή, η κανονικότητα των ταξικών φραγμών, του αποκλεισμού και της κατηγοριοποίησης των μαθητών, της

αποθάρρυνσης και του χτυπήματος στο δικαίωμα στις σπουδές. Αυτή η κανονικότητα ταλαιπωρεί -πραγματικά- δεκάδες χιλιάδες μαθητές και ειδικά αυτούς που προέρχονται από τις πιο φτωχές και λαϊκές οικογένειες.

Όπως και να 'χουν πάντως τα πράγματα, η πραγματικότητα είναι η εξής: για το σύστημα και την εφαρμογή της επίθεσής του δεν υπάρχουν προεκλογικά διαλείμματα. Το έδειξε και με την απόφαση για το προχώρημα της ατομικής αξιολόγησης των νεοδιόριστων, το δείχνει και τώρα.

Έτσι, με υπηρεσιακή κυβέρνηση ή όχι, το κράτος και οι πολιτικές του που έχει ψηφίσει «έχουν συνέχεια» και δεν υπάρχει καμία υπαναχώρηση από αυτή τη γραμμή. Και ας ταλαιπωρούνται οι μαθητές (που κατά τα άλλα είναι αυτοί για τους οποίους «νοιάζονται»)! Απλά πρέπει να περιμένουν επί ώρες για

Ουκρανία

Συνέχεια πολέμου - κλιμάκωση απειλών και κινδύνων

Δεν περνάει μέρα της ιμπεριαλιστικής σύγκρουσης του -αντιπρόσωπου των ΗΠΑ-NATO- καθεστώτος Ζελένσκι με τη Ρωσία που να μην ανεβάζει τον πολεμικό κίνδυνο για τους ευρωπαϊκούς λαούς αλλά και για όλους τους λαούς του κόσμου.

Η απόφαση των ιμπεριαλιστών των ΗΠΑ-NATO-ΕΕ να εκπαιδεύσουν ουκρανούς πιλότους στα F-16 και σε άλλα δυτικά μαχητικά αεροσκάφη καθώς και το πράσινο φως του Μπάιντεν στην προμήθεια τέτοιων αεροσκαφών συνιστούν μια ακόμη επικίνδυνη κλιμάκωση της πολεμικής σύγκρουσης. Αντίστοιχα, τρόμο προκαλεί η έναρξη της ανάπτυξης των τακτικών πυρηνικών όπλων στο έδαφος της Λευκορωσίας, με τον Μεντβέντεφ να δηλώνει πως, αν η Δύση δώσει πυρηνικά στην Ουκρανία, τότε πρέπει να υπάρξει προληπτικό πλήγμα!

Η κατάληψη του Μπαχμούτ και η «ουκρανική» αντεπίθεση που δεν έρχεται

Σ' αυτό το φόντο, τις τελευταίες εβδομάδες είχαμε μια σειρά σημαντικά γεγονότα στα πεδία των μαχών. Οι δυνάμεις της παραστρατιωτικής οργάνωσης Βάγκνερ ολοκλήρωσαν την κατάληψη του Μπαχμούτ, παρά τις προσπάθειες -της τελευταίας στιγμής- των ουκρανικών δυνάμεων να διασπάσουν τις πλευρικές επιθετικές γραμμές των ρωσικών δυνάμεων. Η κατάληψη του Μπαχμούτ όχι μόνο άφησε πίσω της έναν τραγικό απολογισμό, με τους Ουκρανούς να έχουν πληρώσει έναν πολλαπλάσιο -σε σχέση με τις απώλειες των Ρώσων- φόρο αίματος, αλλά μετατρέπεται σταδιακά σε εφαλτήριο για τη μετατόπιση του μετώπου στην τελευταία γραμμή της ουκρανικής άμυνας, στο Ντονιέσκ, που περιλαμβάνει τις πόλεις Σλαβιάνσκ και Κραματόρσκ.

Εν τω μεταξύ ο ρωσικός στρατός με αλληπάλληλες μαζικές πυραυλικές επιθέσεις από ξηρά, αέρα και θάλασσα, δεκαπέντε τον αριθμό μέσα στο Μάιο, καταστρέφει συστηματικά αποθήκες δυτικού εξοπλισμού, στρατιωτικά αεροδρόμια, γέφυρες και αντιπυραυλικά συστήματα, κέντρα διοίκησης ταξιαρχιών και χώρους συγκέντρωσης στρατευμάτων, έχοντας έτσι μεταθέσει σε βάθος χρόνου την πολυδιαφημισμένη εαρινή «ουκρανική» αντεπίθεση. Μάλιστα κάποιες απόπειρες αντεπιθέσεων και αναγνωριστικών επι-

χειρήσεων από πλευράς Κιέβου σε Χερσώνα, Ζαπορίζιε και Ντονιέσκ συντρίφθηκαν άμεσα, όπως άλλωστε και η επίθεση στη ρωσική παραμεθόριο περιοχή του Μπελγκορόντ.

Καθόλου τυχαία, ακόμα και αμερικανοί στρατιωτικοί εμπειρογνώμονες μιλούν ολοένα και συχνότερα για το αδύνατο μιας τέτοιας αντεπίθεσης. Από την πλευρά του, το αμερικανοστήριχτο καθεστώς του Κιέβου πιέζει αφόρητα τα αφεντικά του ώστε να υπάρξει πιο γρήγορη αποστολή μαχητικών αεροσκαφών αλλά και πυραυλικών συστημάτων μεσαίου βεληνεκούς. Ενώ τα δυτικά αφεντικά χρησιμοποιούν τις εξελίξεις αυτές για να δένουν όλο και πιο σφιχτά το καθεστώς του Κιέβου στο νατοϊκό άρμα.

Ουκρανική σύγκρουση και διεθνές πεδίο

Στο διεθνές πεδίο, η ουκρανική σύγκρουση συνεχίζει να προκαλεί μεγάλες αναστατώσεις και επιταχύνει σχεδιασμούς και επανατοποθετήσεις σε όλες τις ιμπεριαλιστικές δυνάμεις. Στην πρόσφατη Σύνοδο των G7, η Ιαπωνία, που φαίνεται να εντάσσεται γοργά στους αμερικανικούς σχεδιασμούς σε Ασία-Ειρηνικό, έκανε το «λαγό» για λογαριασμό των ΗΠΑ και της Βρετανίας που ήθελαν να κλιμακωθεί η πίεση προς τη Ρωσία και την Κίνα. Έτσι, με το κοινό ανακοινωθέν τους, οι Δυτικοί έστειλαν ένα ισχυρό μήνυμα πως όσες χώρες υποστηρίζουν το ρωσικό στρατό θα επιβαρυνθούν με «σοβαρό κόστος», ενώ δεσμεύτηκαν να σφίξουν κι άλλο τον αντιρωσικό κλοιό μέσω της αποτροπής της παράκαμψης των κυρώσεων ενάντια στη Ρωσία.

Η Ρωσία χαρακτήρισε τη Σύνοδο «εκκολαπτήριο» αντιρωσικής και αντικινεζικής υστερίας. Η Κίνα βρέθηκε επίσης στο στόχαστρο, τόσο γενικά όσο και ως προς το ρόλο της στην τροφοδοσία και τη στήριξη του ρωσικού στρατού. Γι' αυτό και το ανεπίσημο όργανο της κινεζικής ηγεσίας, όσον αφορά την εξωτερική πολιτική, η εφημερίδα Global Times, στο κεντρικό της άρθρο με τίτλο «η G7 έχει καταλήξει ένα αντικινεζικό εργαστήρι», ανέφερε ότι «οι ΗΠΑ ασκούν μεγάλες πιέσεις για να δημιουργήσουν ένα αντικινεζικό δίκτυο στον δυτικό κόσμο». Αντικειμενικά η πίεση και η περίσφιξη των δύο ασιατικών γιγάντων από τη «συλλογική Δύση» -όπως ονομάζει τους δυτικούς ιμπεριαλιστές ο Πούτιν- οδηγεί τις δύο χώρες στην

αναβάθμιση της συνεργασίας τους.

Σε μια παράλληλη εξέλιξη, που δείχνει ότι οι ΗΠΑ ανησυχούν για τα «μπασίματα» της Κίνας στην ΕΕ, η αμερικανική Wall Street Journal (WSJ) σε άρθρο της και επικαλούμενη ευρωπαϊούς αξιωματούχους προέβη σε ορισμένες αποκαλύψεις για το περιεχόμενο των συνομιλιών του ειδικού αντιπροσώπου της Κίνας για τις Ευρασιατικές Υποθέσεις, Li Hui, με τις ηγεσίες των ευρωπαϊκών χωρών κατά τη διάρκεια της πρόσφατης περιόδου της στην Ευρώπη.

Συγκεκριμένα ο κινέζος αντιπρόσωπος φέρεται να ζήτησε από τους Ευρωπαίους να δεχθούν τις προσαρτημένες περιοχές της Ουκρανίας ως ρωσικό έδαφος προκειμένου να υπάρξει άμεση κατάπαυση του πυρός, ενώ εμφάνισε την Κίνα ως εναλλακτική οικονομική λύση έναντι των ΗΠΑ. Για να λάβει από τις ευρωπαϊκές χώρες αρνητική απάντηση και στα δύο πεδία («είναι αδύνατο να χωριστεί η Ευρώπη από την Αμερική»).

Βέβαια το αδιέξοδο και τα βραχυκυκλώματα που προκαλεί η ιμπεριαλιστική σύγκρουση συνεχίζει να τροφοδοτεί τις τάσεις αναζήτησης ενός συμβιβασμού.

Ο εμβληματικός παράγοντας του αμερικανικού κατεστημένου, όπως ο διαβόητος Χένρι Κίσιγκερ, επανέρχεται στις αιτίες της σύγκρουσης και σε συνέντευξή του στη γερμανική εφημερίδα Die Welt, ξεκαθαρίζοντας πως δεν δικαιολογεί τη ρωσική εισβολή, δηλώνει πως η απόφαση του NATO από το 2014 να προσκαλέσει την Ουκρανία στους κόλπους του ξεδίπλωσε μια σειρά γεγονότων που οδήγησαν σ' αυτήν την εισβολή.

Λίγες μέρες πριν από τη σύνοδο των G7, ο επικεφαλής των υπηρεσιών πληροφοριών της Ουκρανίας Kirill Budanov πρότεινε τη δημιουργία μιας αποστρατιωτικοποιημένης ζώνης μήκους 100 χιλιομέτρων μεταξύ Ουκρανίας και Ρωσίας, πρόταση που πλησιάζει την αντίστοιχη του Πεκίνου και η οποία λέγεται ότι ατύπως περιλαμβάνεται στο ειρηνευτικό σχέδιο των 12 σημείων.

Από την πλευρά της Ρωσίας, οι προειδοποιήσεις πάνε μαζί με προτάσεις συμβιβασμού. Ο Ρώσος πρέσβης στη Βρετανία, αφού προειδοποίησε τους Δυτικούς για κλιμάκωση του πολέμου λόγω της συνεχιζόμενης τροφοδοσίας του Κιέβου με όπλα, δήλωσε πως η Μόσχα είναι έτοιμη για ειρήνη με την προϋπόθεση η Ουκρανία να πάψει να αποτελεί απειλή για τη Ρωσία και οι ρώσοι κάτοικοι της να αντι-

μετωπίζονται ισότιμα.

Το ίδιο διάστημα ο γνωστός για τις πρόσφατες αποκαλύψεις του για το ρόλο των ΗΠΑ στη δολιοφθορά των αγωγών Nord Stream 1 και 2, δημοσιογράφος Χερς, δημοσίευσε άρθρο στο οποίο ισχυρίζεται πως κράτη της Ανατολικής Ευρώπης και της Βαλτικής, όπως η Ουγγαρία, η Τσεχία, η Λετονία, η Λιθουανία και η Εσθονία, με επικεφαλής την Πολωνία, στο παρασκήνιο πιέζουν τον Ζελένσκι να προχωρήσει σε έναν συμβιβασμό με τον Πούτιν, ώστε να αρχίσει η διαδικασία ανοικτόδομησης της Ουκρανίας! Βέβαια, όπως ανέφερε και ο Πεσκοφ και έχει δίκιο, αυτό που φαίνεται στο προσκήνιο από αυτή την ομάδα κρατών είναι να πριμοδοτούν με κάθε τρόπο τη σύγκρουση. Έτσι, αποτελεί ερωτηματικό ο σκοπός των αποκαλύψεων αυτών και αν απηχούν πραγματικές διεργασίες στις χώρες αυτές.

Η κλιμάκωση της σύγκρουσης παραμένει η κύρια πλευρά

Οι ΗΠΑ κατοχυρώνουν στην πράξη τις επιτυχίες τους στην Ευρώπη με το NATO να ετοιμάζεται να δείξει τα δόντια του στη Ρωσία μέσω της πραγματοποίησης της μεγάλης κλίμακας στρατιωτικής άσκησης Air Defender 23, όπως επισημαίνει η γερμανική εφημερίδα Bild. Ενώ είναι βέβαιο πως θα επιχειρήσουν να κλιμακώσουν την πίεση στον Ερντογάν να αρθεί το βέτο στην έναρξη της Σουηδίας στο NATO.

Ο Πούτιν υπογράφει την καταγγελία της Συνθήκης για τις Συμβατικές Δυνάμεις στην Ευρώπη, μιας και -όπως ανέφερε- η επέκταση του NATO στα ανατολικά την έχει καταστήσει ξεπερασμένη, προετοιμάζοντας έτσι το έδαφος για την επέκταση των δυνατοτήτων του ρωσικού στρατού. Ο Λαβρόφ δηλώνει πως οι Δυτικοί «παίζουν με τη φωτιά» αναφερόμενος στις μελλοντικές παραδόσεις μαχητικών αεροσκαφών F-16 στο Κιέβο, ενώ υπογραμμίζει το γεγονός ότι «στους πολιτικοεπιστημονικούς κύκλους της Δύσης γίνεται ήδη λόγος για αποαποικιοποίηση της Ρωσίας».

Και για δεύτερη φορά μέσα σε μικρό διάστημα, έχουμε επίθεση με ντρούουν στη Μόσχα, με το ρωσικό υπουργείο Άμυνας να απειλεί με «αυστηρά μέτρα» και ήδη να έχει ανασταλεί η λειτουργία του γνωστού GPS (που ελέγχεται από τον αμερικανικό στρατό) στη ρωσική πρωτεύουσα.

Το επικίνδυνο και ματωμένο σπινάλι συνεχίζεται...

Σύνοδος G7 - Χιροσίμα

Κυρώσεις προς Ρωσία και απειλές-απαγορεύσεις προς Κίνα με καλεσμένο τον Ζελένσκι

Η σύνοδος του G-7 έγινε το σαββατοκύριακο (20-21/5) στην πόλη Χιροσίμα της Ιαπωνίας. Σε μια κίνηση μέγιστου κυνισμού και πολιτικού αμοραλισμού, οι ΗΠΑ επέλεξαν τη Χιροσίμα (την πόλη στην οποία έριξαν την 1η ατομική βόμβα σε κατοικημένη περιοχή την 6η Αυγούστου 1945) για την πραγματοποίηση της συνόδου! Ανερωθρίαστα, μαζί με τον ιάπωνα πρωθυπουργό, ο Μπάιντεν δήλωσε πως σκοπός της συνόδου είναι «η αποτροπή της πυρηνικής απειλής στον πόλεμο με την Ουκρανία»!

Πιστοί στο στόχο για την παραπέρα

απομόνωση-πίεση της Ρωσίας, οι ΗΠΑ μέσω της συνόδου πέτυχαν να περάσουν κι άλλες κυρώσεις, σε τεχνολογίες, βιομηχανικό εξοπλισμό και υπηρεσίες που υποστηρίζουν την πολεμική της επιχείρηση στην Ουκρανία.

Τη 2η μέρα της συνόδου προσκεκλημένος ήταν κι ο Ζελένσκι. Οι ΗΠΑ εκμεταλλεύτηκαν την ευκαιρία για να δηλώσουν ότι θα δοθούν μαχητικά F-16 στην Ουκρανία από συμμάχους του NATO. Να θυμίσουμε ότι ο ίδιος ο Μπάιντεν πριν από ένα χρόνο έλεγε ότι ένα τέτοιο ενδεχόμενο θα σήμαινε την αρχή του 3ου πα-

γκόσμιου πολέμου!

Ταυτόχρονα η Κίνα μίληκε στο στόχαστρο της Δύσης με αναβαθμισμένο τρόπο. Ο Βρετανός πρωθυπουργός Ρίσι Σουνάκ δήλωσε ότι η Κίνα αποτελεί «τη μεγαλύτερη πρόκληση της εποχής μας όσον αφορά την παγκόσμια ασφάλεια και ευημερία» και ότι είναι «ολόένα και πιο αυταρχική στο εσωτερικό και στο εξωτερικό».

Η προσπάθεια των ΗΠΑ να εμφανίσουν την Κίνα σαν νέα απειλή για τη «δυτική παγκόσμια τάξη» πήρε νέες διαστάσεις και δεν περιορίστηκε μόνο σε μέτρα

οικονομικού αποκλεισμού από τη σύγχρονη τεχνολογία. Σε κοινή δήλωση οι ηγέτες της G-7 υπογράμμισαν: «Η επιταχυνόμενη συσσώρευση του πυρηνικού της οπλοστασίου από την Κίνα χωρίς διαφάνεια (ή ουσιαστικό διάλογο) δημιουργεί ανησυχία για την παγκόσμια και περιφερειακή σταθερότητα»!

Με την παραπάνω δήλωση οι Αμερικανοί προσπαθούν να διορθώσουν και ανρθογραφίες μέσα στο δυτικό μπλοκ. Ήταν ο Μακρόν που κατά τη διάρκεια του ταξιδιού στην Κίνα, ένα μήνα πριν, είπε ότι «η Ευρώπη δεν πρέπει να εμπλα-

Σουδάν

Η αιματοχυσία και το νέο Μεγάλο Παιγνίδι των ιμπεριαλιστών

Η Ελ Τζενέινα, της οποίας η ονομασία στα αραβικά σημαίνει μικρός κήπος, βρίσκεται σχεδόν στη μεθοριακή γραμμή που τράβηξαν αυθαίρετα, στην κυριολεξία με τον χάρακα, οι Άγγλοι και Γάλλοι αποικιοκράτες για να χωρίσουν το Νταρφούρ ανάμεσα στο Σουδάν και το Τσαντ. Βρίσκεται σε μια κοιλάδα που διαμόρφωσε ένας ουάντι, ένας εποχικός ποταμός που έχει τις πηγές του στην οροσειρά Τζέμπελ Μάρα. Την περίοδο των βροχών, από τον Ιούλιο ως τον Οκτώβριο, όταν ο Κάγια που διασχίζει την κοιλάδα και την πόλη φουσκώνει, οι όχθες του μετατρέπονται σε αγαπημένο προορισμό χιλιάδων επισκεπτών. Οι πολυάριθμοι καταπράσινοι κήποι της πόλης που εκτείνονται κατά μήκος της κοίτης του μετατρέπονται σε τόπους συνάντησης και αναψυχής. Το κολύμπι ενάντια στα μανιασμένα ρεύματα του ποταμού θεωρείται πρόκληση και ακραίο τεστ αντοχής.

Στην κοιλάδα πλειοψηφεί η αφρικάνικη φυλή Μασαλίτ. Τον 19ο αιώνα το Νταρ Μασαλίτ υπήρξε ανεξάρτητο σουλτανάτο και είναι η μοναδική περιοχή στην οποία δεν κατάφεραν να εισχωρήσουν οι αποικιοκρατικές δυνάμεις, εξαιτίας της σκληροτράχηλης αντίστασης των ντόπιων. Δυο φορές οι Γάλλοι ηττήθηκαν σε ισάριθμες μάχες στις αρχές του 20ου αιώνα και γι' αυτό οι τοπικοί ηγέτες αναγκάστηκαν να δεχθούν με βαριά καρδιά να ενσωματωθεί η περιοχή στο αγγλο-αιγυπτιακό Σουδάν το 1922, με βάση την βρετανό-γαλλική συμφωνία Γκιλάνι, που μίσησε αυθαίρετα το Νταρφούρ και τα χωριά των αυτόχθονων κοινοτήτων. Παρά τις ελπίδες που γεννήθηκαν στα χρόνια της ανεξαρτησίας για μια άλλη πορεία, το μετά-αποικιακό Σουδάν, μια τεράστια σε έκταση χώρα με πλήθος εθνοτικών και τοπικών διαιρέσεων, βυθίστηκε γρήγορα

στην απολυταρχία και την αναπαραγωγή των αντιθέσεων. Στο Χαρτούμ κυριάρχησαν οι αραβικές φυλές και στο Νταρφούρ ενισχύθηκε το ρεύμα των Αράβων εποίκων, από νομάδες κτηνοτρόφους που διεκδικούσαν τα βοσκοτόπια και το νερό από τους ντόπιους αγρότες.

Ήταν ζήτημα χρόνου να ξεσπάσουν οι πρώτες σκληρές συγκρούσεις, όταν οι τοπικές αφρικανικές φυλές αντέδρασαν στην οικονομική και κοινωνική περιθωριοποίησή τους και στη ρατσιστική πολιτική των κρατικών αρχών που οργάνωνε συστηματικά το στρατιωτικό δικτατορικό καθεστώς. Από το 2003, το Νταρφούρ έγινε το θέατρο μιας αιματηρής αναμέτρησης, στην οποία ο σουδανικός στρατός και οι παραστρατιωτικές δυνάμεις, οι πολιτοφυλακές Τζαντζαουίντ, που οργάνωσε ο δικτάτορας Αλ Μπασίρ, επιδόθηκαν σε μαζικές σφαγές και μαζικές εκτοπίσεις. Η σύρραξη είχε κάπου 300.000 νεκρούς και γύρω στους 2,5 εκατ. εσωτερικά εκτοπισμένους και πρόσφυγες, κυρίως στο γειτονικό Τσαντ. Ορισμένοι μίλησαν για γενοκτονία, ο Μπασίρ παρά τρέχονα γλίτωσε μέχρι σήμερα τη σύλληψη και την παραπομπή στο διεθνές δικαστήριο της Χάγης και ο ΟΗΕ μαζί με την Αφρικανική Ένωση έστειλαν ειρηνευτικές δυνάμεις. Παρά το γεγονός πως υπογράφηκαν συμφωνίες για εκκενρία και ειρήνευση, η κατάσταση στο Νταρφούρ παρέμεινε τεταμένη και τα πρόσφατα γεγονότα αναζωπύρωσαν τη σύγκρουση.

Η Ελ Τζενέινα ξαναγνώρισε την καταστροφή όταν μαχητές της λεγόμενης Δύναμης Ταχείας Υποστήριξης (RSF) του αντιστρατήγου Μοχάμεντ Χαμντάν Νταγκαλά, το πρωινό της 24ης Απριλίου, ύστερα από αιματωμένες μάχες με τις σουδανικές ένοπλες δυνάμεις, επιτέθηκαν σε καταυλισμούς προσφύγων, ενώ ο σουδανικός στρατός είχε φροντίσει να αποσυρθεί και

ΔΙΑΒΑΣΤΕ ειδήσεις για τις εξελίξεις στο Σουδάν, 3ayin.com/en και www.dabangasudan.org/en.

atheatoskosmosps.blogspot.com

να αφήσει απροστάτευτες τις γειτονιές που κατοικούν οι τοπικές φυλές. Οι επιθέσεις συνεχίστηκαν σχεδόν όλο τον Μάιο, συνδυασμένες με λεηλασίες, εμπρησμούς σπιτιών, νοσοκομείων και γραφείων ανθρωπιστικών οργανώσεων.

Το Νταρφούρ, μια τεράστια περιοχή στο μέγεθος της Γαλλίας, με πληθυσμό περίπου πέντε με έξι εκατομμύρια ανθρώπους είναι η «dar», δηλαδή η πατρίδα για μια σειρά αυτόχθονες ομάδες, οι οποίες για αιώνες αντιστέκονται στην αραβική επέκταση. Το μετά-αποικιακό Σουδάν και η ελίτ που ανέλαβε την ηγεμονία του πέρασε σύντομα από την ιδεολογία του αραβικού εθνικισμού στον ισλαμισμό στις αρχές του 1970 για να επιβάλλει την εξουσία της, αφού πρώτα ξεκαθάρισε με αιματηρό τρόπο τους λογαριασμούς με το ισχυρό κομμουνιστικό κίνημα. Ακολουθώντας αυτήν την πολιτική και αναζητώντας εναγωνία την ιμπεριαλιστική στήριξη, αντί να γεφυρώσει τις εσωτερικές αντιθέσεις τις βάθυνε, ναρκοθετώντας σταδιακά την ενότητα της αχανούς χώρας. Η απόσπαση του πλούσιου σε υδρογονάνθρακες νοτίου Σουδάν το 2011 με τις ευλογίες της Δύσης, ύστερα από έναν πολυετή αιματηρό εμφύλιο, αποτέλεσε μια βαριά ήττα για την αραβική ελίτ του Χαρτούμ. Η σουδανική οικονομία έχασε μια από τις βασικές πηγές εσόδων της, με αποτέλεσμα να μεγαλώσουν η φτώχεια και τα κοινωνικά προβλήματα. Η εξέγερση, που οδήγησε

στην ανατροπή της τριακονταετούς σχεδόν δικτατορίας του Μπασίρ, οφείλεται σε σημαντικό βαθμό σε αυτήν την εξέλιξη.

Από τότε η χώρα μπήκε σε μια περιδί- νηση, ενώ παράλληλα μετατράπηκε σε πεδίο μιας άγριας ιμπεριαλιστικής αναμέτρησης με την ανάμιξη και γειτονικών περιφερειακών δυνάμεων, όπως η Αίγυπτος, η Σαουδική Αραβία και τα πλούσια αραβικά εμιράτα. Η οικονομική και εμπορική παρουσία της Κίνας στη χώρα και το ενδεχόμενο να αποκτήσει μόνιμη ναυτική βάση η Ρωσία στην Ερυθρά Θάλασσα αναζωπύρωσαν το ενδιαφέρον των Δυτικών για τις σουδανικές εξελίξεις. Ο εκτροχιασμός της λεγόμενης διαδικασίας δημοκρατικής μετάβασης με τη νέα επέμβαση του στρατού και η αναμέτρηση που ξέσπασε ανάμεσα στις δύο στρατιωτικές φατρίες, που εκτυλίσσεται τους τελευταίους μήνες, σχετίζονται άμεσα με τις εξωτερικές επεμβάσεις. Πλούσιο σε ορυκτά και σε κομβική γεωστρατηγική θέση, το Σουδάν μετατράπηκε, με ευθύνη και της διεφθαρμένης στρατιωτικό-πολιτικής ελίτ του Χαρτούμ, σε θέατρο ενός σκληρού ανταγωνισμού. Σε σκακιέρα για ένα νέο Μεγάλο Παιγνίδι επιρροής στην ανατολική Αφρική. Ένα παιγνίδι που το πληρώνει με το αίμα και το μέλλον του ο σουδανικός λαός, όλες οι εθνικές, φυλετικές και θρησκευτικές κοινότητές του και όχι μόνο αυτές στο πολύπαθο Νταρφούρ.

κεί σε κρίσεις που δεν είναι δικές μας» σε σχέση με τις ανησυχίες για τη δραστηριότητα της Κίνας γύρω από την Ταϊβάν.

Φανερή η προσπάθεια της Δύσης να ισορροπήσει ανάμεσα στις ανάγκες των εφοδιαστικών αλυσίδων των οικονομιών τους, που εξαρτώνται πολυμερώς από την Κίνα, και από την άλλη να ανεβάσουν τους τόνους των γεωστρατηγικών πιέσεων για να τη στριμώξουν.

Σημαντική θεωρήθηκε και η παράλληλη συνάντηση του Μπάιντεν το βράδυ του Σαββάτου (1ης μέρας της συνόδου) με τους ηγέτες της Quad: την Αυστραλία, την Ιαπωνία και την Ινδία (Quadrilateral Security Dialogue - Τετραμερής Διάλογος για την Ασφάλεια). Μια συμμαχία με στόχο την παραπέρα περίσφιξη και αποκλεισμό της Κίνας από τις ΗΠΑ.

Η Ιαπωνία έχει ήδη αποδυθεί σε μια προσπάθεια ανάπτυξης πολιτικών και οικονομικών δεσμών με μια σειρά χώρες

της Λατινικής Αμερικής και της Αφρικής. Χρησιμοποιώντας τις οικονομικές σχέσεις προσπαθεί να μειώσει την αυξανόμενη πολιτική επιρροή της Ρωσίας αλλά και τη οικονομική εισβολή της Κίνας. Παράλληλα με τις ευλογίες των ΗΠΑ διεκδικεί ρόλο «τοποτηρητή» και «περιφερειακού ηγέτη» για έναν «ελεύθερο και ανοιχτό Ινδο-Ειρηνικό»!

Σε αυτή την κατεύθυνση είχαν προσκληθεί στη φετινή σύνοδο η Ινδία, η Βραζιλία και η Αυστραλία! Επιπλέον είχαν προσκαλέσει τις Κομόρες (χώρα πρόεδρο της Αφρικανικής Ένωσης), τις Νήσους Κουκ (πρόεδρος του Φόρουμ των Νησιών του Ειρηνικού), την Ινδονησία (πρόεδρος της Ένωσης Εθνών της Νοτιοανατολικής Ασίας), το Βιετνάμ και τη Νότια Κορέα.

Άμεση και δηκτική η απάντηση του Πεκίνου, που κάλεσε τις χώρες της G-7 να «επικεντρωθούν στην επίλυση των

προβλημάτων τους» και σημείωσε με νόημα: «Η εποχή που μερικές ανεπτυγμένες χώρες στη Δύση παρενθάναν εσκεμμένα στις εσωτερικές υποθέσεις άλλων χωρών και χειραγωγούσαν τις παγκόσμιες υποθέσεις έχει παρέλθει για πάντα»!

Διαδηλώσεις στην Χιροσίμα

Τα δρακόντεια μέτρα ασφαλείας στη σύνοδο και στις φιέστες των ηγετών στο σημείο «0» δεν εμπόδισαν τις διαδηλώσεις των Ιαπώνων. Με έντονο αντιιμπεριαλιστικό και αντιπολεμικό περιεχόμενο κινήθηκαν στους δρόμους της πόλης και συγκροστήκαν με τις αστυνομικές δυνάμεις. «Αυτές οι χώρες ενώνονται για να προωθήσουν έναν πόλεμο στην Ουκρανία, όχι μια κατάπαυση του πυρός» ήταν το μήνυμα των διαδηλωτών ενάντια στη σύνοδο του G-7. Βασικό αίτημα στις δια-

δηλώσεις ήταν η απαίτηση να ζητήσουν συγγνώμη οι ΗΠΑ για τη ρίψη των ατομικών βομβών σε Χιροσίμα και Ναγκασάκι. Ο Μπάιντεν αρνήθηκε -εκ μέρους των ΗΠΑ- να ζητήσει συγγνώμη για τη χρήση πυρηνικής βόμβας, η οποία -μόνο στη Χιροσίμα- σκότωσε 140.000 ανθρώπους!

ΥΓ1. Δεν έχει υπάρξει επίσημο σχόλιο για το ραδιενεργό νέφος που προκλήθηκε από τον ρώσικο βομβαρδισμό της Βάσης στο Khmelnytsky της Ουκρανίας, σε αποθήκη οπλισμού που είχαν στείλει οι σύμμαχοι του ΝΑΤΟ. Η τεράστια έκρηξη που σημειώθηκε απεδείχθη ότι αφορούσε και οβίδες με απεμπλουτισμένο ουράνιο που είχαν στείλει οι Βρετανοί για τα ουκρανικά τανκς. Το νέφος πέρασε την Πολωνία και κατευθύνεται προς Δανία, Ολλανδία, Αγγλία!

ΥΓ2. G-7 : ΗΠΑ, ΑΓΓΛΙΑ, ΓΑΛΛΙΑ, ΙΤΑΛΙΑ, ΙΑΠΩΝΙΑ, ΚΑΝΑΔΑΣ, ΓΕΡΜΑΝΙΑ, ηγεσία Ε.Ε.

Τουρκία

Οι πραγματικοί κομμουνιστές δεν υποστήριξαν καμιά από τις πτέρυγες του φασιστικού καθεστώτος*

Οι προεδρικές και κοινοβουλευτικές εκλογές της 14ης Μαΐου 2023 πραγματοποιήθηκαν στα πλαίσια μιας εκστρατείας σύγχυσης και παραπλάνησης. Τα αποτελέσματα έδειξαν μια αλλαγή στο συσχετισμό δύναμης των φασιστικών καθεστωτικών δυνάμεων, αλλά όχι μια πραγματική αλλαγή (...)

Παρά τη βαθιά οικονομική κρίση, τις αυξανόμενες κοινωνικές αντιθέσεις και τις συνθήκες που οδήγησαν τις λαϊκές μάζες στη φτώχεια και την εξαθλίωση, τις σοβαρές συνέπειες που δημιούργησε ο καταστροφικός σεισμός, την έλλειψη προετοιμασίας με τα μέτρα που δεν ελήφθησαν και τις ευθύνες για την ανθρωποσοφαγή, τα σκάνδαλα της Ερυθράς Ημισελήνου και τις χωρίς όρια αδιάσπαστες επιθέσεις στα δημοκρατικά δικαιώματα και ελευθερίες, καμιά αλλαγή εξουσίας δεν επιτεύχθηκε η οποία να απομακρύνει το ΑΚΡ-ΜΗΡ από το τιμόνι του κράτους. Η συμμαχία ΑΚΡ-ΜΗΡ διεξήγαγε μια προεκλογική εκστρατεία επικεντρωμένη στο να αποδείξει ότι είναι ικανή να εξυπηρετήσει τα συμφέροντα του συστήματος, των ντόπιων αφεντικών του και των ιμπεριαλιστών με τον καλύτερο τρόπο την επόμενη περίοδο, όπως έκανε μέχρι χτες, στηριζόμενη στην εξουσία και τις δυνατότητες του κράτους που έχει στα χέρια της.

Παρά την οικονομική κρίση, τις -μεγάλης κλίμακας- καταστροφές που προκλήθηκαν από τον καταστροφικό σεισμό, τις επιθέσεις απαγορεύσεων και εξόντωσης του κουρδικού έθνους και του κινήματός του, τις επιθέσεις ενάντια στα δημοκρατικά δικαιώματα, επικέντρωσε στην προβολή της υποτιθέμενης εμπιστοσύνης με το λαό και ότι μπορεί να χειραγωγήσει τις λαϊκές μάζες και να αποτρέψει την έκρηξη της οργής τους. Με αυτόν τον τρόπο θέλει να δείξει στα ντόπια αφεντικά και στους ιμπεριαλιστές ότι έχει επιτύχει το στόχο να δημιουργήσει συναίνεση και κοινωνική αποδοχή. Παρ'

όλα τα προβλήματα και τις μεγάλες αντιφάσεις που βιώνουν οι μάζες, το να μη χάσει την εξουσία και να φτάνει στο δεύτερο γύρο των προεδρικών εκλογών είναι αναμφίβολα μια θεμελιώδης επιτυχία για τη λεγόμενη Προεδρική Συμμαχία (...)

Σε αυτές τις εκλογές τιμωρήθηκε ο λαθεμένος πολιτικός προσανατολισμός των λαϊκών δυνάμεων, η πολιτικής τής ταξικής συνεργασίας, οι απόψεις που δημιουργούν αυταπάτες για τις εκλογές και για τις αντιδραστικές φασιστικές δυνάμεις αντί να εστιάζουν στον αγώνα που χρειάζεται ο λαός. Το ΗΔΡ (Yeşil Sol Parti, YSP) σημείωσε το χαμηλότερο ποσοστό ψήφων (8,8%) των τελευταίων τεσσάρων εκλογών. Η Συμμαχία Εργασίας και Ελευθερίας υπέστη μείωση της εκλογικής υποστήριξη του λαού, καθώς προσπάθησε να ενισχυθεί με το να αποτελεί τμήμα της πολιτικής και της διαπάλης των δύο φασιστικών κλικών που κυριάρχησαν στην όλη διαδικασία. Αυτή η επιλογή είναι σαφές πως προκάλεσε κλονισμό εμπιστοσύνης. Σε αντίθεση με την υπερβολική κοινοβουλευτική, ρεφορμιστική προπαγάνδα πως ο φασισμός θα φύγει με τις εκλογές, ότι θα διαμορφωθεί το έδαφος για τη δημοκρατία, ακόμη και για την επανάσταση, ότι θα υπάρξουν συνθήκες ευημερίας και ελευθερίας για το λαό, ενίσχυσε με τα ίδια της τα χέρια την Εθνική Συμμαχία, η οποία χρησιμοποιεί παρόμοιες υποσχέσεις για να κρύψει το φασιστικό της χαρακτήρα.

Αυτά τα τμήματα της αριστεράς τα οποία στράφηκαν προς τις μάζες με το κίνητρο των «εκλογικών προσομοιώσεων» και με το σύνθημα «ο Ταγίπ Ερντογάν δεν πρέπει να κερδίσει» έγιναν η αιτία να προσανατολιστεί σε λανθασμένη κατεύθυνση η λαϊκή οργή και αγανάκτηση. Παρόλο που το Εργατικό Κόμμα (TIP) έκανε μια καλή εμφάνιση με τις ψήφους που πήρε και τους βουλευτές που κέρδισε, το κύμα λαϊκής υποστήριξης που

ανέμεναν και πίστευαν ότι θα έχουν δεν υπήρξε. Σε αυτές τις εκλογές ενισχύθηκε η γραμμή του κοινοβουλευτικού αγώνα, η πολιτική τής ταξικής συνεργασίας και διαβρώθηκαν πλήρως οι επαναστατικές και δημοκρατικές αρχές. Αυτό είχε ως αποτέλεσμα την αποδυνάμωση και αποτυχία εκείνων των δυνάμεων που έδρασαν με αυτή τη γραμμή.

Παρά τη μεγάλη σημασία που αποδόθηκε σε αυτές τις εκλογές, παρατηρήθηκε ότι το ποσοστό συμμετοχής παρέμεινε στο ίδιο επίπεδο με τις προηγούμενες, γύρω στο 88%. Αν και δόθηκε σημασία στο υψηλό ποσοστό συμμετοχής, αυτή δεν ξεπέρασε το ποσοστό των προηγούμενων εκλογών. Η συμμετοχή στις εκλογές, ειδικά στο Τουρκικό Κουρδιστάν, ήταν πολύ χαμηλότερη από τον μέσο όρο. Αναμφίβολα, υπάρχουν πολλοί λόγοι για αυτό. Ειδικότερα, είναι απαραίτητο να σημειωθεί η δυσπιστία απέναντι στην πολιτική που ακολουθεί το ΗΔΡ. Χωρίς να ξεχνάμε την εκλογική νοθεία, δεν θα ήταν λάθος να πούμε ότι η μείωση των ψήφων του ΗΔΡ (YSP) στο Κουρδιστάν είναι αποτέλεσμα αυτής της δυσπιστίας.

Στις εκλογές, οι οποίες χρησιμεύουν μόνο ως πίνακας αποτελεσμάτων στον αγώνα των κυρίαρχων για την αλλαγή

του συσχετισμού δύναμης, η ξεκάθαρη στάση των κομμουνιστών να μην υποστηρίξουν κάποια πλευρά είναι πολύ σημαντική. Οι κομμουνιστές έχουν υιοθετήσει το μπόϊκοτάζ των εκλογών απέναντι στη θέση που παρασύρει τις μάζες σε ψεύτικα όνειρα και τις προτρέπει να διαλέξουν ανάμεσα στις κυρίαρχες φασιστικές κλίκες. Αυτή η στάση των κομμουνιστών δείχνει ότι η σωτηρία του λαού περνά μέσα από την οργάνωση, τον αγώνα και την οικοδόμηση μιας ταξικής συνειδήσης. Αυτό που θα νικήσει το φασισμό είναι ο Επαναστατικός Αγώνας του λαού που είναι οργανωμένος και διεκδικεί την απελευθέρωσή του.

* Αποσπάσματα άρθρου της σύνταξης της εφημερίδας Yeni Demokrasi, που δημοσιεύτηκε στις 16 Μαΐου 2023 μετά τον πρώτο γύρο των προεδρικών εκλογών και των Βουλευτικών. Ο τίτλος του άρθρου είναι της σύνταξης της εφημερίδας μας. Ολόκληριο το άρθρο βρίσκεται στην ηλεκτρονική σελίδα <https://www.yenidemokrasi32.net/gercek-kazanilmalar-icin-mucadeleye-saril.html>

Ο σύντροφος Ιμπραήμ Καϊπάκαγια ζει στην πάλη των λαών της Τουρκίας για την επανάσταση και τη χειραφέτηση

Ζούμε σε μια περίοδο έντονων και σύνθετων εξελίξεων. Εξελίξεις που χωρίς τη σφραγίδα και την παρέμβαση του λαϊκού παράγοντα γίνονται επικίνδυνες και αντιδραστικές. Η παγκόσμια κατάσταση καταδεικνύει ότι είναι ανάγκη σήμερα να βγουν στο προσκήνιο της ιστορίας η εργατική τάξη και οι λαϊκές μάζες. Οι κυρίαρχες ιμπεριαλιστικές δυνάμεις διεξάγουν έναν άδικο πόλεμο αυτή τη στιγμή στην καρδιά της Ευρώπης. Η σύγκρουση των αμερικάνων και των ρώσων ιμπεριαλιστών είναι μια έκφραση της όξυνσης των ενδοϊμπεριαλιστικών ανταγωνισμών. Παράλληλα οι ιμπεριαλιστές και οι αστικές τάξεις επιχειρούν μια ιστορική ρεβάνς των δυνάμεων του κεφαλαίου ενάντια στην εργατική τάξη και τους λαούς. Το επαναστατικό κομμουνιστικό κίνημα βρίσκεται σε κρίσιμη καμπή. Ή θα διαλέξει το δρόμο της ανειρήνευτης σύγκρουσης με το σύστημα της εκμετάλλευσης και της καταπίεσης ή θα ξαναοδηγηθεί στις ρεβιζιονιστικές και σοσιαλδημοκρατικές αυταπάτες των προηγούμενων δεκαετιών που αποσυγκρότησαν την πάλη της εργατικής τάξης και των επαναστατικών κινήματων.

Πριν από 50 χρόνια το τούρκικο φασιστικό κράτος δολοφόνησε έναν από τους μεγαλύτερους εχθρούς του και έναν μεγάλο φίλο των λαών και των εργατών της Τουρκίας και όλου του κόσμου και ο Ιμπραήμ Καϊπάκαγια πέρασε στην αθανασία μαζί με τους υπόλοιπους ηγέτες του κομμουνιστικού κινήματος. Για το κόμμα μας, το

ΚΚΕ(μ-λ), ο Ιμπραήμ Καϊπάκαγια, εκτός από ηγέτης και καθοδηγητής του αδερφού μας κόμματος ΤΚΡ/ΜΛ, συμβολίζει την κοινή διεθνιστική πάλη των λαών μας και των λαών της περιοχής ενάντια στις εξαρτημένες και αντιδραστικές αστικές τάξεις της Τουρκίας και της Ελλάδας για την ανεξαρτησία και το σοσιαλισμό. Συμβολίζει τους δεσμούς που πρέπει να σφυρηλατήσουν οι λαοί και οι καταπιεσμένες εθνότητες ενάντια στην εκμετάλλευση.

Ο Ιμπραήμ Καϊπάκαγια έκανε την επαναστατική θεωρία επαναστατική πράξη, κατανοώντας ότι το πρώτο χωρίς το δεύτερο είναι απλά φλυαρία και το δεύτερο χωρίς το πρώτο πρακτικισμός. Ανέλυσε την κατάσταση της Τουρκίας την περίοδο που έζησε, ανέλυσε την αστική τάξη και τα χαρακτηριστικά της καθώς και την κατάσταση της εργατικής τάξης και των υπόλοιπων εθνότητων, κατανοώντας και αξιοποιώντας την πείρα της ρωσικής και της κινέζικης επανάστασης. Κατάλαβε από νωρίς τη δεξιά στροφή που υπήρξε στο κομμουνιστικό κίνημα, την κριτίκαρε και χρησιμοποίησε την εμπειρία της Μεγάλης Προλεταριακής Πολιτιστικής Επανάστασης. Αμφισβήτησε ριζικά τον κεμαλισμό και διατύπωσε τολμηρά θέσεις για το δικαίωμα κυρίως των Κούρδων της Τουρκίας στην αυτοδιάθεση.

Στη σημερινή φάση υπάρχει σύγχυση στο κομμουνιστικό στρατόπεδο. Δεν είναι κατανοητή ούτε κοινή για τις επαναστατικές κομμουνιστικές δυνάμεις η κατάσταση του καπιταλισμού και του ιμπεριαλισμού, δεν υπάρ-

χουν κοινές θέσεις για τον πόλεμο και τον ιμπεριαλισμό, δεν είναι ενιαία η άποψη για το χαρακτήρα του αγώνα που χρειάζεται και απέναντι σε ποιους. Τα επαναστατικά κινήματα στον πλανήτη βρίσκονται σε καμπή και καινούργιες θεωρίες ξεπηδάνε από το επαναστατικό στρατόπεδο, που διεκδικούν εύσημα «εκσυγχρονισμού» του επαναστατικού δρόμου και της ανατροπής, όταν στην πραγματικότητα αντιγράφουν με δογματικό τρόπο παλιότερα εγχειρήματα των κομμουνιστών σε διαφορετικές κοινωνικές, πολιτικές και οικονομικές συνθήκες.

Χρειάζεται ουσιαστική συζήτηση ανάμεσα στις οργανώσεις και τα κόμματα που τα απασχολεί η υπόθεση της επανάστασης για να βγει ένα γόνιμο συμπέρασμα για το κομμουνιστικό κίνημα. Χρειάζεται να ξεπεραστούν μεταφυσικές αντιλήψεις αντιγραφής των επαναστατικών διαδικασιών και θεωρητικοποίησής τους σε λύση για κάθε περίπτωση. Είναι επίσης αναγκαίο να συζητηθεί με ουσιαστικό τρόπο το πώς κατανοούν οι δυνάμεις που έχουν αναφορά στην επανάσταση και τον κομμουνισμό τη ρήση «Να στηριζόμαστε στις δικές μας δυνάμεις» ιδιαίτερα όταν η υποχώρηση και η αποσυγκρότηση σπρώχνουν δυνάμεις του κινήματος στην αναζήτηση προστατών ακόμα και στο ιμπεριαλιστικό στρατόπεδο και στη λογική του μικρότερου κακού.

Όλη αυτή η σύγχυση είναι άρρηκτα συνδεδεμένη με την αποσυγκρότηση της εργατικής τάξης σε τάξη για τον εαυτό της. Για εμάς τους κομμουνιστές που σκεφτό-

Τουρκία

Ο ανθεκτικός Ερντογάν... και η «αμηχανία» των Δυτικών

Οι σημαντικότερες εκλογές του 2023 στον πλανήτη, όπως έγραψε ο «Economist» για τις προεδρικές εκλογές στην Τουρκία, αποτέλεσαν μια τεράστια νίκη για τον νυν πρόεδρο Ερντογάν, από τον πρώτο γύρο (49,51% έναντι 44,88%). Τελικά επικράτησε με 52,14% έναντι 47,86% του Κιλιτσντάρογλου και της ετερόκλητης αντιπολίτευσης. Εξίσου σημαντικό: το κόμμα του Ερντογάν (AKP) και οι σύμμαχοί του εξασφάλισαν την πλειοψηφία των εδρών (320 στις 600) της τουρκικής Εθνοσυνέλευσης. Το αποτέλεσμα, και στις δύο κάλπες, διέψευσε τα διάφορα πολιτικά κέντρα της Δύσης που ήθελαν και επιθυμούσαν να διαμορφωθεί μια άλλη πολιτική πραγματικότητα στην Τουρκία.

σκευόμενη κλπ), είναι σε κάθε περίπτωση αντιδυτική και διαχωρίζεται από τη λεγόμενη «κεμαλική κληρονομιά».

Το ερώτημα είναι, τι ανατροπές προδικάζει η συνέχιση της διακυβέρνησης Ερντογάν τα επόμενα χρόνια; Ένα ερώτημα που σίγουρα απασχόλησε και απασχολεί Δύση και Ανατολή. Εγγύς και Άπω. Πώς δηλαδή θα επηρεαστούν οι περιφερειακές και διεθνείς ισορροπίες της Τουρκίας;

Στα προηγούμενα ερωτήματα βαρύνουσα σημασία θα έχει η εσωτερική διάσταση της νέας θητείας του Ερντογάν στη διακυβέρνηση της χώρας και το ενδεχόμενο όξυνσης της εσωτερικής πολιτικής αντιπαράθεσης. Ωστόσο είναι γεγονός πως η πολυσυλλεκτική σημερινή αντιπολίτευση αντιμετωπίζει ένα ιδεολογικά συμπαγές πολιτικό και θρησκευτικό σχήμα, το οποίο έχει δημιουργήσει τις δικές του κοινωνικές ομάδες τόσο στο χώρο των επιχειρηματιών και των θεσμών όσο και στα φτωχότερα στρώματα της κοινωνίας.

Το πέτυχε αξιοποιώντας τη βοήθεια πλούσιων ισλαμικών κρατών αλλά και με οικονομικά-στρατιωτικά ανοίγματα στη Μόσχα. Οι S-400, η ενέργεια, οι κατασκευές, ο πυρηνικός προσανατολισμός της Άγκυρας και γενικότερα η οικονομική εξάρτηση επιχειρηματικών ομάδων που δημιούργησε και ευνόησε ο πρόεδρος Ερντογάν σε πολλούς τομείς δεν θα επέτρεπαν ριζικές και απότομες αλλαγές πολιτικής απέναντι στη Μόσχα, ακόμη και με Κιλιτσντάρογλου. Εκτιμάται ότι ο κλονισμός που θα προκαλούνταν ενδεχομένως, αν επικρατούσε ο Κιλιτσντάρογλου, δεν θα μπορούσε να αντισταθμιστεί από κάποια δυτική στήριξη, πράγμα που άλλωστε κανένας δεν έχει δεσμευθεί να το κάνει.

Το φαινόμενο Ερντογάν, η ανθεκτικότητά του δείχνει τις ρίζες που έχει αποκτήσει στην κοινωνία. Όλα αυ-

τά σηματοδοτούν εδραίωση του καθεστώτος ώστε ο «ερντογανισμός» να μπορεί να επιβιώσει χωρίς τον Ερντογάν. Ο Ερντογάν στη νέα θητεία του στην ηγεσία του τουρκικού κράτους και έχοντας επίγνωση ότι το «παιχνίδι» δεν έχει τελειώσει, αλλά και του βιολογικού του ορίζοντα, θα έχει το χρόνο να προετοιμάσει τη διαδοχή του, διαιωνίζοντας με αυτόν τον τρόπο τις μείζονες επιλογές του, που οι αναλυτές τις εντοπίζουν στη συνολική ρήξη με τον κεμαλισμό.

Όσο και αν οι όροι κεμαλισμός - ισλαμισμός αποτελούν χαρακτηριστικό δυτικών προσεγγίσεων, είναι γεγονός πως, πριν από την εμφάνιση του Ερντογάν στην κεντρική πολιτική σκηνή, η φυσιογνωμία της Τουρκίας και ο γεωπολιτικός της προσανατολισμός ήταν δεδομένα: δυτικόστροφη πολιτική, εξυπηρέτηση αμερικανικών συμφερόντων. Δυτικοί αναλυτές εκτιμούν πως ΗΠΑ, NATO, ΕΕ αρχίζουν να συμβιβάζονται με το γεγονός πως η Τουρκία δεν είναι η ίδια που ήταν πριν από 20 χρόνια και πως αν θέλουν να κατανοήσουν τα νέα δεδομένα πρέπει να αναλύσουν την Τουρκία όχι με απόλυτα δυτικούς όρους.

Υποστηρίζεται πως για πολλούς ευρωπαίους πολιτικούς ο Ερντογάν ήταν ένα χρήσιμο πολιτικό «εργαλείο», επιτρέποντας στην ΕΕ να αποκλείσει νόμιμα οποιαδήποτε σοβαρή συζήτηση με την Άγκυρα σχετικά με την ένταξη. Όπως επεσήμανε το POLITICO, «η επανεκλογή του Ερντογάν θα ήταν (και άρα είναι) ένα βολικό αποτέλεσμα για την Ευρώπη», επισημαίνοντας πως ορισμένοι στην Ευρωπαϊκή Ένωση αναπνέουν πλέον με ανακούφιση. Οι δύο πλευρές θα πρέπει να επικεντρωθούν πλέον στη γνώριμη, βραχυπρόθεσμη «θετική ατζέντα». Η ΕΕ, κατακεραυνώνοντας τον αυταρχισμό της Τουρκίας -στον οποίο έχει μικρή επιρροή-, (ξανα)βαδίζει κυνικά στο δρόμο μιας καθαρά συναλλακτικής σχέσης. Παράδειγμα, η συνέχεια της συμφωνίας για τη μετανάστευση του 2016. Συνολικά, αυτό που αποκάλυψαν ξεκάθαρα οι εκλογές στην Τουρκία είναι η έλλειψη σαφούς πολιτικής τής ΕΕ απέναντί της.

Έχει ενδιαφέρον το πώς θα εξελιχθούν οι αμερικανοτουρκικές σχέσεις στο επόμενο διάστημα και ιδιαίτερα μέχρι και τις εκλογές στις ΗΠΑ, οι οποίες αντιμετωπίζουν και δικά τους αδιέξοδα. Ωστόσο, είναι φανερό πως οι δύο πλευρές δεν επιθυμούν πλήρη ρήξη και ταυτόχρονα γνωρίζουν ότι είναι πολύ δύ-

σκολη η ολική επαναφορά των διμερών σχέσεων στην «κανονικότητα του παρελθόντος». Με την Ουκρανία να αλλάζει το παιχνίδι (η αποχή της Τουρκίας από τις οικονομικές κυρώσεις της Δύσης κατά της Ρωσίας μοιάζει ανυπέβλητο όριο), οι ΗΠΑ ενδεχομένως να αρκεστούν στην προσπάθεια να μην επιδεινωθούν παραπέρα οι διμερείς σχέσεις.

Στόχος των ΗΠΑ είναι να παραμείνει η Τουρκία του Ερντογάν στο νατοϊκό στρατόπεδο, να μην καταστεί περιφερειακή ηγεμονική δύναμη και να περιοριστεί η όποια συνεργασία της με τη Ρωσία και την Κίνα. Από την άλλη, τόσο για τη Ρωσία όσο και για την Κίνα, στόχος είναι να ενισχυθούν οι αποκλίσεις του Ερντογάν από τη Δύση. Ζητούμενο ένας κοινός παρονομαστής ΗΠΑ-Τουρκίας, που θα αποτελέσει σημείο αναφοράς στη διευθέτηση εκκρεμοτήτων.

Ωστόσο οι σχέσεις ΗΠΑ-Τουρκίας και η όποια βελτίωση και να επιδέχονται είναι οριοθετημένες από γεγονότα που ωθούν την Τουρκία μακριά από τη Δύση. Το σημαντικότερο αφορά το αποτυχημένο πραξικόπημα κατά του Ερντογάν το καλοκαίρι του 2016, που στη συνέχεια ο Ερντογάν το εκμεταλλεύτηκε ενισχύοντας την αντίληψη ότι οι Αμερικανοί είναι εχθροί και εμπόδιο της Τουρκίας στην ανοδική πορεία της.

Το γεγονός ότι η συμμετοχή και στις δύο εκλογικές διαδικασίες ήταν μεγάλη επιβεβαιώνει, με έναν τρόπο, πως το δίλημμα που τέθηκε ήταν πολύ σημαντικότερο από την επιλογή ανάμεσα σε δύο πρόσωπα. Οι τούρκοι πολίτες που έσπευσαν μαζικά στις κάλπες γνώριζαν, ή διαισθάνονταν, ότι η επιλογή αφορούσε τη φυσιογνωμία και τον γεωπολιτικό προσανατολισμό της χώρας τους.

Η πόλωση της τουρκικής κοινωνίας γύρω από τις δύο διαφορετικές αντιλήψεις, Ισλάμ και Δύση (Κεμαλισμό), που θα ορίσουν την πορεία της χώρας, υποχρεώνει τους Δυτικούς να εξετάσουν τις κινήσεις τους κάτω από τα νέα δεδομένα που θα ορίσουν οι επιλογές του Ερντογάν τόσο στο εσωτερικό όσο και στο εξωτερικό της χώρας.

Συμπερασματικά: Οι γενικότερες συνθήκες υπαγορεύουν μια στάση αναμονής μέχρι το επόμενο όριο. Αν ρίξουμε μια ματιά στη σύγκρουση στην Ουκρανία, στην ευρύτερη Μέση Ανατολή και την Ανατολική Μεσόγειο, βλέπουμε ότι διαμορφώνεται μια κατάσταση που απαιτεί προσαρμογές από όλες τις πλευρές. Η αστική τάξη της Τουρκίας, με τις πολιτικά ευρύτερες στοχεύσεις και ανισοβαρείς ενδεχομένως επιδιώξεις της, δεν είναι σίγουρο ότι αντιλαμβάνεται πλήρως το γεγονός ότι προσανατολίζεται προς ένα επίπεδο ανταγωνισμών όπου κυριαρχούν οι ισχυρές ιμπεριαλιστικές υπερδυνάμεις, των οποίων τα σχέδια σίγουρα ξεπερνούν τις όποιες σημερινές φιλοδοξίες της.

μαστε διαλεκτικά είναι κατανοητό ότι η συγκρότηση του επαναστατικού κομμουνιστικού κινήματος χτίζεται παράλληλα με τη συγκρότηση της εργατικής τάξης σε τάξη για τον εαυτό της. Είναι επίσης κατανοητό ότι η αντιιμπεριαλιστική πάλη και η πάλη ενάντια στις αστικές τάξεις πάει βήμα βήμα με την είσοδο των λαϊκών και εργατικών αγώνων στο προσκήνιο της ιστορίας. Μέσα σε αυτή τη διαδικασία ο σύντροφος Ιμπραήμ είναι ζωντανός και προχωράει μαζί μας. Μέσα σε αυτούς τους αγώνες αναζητούμε τα διδάγματά του και «ξαγρυπνούμε» για την όποια παρέκκλιση από το στόχο μας, την απλευθέρωση της ανθρωπότητας από το σάπιο και εκμεταλλευτικό καπιταλιστικό ιμπεριαλιστικό σύστημα, την οικοδόμηση μιας κοινωνίας ειρήνης, ισότητας και αδελφότητας για τους εργάτες και τους λαούς.

Συντρόφισσες και Σύντροφοι,

Λόγω των πυκνών και ιδιαίτερων πολιτικών εξελίξεων στη χώρα μας δεν ήταν εφικτό να παρευρεθούμε στις διαδικασίες σας και αυτό μας στεναχωρεί. Παρ' όλα αυτά, είμαστε αισιόδοξοι ότι σύντομα θα περπατήσουμε μαζί ξανά στους κοινούς αγώνες των λαών μας. Ευχόμαστε κάθε επιτυχία στις διαδικασίες σας και να είναι γόνιμες και εποικοδομητικές.

Ο Ιμπραήμ Καϊπάκαγια είναι θάνατος!

Ζήτω το κόμμα του το ΤΚΡ/ΜΛ!

Ζήτω η διεθνιστική αλληλεγγύη των λαών μας!

ΚΚΕ(μ-λ)

(Χαιρετισμός σε εκδήλωση για τον Ιμπραήμ Καϊπάκαγια στην Αυστρία)

Τον Οικονοκόσμο γράφει ο Δημήτρης Μάνος

Ιαπωνία

Στρατιωτικοποιημένα... επιτόκια

Πριν παραδώσει τα ηνία της διεύθυνσης της Κεντρικής Τράπεζας της Ιαπωνίας, ο Χαρουκίκο Κουρόντα έκανε ένα δώρο στον νέο διοικητή Καζούο Κορέντα, αναγγέλλοντας μία πρώτη ανακοπή του προγράμματος έκδοσης και εξαγοράς νέων ομολόγων.

Να σημειωθεί πως μέχρι πρόσφατα η Κεντρική Τράπεζα της Ιαπωνίας, γνωστή και ως BoJ, ήταν ο πιο επίμονος αρνητής της παγκόσμιας στροφής των Κεντρικών Τραπεζών στην πολιτική επιτοκίων. Δηλαδή πρέσβευε μετά επιτάσεως την πολιτική των χαμηλών και αρνητικών επιτοκίων και τις διάφορες εκδοχές των ποσοτικών χαλαρώσεων της ρευστότητας, ακόμα και αν κάτι τέτοιο είχε ως αποτέλεσμα μια δυσθεώρητη αύξηση του δημόσιου χρέους της χώρας (ίσο με το 200% του ΑΕΠ της!).

Λίγες ημέρες, λοιπόν, πριν την ανάληψη των καθηκόντων του νέου προέδρου, οι επενδυτές προετοιμάζονται για το τέλος μίας και πλέον δεκαετίας χαμηλών επιτοκίων στη χώρα, η οποία «τιμωρούσε» τους Ιάπωνες καταθέτες και οδήγησε σε εκροή κεφαλαίων. Η έξοδος αυτή επιταχύνθηκε μετά από την πίεση που άσκησε η στρατηγική του Κουρόντα στις αποδόσεις των ομολόγων το 2016, αυξάνοντας τις off shore επενδύσεις των ιαπωνικών επενδυτών σε μέγεθος αντίστοιχο με τα 2/3 της ιαπωνικής οικονομίας αυτής καθαυτής.

Όπως γράφει και η σελίδα «New money», η BoJ έχει προχωρήσει σε αγορά ιαπωνικών ομολόγων δημοσίου ύψους 465 τρισ. γεν (\$3,55 δισ.) την τελευταία δεκαετία, μέσω του προγράμματος ποσοτικής χαλάρωσης το οποίο επέβαλε ο Κουρόντα. Ως αποτέλεσμα, τα εγχώρια funds προχώρησαν σε πώληση τίτλων συνολικής αξίας 206 τρισ. γεν, ψάχνοντας για καλύτερες αποδόσεις στο εξωτερικό.

Η αλλαγή αυτή ήταν τόσο σημαντική, που οι Ιάπωνες μετατράπηκαν στους σημαντικότερους ξένους επενδυτές σε αμερικανικά ομόλογα δημοσίου, ενώ κατέχουν επίσης και περίπου το 10% των ομολόγων δημοσίου της Αυστραλίας και της Ολλανδίας. Το αντίστοιχο ποσοστό για τα ομόλογα της Νέας Ζηλανδίας κυμαίνεται στο 8% και της Βραζιλίας στο 7%, σύμφωνα με εκτιμήσεις του Bloomberg.

Οι επενδύσεις αυτές αφορούν και τις μετοχές, με τους Ιάπωνες επενδυτές να έχουν ξοδέψει 54,1 τρισ. γεν στις παγκόσμιες αγορές από τον Απρίλιο του 2013.

Όλα αυτά βέβαια «συνέβησαν» για να ενισχυθεί η τελματωμένη μετά τη δεκαετία του 1990 ιαπωνική οικονομία. Μία οικονομία που δεν έχει ηπειρωτικό βάθος, που λειτουργούσε πάντα συμπληρωματικά ως προς την αμερικανική δύναμη κατοχής, που είδε τις ΗΠΑ να πριμοδοτούν την οικονομική ανάδυση του μεγάλου ανταγωνιστή τους, της Κίνας, στις προηγούμενες δεκαετίες... Να θυμηθούμε την «ορφανή» κρίση της Ιαπωνίας του 1992 (όχι και τόσο «ορφανή» γιατί εκδηλώθηκε τότε και η νομισματική κρίση στη Σουηδία) που εντυπώθηκε ακόμα και στη λογοτεχνία και την κινηματογραφική παραγωγή της χώρας (π.χ. το θαυμάσιο -όχι και τόσο παιδικό- animation «η χώρα των θαυμάτων»).

Εννοείται πως η αντιστροφή στην πολιτική επιτοκίων, δηλαδή η αύξησή τους, θα επιφέρει -πέρα από διεθνείς ανησυχίες, καθώς η

Ιαπωνία διακρατεί τόσα ξένα κρατικά ομόλογα όπως είδαμε- και αντιστροφή στην κίνηση των ιαπωνικών κεφαλαίων, που θα αφήσουν την «ξενιτιά» για να επιστρέψουν στη ζεστή θαλαπωρή των «ιθαγενών» επιτοκίων και των αυξημένων αποδόσεων τους.

Όμως αυτή η αντιστροφή δεν έχει μόνο οικονομική βάση.

Όπως γράφει και ο Ράπτης στην εφημερίδα Κεφάλαιο: «Η "πασιφιστική" συνταγματική τάξη της Ιαπωνίας συμβάδιζε με τη διατήρηση περιορισμένων "δυνάμεων αυτοάμυνας", χωρίς εξουσιοδότηση για δράση εκτός συνόρων και επίσης με διατήρηση επί μακρόν των αμυντικών δαπανών του Προϋπολογισμού στο πενήχρο 1% του ΑΕΠ. Όμως, η κυβέρνηση του Φούμιο Κισίντα προτίθεται να διπλασιάσει το ποσοστό αυτό, ευθυγραμμίζοντάς το με τον στόχο του 2% που έχει τεθεί για τις χώρες του NATO και φέρνοντας την Ιαπωνία στην τρίτη παγκοσμίως θέση από πλευράς αμυντικών δαπανών, μετά τις ΗΠΑ και την Κίνα. Και η αναθεώρηση, για πρώτη φορά έπειτα από περίπου μία δεκαετία, του δόγματος ασφαλείας της χώρας συμβαδίζει με αυτή τη νέα, περισσότερο αποφασιστική, στάση.

Σύμφωνα με τις διαρροές στον Τύπο, το ιαπωνικό Υπουργικό Συμβούλιο ενέκρινε τρία αναθεωρημένα κείμενα: τη νέα Εθνική Στρατηγική Ασφαλείας, τις Κατευθυντήριες Γραμμές του Προγράμματος Εθνικής Άμυνας και το Μεσοπρόθεσμο Αμυντικό Πρόγραμμα. Οι αλλαγές είναι τόσο ποσοτικές όσο και ποιοτικές».

Και συνεχίζει ο αρθρογράφος: «Επί του πρακτέου, τα σχέδια της κυβέρνησης Κισίντα προβλέπουν τον τριπλασιασμό των στρατιωτικών μονάδων και τον εξοπλισμό τους με 500 αντιπυραυλικά συστήματα Tomahawk αμερικανικής κατασκευής, με έμφαση στην αλυσίδα νήσων που οδηγεί προς Νότον μέχρι την Οκινάουα και συνιστά οιοειή φραγμό στην "έξοδο" της Κίνας στην Ανατολική Σινική Θάλασσα. Επιπλέον, το Τόκιο διεκδικεί τη δυνατότητα "πληγμάτων αντεπίθεσης" σε βεληνεκές έως και 1.200 χιλιομέτρων, το οποίο περιλαμβάνει τις κινεζικές παράκτιες πόλεις και το σύνολο της Βόρειας Κορέας (η οποία παγίως προβάλλεται ως η απειλή που δικαιολογεί τη για ποικίλους λόγους επαναστρατιωτικοποίηση της Ιαπωνίας).

Το κρίσιμο δεδομένο, ωστόσο, είναι οι αμυντικές δαπάνες. Σύμφωνα με όσα έχουν γίνει γνωστά, φιλοδοξία της κυβέρνησης Κισίντα είναι η διοχέτευση για τον σκοπό αυτό 43 τρισ. γεν (ήτοι περίπου 317 δισ. δολαρίων) την επόμενη πενταετία, αρχής γενομένης από έναν αμυντικό προϋπολογισμό 6 τρισ. γεν. το ερχόμενο δημοσιονομικό έτος».

Συνεπώς η αύξηση -με τη νέα διοίκηση- των επιτοκίων κατά 0,5% και η επιστροφή των ιαπωνικών κεφαλαίων στην «κοιτίδα» τους, μήπως είναι και μία απάντηση στην εξεύρεση πόρων για τη στήριξη του πολεμικού προγράμματος επανεξοπλισμού του ιαπωνικού ιμπεριαλισμού;

Στη χώρα του ανατέλλοντος ηλίου, έχει ξεκινήσει ήδη μία «συζήτηση» και οι «ιδέες», π.χ. μία οριζόντια αύξηση στη φορολογία του καπνού, συναντούν τη δημοσκοπική -αρχικά- αντίδραση των Ιαπώνων...

Το νήμα του απεργιακού αγώνα πιάνουν τα συνδικάτα στη μητρόπολη του καπιταλισμού

Την ίδια στιγμή που μανιωδώς τα επιτελεία του συστήματος προσπαθούν να πείσουν την εργατική τάξη και τους λαούς παγκόσμια πως οι αγώνες τελείωσαν και το μόνο που τους μένει είναι να υποταχθούν στην επίθεση του κεφαλαίου, η πραγματικότητα έρχεται να καταγράψει εντελώς διαφορετικά και ελπιδοφόρα μηνύματα. Στο φόντο των μεγάλων απεργιακών κινητοποιήσεων που ξεδιπλώνονται στην Ευρώπη το τελευταίο διάστημα, αντίστοιχα μηνύματα έρχονται και απ' τη μητρόπολη του καπιταλισμού. Μετά από χρόνια, τα συνδικάτα στις ΗΠΑ μπαίνουν σε θέση μάχης, οργανώνονται και προετοιμάζουν μεγάλες απεργιακές κινητοποιήσεις. Φαίνεται πως η «σταθερότητα» κι η «ομαλότητα», για την οποία πολύς λόγος γίνεται και στη χώρα μας προεκλογικά, μόνο τέτοια δεν είναι. Αυτό που διαφαίνεται σε παγκόσμια κλίμακα είναι η ανάγκη των εργαζόμενων μαζών να ξαναπιάσουν το νήμα του αγώνα και ν' αντισταθούν στη βάρβαρη πολιτική του σάπιου αυτού συστήματος.

Με κύρια αιτήματα τις αυξήσεις στους μισθούς, τις καλύτερες εργασιακές συνθήκες και την υπεράσπιση των εργασιακών δικαιωμάτων τους, οι διεργασίες που γίνονται στα σωματεία στις ΗΠΑ είναι έντονες. Το International Brotherhood of Teamsters, ένα απ' τα μεγαλύτερα συνδικάτα στις ΗΠΑ, με 1,3 εκατομμύρια μέλη, βρίσκεται σε διαπραγματεύσεις για συλλογική σύμβαση εργασίας με τη UPS, τον αμερικανικό κολοσσό υπηρεσιών αποστολών. Μέσα απ' αυτή τη διαδικασία διεκδικεί μισθολογικές αυξήσεις, κατάργηση των αναγκαστικών υπερωριών και των αμοιβών δύο ταχυτήτων ανάλογα με την εργασιακή σχέση του εργαζόμενου (πλήρους και μερικής απασχόλησης) και βελτίωση των συνθηκών εργασίας. Αν δεν προκύψει συμφωνία, σκοπεύει να καλέσει τα 350.000 μέλη του στη UPS να κατέβουν σε απεργία, κάτι που αν συμβεί θα οδηγήσει στη μεγαλύτερη, μέχρι τώρα, απεργία στις ΗΠΑ στον 21ο αιώνα και στην πρώτη εθνική απεργία στη UPS στις ΗΠΑ απ' το 1997, μια απεργία που της είχε κοστίσει 850 εκ. δολάρια.

Η κατεύθυνση που μπαίνει απ' το συνδικάτο Teamsters μπορεί να πυροδοτήσει εξελίξεις συνολικά για το εργατικό κίνημα στις ΗΠΑ και ν' ανοίξει μια νέα περίοδο μεγάλων απεργιακών κινητοποιήσεων. Μετά από πολλά χρόνια γίνονται σοβαρές προσπάθειες συγκρότησης του συνδικαλιστικού κινήματος, σε μια περίοδο άλλωστε που υπάρχει έντονος αναβρασμός λόγω της οικονομικής ύφεσης και της καταστρατήγησης εργασιακών δικαιωμάτων. Η περίοδος της πανδημίας επέδρασε καταλυτικά, οδηγώντας σε αύξηση των απεργιακών κινητοποιήσεων, ιδιαίτερα στους τομείς της υγείας και της εκπαίδευσης.

Το προηγούμενο διάστημα έχουν υπάρξει μια σειρά προσπάθειες των εργαζόμενων να οργανωθούν για πρώτη φορά στους χώρους δουλειάς τους, σε μεγάλες επιχειρήσεις όπως η Amazon, η Google και τα Starbucks. Η ίδρυση της Εργατικής Ένωσης Amazon το 2021, παρά τις έντονες αντιδράσεις της εταιρείας, αποτελεί μια τέτοια περίπτωση και κατέγραψε μια σημαντική νίκη. Αρκετές είναι οι αντίστοιχες προσπάθειες να στηθούν συνδικάτα τα τελευταία δύο χρόνια. Παρά τη χρόνια υποχώρηση του εργατικού κινήματος, απ' το 2022 η κατάσταση αρχίζει ν' αλλάζει, ξεκινώντας από επιχειρηματικούς κολοσσούς, όπως τα Starbucks και η Amazon, όπου εκατοντάδες χιλιάδες εργαζόμενοι βγήκαν στο δρόμο. Περισσότεροι από 16 εκ. εργαζόμενοι στις ΗΠΑ εκπροσωπήθηκαν από ένα συνδικάτο το 2022, ενώ τα συνδικάτα πέτυχαν τα υψηλότερα επίπεδα αποδοχής των τελευταίων 50 χρόνων.

Ο βαρύν συσχετισμός, φυσικά, δεν έχει ανατραπεί. Τα εμπόδια που αντιμετωπίζουν οι εργαζόμενοι είναι τεράστια, τόσο στο επίπεδο των εκβιασμών της εργοδοσίας και της αντεργατικής νομοθεσίας που διαθέτει, όσο και συνολικότερα, στο επίπεδο των συνεπειών που έχει παράξει η οπισθοχώρηση του εργατικού κινήματος. Μέχρι στιγμής, για παράδειγμα, ούτε η Εργατική Ένωση Amazon, ούτε η Starbucks Workers United, έχουν κατορθώσει να υπογράψουν ΣΣΕ, παρά τις μεγάλες απεργιακές κινητοποιήσεις του προηγούμενου διαστήματος.

Το σίγουρο είναι πως τόσο τα μεγάλα σωματεία, όπως το Teamsters και το UAW, με την ιστορία και την εμπειρία που τα συνοδεύει, όσο και τα νεότερα που δημιουργούνται ως αποτέλεσμα της ανάγκης των εργαζόμενων ν' αντισταθούν και να διεκδικήσουν συλλογικά, βρίσκονται αντιμέτωπα με πρωτόγνωρες συνθήκες και με πολλαπλές προκλήσεις. Πάντως, αν κάτι αναδεικνύεται με εκκωφαντικό τρόπο, είναι πως το σύστημα αυτό «αναγκάζει» την εργατική τάξη και τους λαούς να ξαναανακαλύψουν και να ξαναδυναμώσουν τα δικά τους εργαλεία πάλης, τα ίδια που ρίχνει τόνους λάσπης για να βαφτίσει «παλιά» και «παρωχημένα»!

Μαξ Μέρτεν

Ο «δήμιος της Θεσσαλονίκης» απελευθερώνεται από τον «Εθνάρχη»

του Στέφανου Σκοδράνη

Πριν από λίγες μέρες απασχόλησε τα ΜΜΕ μια δήλωση του Α. Σκέρτσου σχετικά με τις γερμανικές αποζημιώσεις: «*Νομίζω ότι πρέπει να κοιτάξουμε μπροστά και όχι προς τα πίσω. Μιλάτε για μια υπόθεση που αφορά τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο...*» ήταν τα λόγια του κυβερνητικού εκπροσώπου. Φυσικά δεν περιμένουμε από καμιά κυβέρνηση να θέσει με σοβαρό τρόπο ένα τέτοιο ζήτημα, αλλά μια τοποθέτηση σαν αυτή σίγουρα είναι προκλητική.

Να θυμίσουμε ότι οι αποζημιώσεις αφορούν τα ανθρώπινα θύματα από τις σφαγές και τα ολοκαυτώματα της ναζιστικής κτηνωδίας, τις υλικές καταστροφές αλλά και την τεράστια κλοπή του πλούτου της χώρας μας στην Κατοχή καθώς και τα αναγκαστικά κατοχικά δάνεια προς τη Γερμανία για τη συντήρηση των κατοχικών στρατευμάτων.

Τι θα μπορούσε όμως να διεκδικήσει μια κυβέρνηση (και όχι μόνο η σημερινή της ΝΔ) που είναι πλήρως υποταγμένη στους αμερικανούς και ευρωπαϊούς ιμπεριαλιστές; Ποιες επανορθώσεις να απαιτήσει γενικότερα η ελληνική αστική τάξη και οι εκφραστές της από μια ιμπεριαλιστική χώρα που ανάγκασε την Ελλάδα να υπογράψει τα μνημόνια, που έχει καθοριστικό ρόλο στην ΕΕ και επιβάλλει την οικονομική πολιτική σε μια σειρά χώρες όπως η δική μας; Άλλωστε η Γερμανία έχει τοποθετηθεί στο ζήτημα και με σαφήνεια, το θεωρεί λήξαν. Αυτό που έχει μείνει στις ελληνικές κυβερνήσεις είναι η κατά καιρούς ανακίνηση του θέματος για εσωτερική κατανάλωση, χωρίς να υπάρχει ούτε σκέψη για πραγματική διεκδίκηση. Ο εξαρτημένος χαρακτήρας της ελληνικής αστικής τάξης είναι ασυμβίβαστος με μια διαφορετική στάση.

Δεν θα θέλαμε όμως να επεκταθούμε περισσότερο σ' αυτό το θέμα. Οι δηλώσεις Σκέρτσου μάς θύμισαν μια άλλη πτυχή που αφορά τις ναζιστικές θηριωδίες και τη μη απονομή δικαιοσύνης. Είναι η υπόθεση Μέρτεν.

Ο Μέρτεν ήταν αξιωματικός της Βέρμαχτ και ταυτόχρονα ανώτατος εισαγγελέας στη ναζιστική Γερμανία. Το 1942 ήρθε στην Ελλάδα, εγκαταστάθηκε στη Θεσσαλονίκη και ήταν αυτός που οργάνωσε τη δίωξη των Εβραίων της πόλης. Ήταν αυτός που διέταξε τη μεταφορά 45.000 Εβραίων στο Άουσβιτς, των οποίων η συντριπτική πλειονότητα εξοντώθηκε. Επίσης ευθύνεται και για την απαγή της περιουσίας τους, φτάνοντας μέχρι και την τιμωρωτική, καθώς λεηλάτησε το εβραϊκό νεκροταφείο. Υπολογίζεται ότι η αξία των κλαπέντων ξεπερνούσε τα 125 εκατομμύρια χρυσά φράγκα.

Ο Μέρτεν έμεινε στη μνήμη του λαού της πόλης ως ο «*δήμιος της Θεσσαλονίκης*». Μετά την ήττα της Γερμανίας, συνελήφθη από τα αμερικανικά στρατεύματα που την κατέλαβαν και κατηγορήθηκε για εγκλήματα πολέμου. Όμως η ελληνική κυβέρνηση το 1946 πρότεινε την απελευθέρωσή του με το αιτιολογικό της «*άμεμπτης συμπεριφοράς του και των ανεκτίμητων υπηρεσιών του προς την Ελλάδα*». Ετσι δεν δικάστηκε ποτέ στη χώρα του.

Τα επόμενα χρόνια η μεταπολεμική

Δυτική Γερμανία αξιοποίησε σε υψηλές κυβερνητικές θέσεις πολλούς ναζί, εγκληματίες πολέμου. Μεταξύ αυτών και ο Μέρτεν που, αφού πέρασε από την «*κολυμβήθρα του Σιλβάμ*» μετά τις ευνοϊκές δηλώσεις της ελληνικής κυβέρνησης, στελέχωσε το υπουργείο Δικαιοσύνης και αναμίχθηκε έντονα στην πολιτική. Να σημειώσουμε εδώ ότι από τους 900 Γερμανούς εγκληματίες πολέμου εναντίον των οποίων υπέβαλε μήνυση η Ελλάδα για τη δράση τους στην Κατοχή, η Δ. Γερμανία δεν παρέδωσε ούτε έναν.

Ο Μέρτεν το Μάιο του 1957 είχε το θράσος να επισκεφτεί την Ελλάδα, με την ιδιότητα του γενικού γραμματέα του υπουργείου Δικαιοσύνης της Δ. Γερμανίας, για να καταθέσει ως μάρτυρας υπεράσπισης σε δίκη του πρώην διερμηνέα του, Άρτουρ Μάισνερ. Υπήρχε και η φήμη ότι δεν είχε προλάβει να μεταφέρει ένα μέρος της κλεμμένης περιουσίας από τους Εβραίους και ήρθε να ολοκληρώσει το έργο του. Όμως επειδή εκκρεμούσε ακόμα το ένταλμα εναντίον του, συνελήφθη με εντολή του αντεισαγγελέα του Αρείου Πάγου, Ανδρέα Τούση.

Όπως ήταν φυσικό, η υπόθεση είχε διπλωματικές προεκτάσεις. Το Νοέμβριο του 1958 ο πρωθυπουργός Κ. Καραμανλής θα επισκεφτεί τη Βόννη για να εξασφαλίσει ένα μεγάλο δάνειο 200 εκατομμυρίων μάρκων για επενδύσεις στην Ελλάδα αλλά και για να κερδίσει μια υπόσχεση για μεσολάβηση του γερμανού Καγκελάριου Κ. Αντενάουερ για το Κυπριακό. Ο όρος όμως που έθεσε η γερμανική πλευρά προς τον Καραμανλή ήταν «*να σταματήσει η δίωξη των εγκληματιών πολέμου στην Ελλάδα, ώστε παράγοντες της οικονομικής και πολιτικής ζωής της Δ. Γερμανίας που βαρύνονται με εγκλήματα ή έχουν εντάλματα για την κατοχική δράση τους στη χώρα μας να μπορούν ανενόχλητα να έρχονται και να φεύγουν*» (Λιναρδάτος σελ. 384).

Έτσι, δύο μήνες μετά, στα τέλη Γενάρη του 1959, η κυβέρνηση ψηφίζει νόμο «*περί αναστολής διώξεων εγκληματιών πολέμου*». Η αιτιολογία μάλιστα του εισηγητή Β. Παπαρηγόπουλου ήταν «*η ανάγκη να παραμεριστούν τα εμπόδια που μπορεί να διαταράξουν τις σχέσεις μας με τη Δ. Γερμανία*». Στο ίδιο μήκος κύματος και ο υπουργός Δικαιοσύνης Καλλίας που επέμενε ότι «*γενικότερα εθνικά συμφέροντα επιβάλλουν να παραμεριστούν οι πικρίες*». Επειδή όμως υπήρχαν πολλές αντιδράσεις από την αντιπολίτευση, ο Παπαρηγόπουλος δήλωσε ότι ο Μέρτεν θα εξαιρεθεί. Η δήλωση αυτή δεν θα γίνει ποτέ πράξη.

Η δίκη του Μέρτεν ξεκίνησε το Φλεβάρη του 1959 και κράτησε 20 μέρες. Βρέθηκαν αρκετοί έλληνες υψηλά ιστάμενοι που κατέθεσαν ως μάρτυρες υπεράσπισης, αναφερόμενοι στα... φιλελληνικά αισθήματα του Μέρτεν και στην ανθρωπιστική του συμπεριφορά! Η απόφαση όμως ήταν καταδικαστική και του επιβλήθηκε συνολική ποινή 160 χρόνων που κατά συγχώνευση έγιναν 25ετής κάθειρξη. Κρίθηκε ένοχος για: «*τη δολοφονία πέντε Εβραίων, συμπεριλαμβανομένων τριών μικρών παιδιών, για την τρομοκρατία που είχε επιβάλει, για τον εγκλεισμό των Εβραίων της Θεσσαλονίκης σε γκέτο και τον εκτοπισμό τους στην Πο-*

Τι θα μπορούσε όμως να διεκδικήσει μια κυβέρνηση (και όχι μόνο η σημερινή της ΝΔ) που είναι πλήρως υποταγμένη στους αμερικανούς και ευρωπαϊούς ιμπεριαλιστές; Ποιες επανορθώσεις να απαιτήσει γενικότερα η ελληνική αστική τάξη και οι εκφραστές της από μια ιμπεριαλιστική χώρα που ανάγκασε την Ελλάδα να υπογράψει τα μνημόνια, που έχει καθοριστικό ρόλο στην ΕΕ και επιβάλλει την οικονομική πολιτική σε μια σειρά χώρες όπως η δική μας;

λωνία [...], για την καταναγκαστική εργασία που είχε επιβάλει στους Εβραίους και για την καταστροφή του εβραϊκού κοιμητηρίου» (Mazower, σελ. 324).

Η κυβέρνηση βέβαια δεν έμεινε απαθής, ούτε αποδέχθηκε την απόφαση της κατά τ' άλλα ανεξάρτητης δικαιοσύνης. Το φθινόπωρο του ίδιου χρόνου φέρνει νέο νομοσχέδιο που τροποποιεί τον προηγούμενο νόμο και επιτρέπει την αποφυλάκιση εγκληματιών πολέμου που καταδικάστηκαν και κρατούνταν σε ελληνικές φυλακές. Ο Π. Κανελλόπουλος και ο Ε. Αβέρωφ υποστήριξαν μέσα στη Βουλή ότι το νομοσχέδιο έπρεπε να ψηφιστεί για να... ενισχυθούν οι σχέσεις Ελλάδας - Δ. Γερμανίας! Πολλοί Βουλευτές της ΕΔΑ θύμισαν στον Κανελλόπουλο ότι την ίδια περίοδο πολλοί κομμουνιστές σάπιζαν μέσα στις φυλακές για πολιτικούς λόγους αλλά και για υποτιθέμενα εγκλήματα που έκαναν στην Κατοχή. Όταν μάλιστα ένας από αυτούς αναφέρθηκε σε διαμαρτυρίες για το νομοσχέδιο του Συλλόγου Θυμάτων Καλαβρύτων, ο Κανελλόπουλος απάντησε ότι «*αι ωραγαί των Καλαβρύτων προεκήθησαν σε σφαγαιών δια φόνους Γερμανών και μάλιστα αιχμαλώτων...*» (Λιναρδάτος σελ. 483).

Το νομοσχέδιο ψηφίστηκε στις 5 Νοέμβρη του 1959 και αμέσως ο Μέρτεν αποφυλακίστηκε και απελάθηκε στη Γερμανία, όπου και θα αφευθεί ελεύθερος. Μάλιστα το 1961 πήρε και αποζημίωση από το γερμανικό κράτος για το χρόνο που εξέτισε στις ελληνικές φυλακές. Η γερμανοαμερικανίδα φιλόσοφος και συγγραφέας Χάνα Άρεντ χαρακτήρισε τη δίκη Μέρτεν ως «*μοναδική, επειδή οι δίκες εγκλημάτων πολέμου έληξαν με βαρύτερες ποινές σε όλες τις χώρες, πλην της Ελλάδας*» (Mazower, σελ. 326).

Αυτοί λοιπόν ήταν οι «*εθνικόφρονες*» του πολιτικού συστήματος εκείνης της εποχής. Μιλούσαν για εθνικά ιδεώδη,

για εθνικά αξιοπρέπεια, κατηγορούσαν τους κομμουνιστές για εθνική μειοδοσία, τους έκλειναν στη φυλακή, τους εξόριζαν, τους εκτελούσαν, αλλά μπροστά στις απαιτήσεις των ιμπεριαλιστικών δυνάμεων της Δύσης υποχωρούσαν σε όλα τα επίπεδα. Δεν είναι άγνωστα τα ξεπουλήματα που έγιναν για το Κυπριακό, η αποδοχή της εγκατάστασης αμερικανικών βάσεων στη χώρα, παραχωρώντας στους φονιάδες του πλανήτη γη και ύδωρ, οι υποχωρήσεις μπροστά στις απαιτήσεις των ΗΠΑ και των ισχυρών ευρωπαϊκών κρατών για άσκηση μακρόχρονης οικονομικής πολιτικής λιτότητας, τα εξοπλιστικά προγράμματα που υπέγραφαν κάθε τόσο γεμίζοντας τα ταμεία των πολεμικών βιομηχανιών της Δύσης και αδειάζοντας τις τσέπες των ελλήνων εργαζομένων, η πολιτική τους απέναντι στην ελληνική νεολαία που την εξανάγκασαν σε μετανάστευση στα εργασιακά κάτεργα της Γερμανίας.

Από τότε δεν άλλαξαν και πολλά. Η πατριδοκαπηλεία και το αναμάρτημα των λεγόμενων εθνικών συμφερόντων και ιδανικών πάει μαζί με το σκύψιμο της μέσης στους ξένους ιμπεριαλιστές και την υποταγή σε όλες τις απαιτήσεις τους.

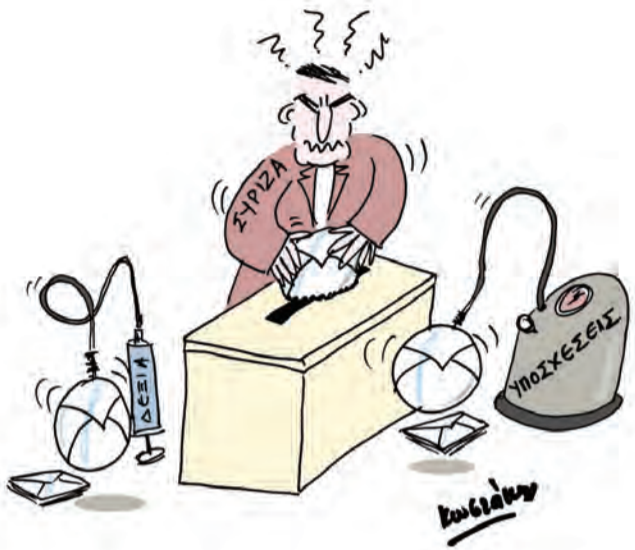
Πηγές

«*Μετά τον Πόλεμο*», Mark Mazower, εκδ. Αλεξάνδρεια

«*Από τον εμφύλιο στη Χούντα*» τομ. Γ', Σπύρος Λιναρδάτος, εκδ. Παπαζήση

«*Ιστορία της σύγχρονης Ελλάδας 1953-1967*», Τάσος Βουρνάς, εκδ. Τολίδη

σχολία

Επίθεση

Η επίθεση που οδήγησε στην κατάρρευση της πλατφόρμας της Τράπεζας Θεμάτων είναι η πιο σημαντική επίθεση που έγινε ποτέ σε ελληνικό δημόσιο κυβερνητικό οργανισμό, σημείωσαν σε κοινή τους ανακοίνωση τα υπουργεία Παιδείας και Θρησκευμάτων και Ψηφιακής Διακυβέρνησης. Θα διδάσκεται στα βιβλία Ιστορίας.

Βομβαρδισμός

Η ψηφιακή πλατφόρμα δέχθηκε 165 εκατομμύρια χτυπήματα από 114 χώρες. Και εντός και εκτός NATO.

Πόνημος

Μιλώντας στην ΕΡΤ, ο γενικός γραμματέας του υπουργείου Παιδείας Αλέξανδρος Κόπτσης έκανε λόγο για «πολύπλευρη και πρωτόγνωρη» επίθεση εναντίον της εκπαίδευσης. Μεγαλύτερη από την ίδια την τράπεζα.

Οθακαύτωμα

Στην ανακοίνωση γίνεται αναφορά σε «σοβαρά περιστατικά επιθέσεων στα συστήματα του υπουργείου Παιδείας για τη μετάδοση των θεμάτων των εξετάσεων των προαγωγικών και απολυτήριων εξετάσεων» και ότι «οι επιθέσεις ήταν μεγάλης έντασης και παραπέμπουν σε ισχυρό κίνητρο και τεχνογνωσία ωστόσο αποκρούστηκαν αποτελεσματικά από τις υπηρεσίες των συναρμόδιων υπουργείων. Διαπιστώθηκε η οργανωτική και επιχειρησιακή επάρκεια των φορέων της Ελληνικής Δημοκρατίας να κινητοποιήσουν αν χρειαστεί ό,τι είναι αναγκαίο προς αντιμετώπιση κυβερνοεπιθέσεων που μπορεί να επιχειρηθούν στο αμέσως προσεχές μέλλον». Ευτυχώς που υπήρχε και ο φράκτης.

Αντεπίθεση

Σε πλήρη εξέλιξη βρίσκονται οι έρευνες της Διεύθυνσης Δίωξης Ηλεκτρονικού Εγκλήματος σχετικά με την κυβερνοεπίθεση που σημειώθηκε στο σύστημα της Τράπεζας Θεμάτων, στη διάρκεια των προαγωγικών εξετάσεων στα Λύκεια. Στο πλαίσιο αυτό, έμπειροι αστυνομικοί συλλέγουν στοιχεία, ενώ μπορεί να γίνουν και κατασχέσεις ευρημάτων, ώστε η ΕΛΑΣ να εντοπίσει και να συλλάβει τους δράστες. 165 εκατομμύρια ύποπτοι.

Άμυνα

Αυξάνει τις δαπάνες για την άμυνα η Κοπεγχάγη, ανακοινώνοντας επενδύσεις ύψους 143 δισ. κορονών (21,14 δισ. δολαρίων) για τα επόμενα 10 χρόνια, συμβαδίζοντας έτσι με τη δέσμευση να επιτευχθεί ο στόχος δαπανών του NATO. Τράπεζα θυμάτων.

Λύτρα

Ξενοδοχείο στην Κρήτη ζήτησε «ποινική ρήτρα» από τους εργαζομένους του 5.000 ευρώ σε περίπτωση που αποχωρήσουν πριν από τη λήξη της τουριστικής περιόδου. Και δέκα μέρες δουλειά στο ναυπηγείο.

Περικοπές

Ο Γερμανός καγκελάριος Όλαφ Σολτς και ο υπουργός Οικονομικών Κρίστιαν Λίντνερ επεξεργάζονται ένα σχέδιο για την κάλυψη ενός ελλείμματος 20 δισ. ευρώ (22 δισ. δολαρίων) στον προϋπολογισμό του 2024 με περικοπές δαπανών σε όλα τα υπουργεία εκτός από την άμυνα. Κυβερνησοεπίθεση.

Εκπαίδευση I

Δεν συνιστά εμπλοκή του NATO στον πόλεμο στην Ουκρανία η εκπαίδευση ουκρανών πιλότων στη χρήση μαχητικών αεροσκαφών F-16, σύμφωνα με τον γ.γ. της συμμαχίας Γενς Στόλτενμπεργκ. Δεν είναι και χάκερ!

Εκπαίδευση II

Το σπίτι στην Αυστρία στο οποίο γεννήθηκε ο Αδόλφος Χίτλερ πρόκειται να χρησιμοποιηθεί για την εκπαίδευση αστυνομικών σε θέματα ανθρωπίνων δικαιωμάτων. Υποδικαιωμάτων.

Οι εξόριστοι της εύφορης νεοδημοκρατικής κοιλάδας

Για όσους αντιλαμβάνονται τις εκλογές του αστικού κοινοβουλίου ως μέτρο της πολιτικής ή κριτήριο αξιολόγησης του λαού, το αποτέλεσμα των εκλογών της 21ης Μάιου ήταν σοκαριστικό. Πέρα από τις πρώτες εντυπώσεις, ίσως δικαιολογημένες και ανθρώπινες, αυτό που αποκαλύπτεται στα όσα «είδαν» στο εκλογικό αποτέλεσμα είναι η πλήρης υποταγή στα αστικά-κοινοβουλευτικά μυθεύματα.

Είδαν πολιτικό σεισμό με επίκεντρο τις εκλογές. Κατέγραψαν θρίαμβο της δεξιάς και της ακροδεξιάς και ήττα -ιστορικών διαστάσεων- μιας υποτιθέμενης «συνολικής» αριστεράς, εντός και εκτός κοινοβουλίου, που ενισχύθηκε ελαφρώς και αναντίστοιχα. Διαπίστωσαν συντριπτική πολιτική και ιδεολογική νίκη της δεξιάς, που τα «αλλάζει όλα». Τρόμαξαν με το ισχυρό ενδεχόμενο της παντοκρατορία της ΝΔ για τα επόμενα (τουλάχιστον) 4 χρόνια νοιώθοντας σαν εξόριστοι της εύφορης νεοδημοκρατικής κοιλάδας. Μόνο που η «κοιλάδα» ούτε εύφορη είναι, ούτε νεοδημοκρατική.

Δεν νίκησαν τα επιδόματα, τα pass, η τσέπη, το «να τα φάμε ξανά μαζί» τα «υψηλά ιδανικά» της δημοκρατίας, της αλληλεγγύης και της δικαιοσύνης (παντού), γιατί απλά τέτοια υψηλά ιδανικά δεν νοούνται «εν κενώ» και αυθαίρετα, σε μια κοινωνία που λειτουργεί στο πλαίσιο συγκεκριμένων όρων και ορίων: την κυριαρχία του κεφαλαίου, τις ντιρεκτίβες και οδηγίες της ΕΕ, τις συμφωνίες υποταγής στις ΗΠΑ, που δεν αμφισβητήθηκαν ποτέ από τους «απελευθερωτές μας» και βρίσκονταν, προφανώς, εκτός ημερήσιας διάταξης στην εκλογική αναμέτρηση.

Ξέρουμε ότι οι αστικές εκλογές αποτελούν μια ελεγχόμενη διαδικασία χειρισμού και εκβιασμού του λαού, λιγότερο ή περισσότερο επιτυχημένη, για την ανάδειξη κυβερνήσεων της αστικής δικτατορίας του κεφαλαίου και του ιμπεριαλισμού. Κι αν θα υπήρχε «πολιτικός σεισμός», αυτός θα αφορούσε στις κοινωνικές αναταράξεις που θα προκαλέσει η προδιαγεγραμμένη και -επί της ουσίας- ανεπηρέαστη από τα εκλογικά αποτελέσματα ανάγκη του συστήματος για συντριβή δικαιωμάτων και ελευθεριών.

Το ίδιο ισχύει και για τις εκλογές στις 25 Ιουνίου. Γιατί όλα τα κόμματα που θέλουν να είναι

κόμματα εξουσίας και όχι... διαμαρτυρίας, είτε βρίσκονται στην κυβέρνηση, είτε στην αντιπολίτευση, προσβέβουν παραλλαγές της ίδιας βάρβαρης πολιτικής, επιδιώκοντας το ακατόρθωτο: να κάνουν βιώσιμη τη βαρβαρότητα.

Ανησυχητικά, βεβαίως, τα αποτελέσματα. Ωστόσο, πιο ανησυχητικές είναι οι έντρομες διαπιστώσεις αριστερών-ριζοσπαστικών συνιστωσών, ότι τώρα που «η πολιτική προοπτική μιας άμεσης εναλλαγής στην εξουσία -για να φύγει η ΝΔ- δεν υπάρχει πια, θα δυσκολέψουν τα πράγματα όσον αφορά το ηθικό των ανθρώπων και των αγωνιστών της αριστεράς». Πρόκειται για μια άκρως ανησυχητική διαπίστωση από μερίδα αγωνιστών της «ανυπακοής» (... σε τι ακριβώς;), την ώρα που απαιτείται η μέγιστη δυνατή συσπείρωση και κοινή δράση των δυνάμεων της αντίστασης, διεκδίκησης, ανατροπής ενάντια στις κοινοβουλευτικές-κυβερνητικές αυταπάτες και υπέρ της γραμμής ενίσχυσης των αγώνων. Και η δυνατότητα αυτή παράγεται και αναπτύσσεται σε συνθήκες όξυνσης της ταξικής πάλης και όχι στο «θερμοκήπιο» του κοινοβουλίου και της ελεγχόμενης διαμαρτυρίας. Για να συνειδητοποιήσουμε ότι οι αγώνες δεν είναι καλλιστεία ιδεών. Για να περάσουμε από τη δύναμη του επιχειρήματος στο επιχείρημα της δύναμης.

Το «είναι» καθορίζει την συνείδηση. Ποια συνείδηση καταγράφει στις εκλογές; Η ερώτηση κρύβει μια ολοφάνερη παγίδα: την υποταγή στο αφήγημα του αστικού κοινοβουλευτισμού. Οι συνειδήσεις διαμορφώνονται στους όρους αναπαραγωγής της ζωής και στο πλαίσιο του αγώνα. Γι' αυτό, άλλωστε, γίνονται προσπάθειες από αρχής του καπιταλισμού και των εξουσιαστικών κοινωνιών να διαμορφωθεί μια «ψευδής συνείδηση», που να παραμορφώνει το «είναι». Η θρησκεία παλαιότερα και σήμερα, ο ατομισμός έναντι του συλλογικού, η ατομική ευθύνη έναντι της αλληλεγγύης, η «ηλεκτρονική» απομόνωση έναντι της κοινωνικότητας, η μοναξιά των επιφανειακών και υποκριτικών αστικών σχέσεων, ο φόβος απέναντι στον συνάνθρωπο που καλλιεργεί η μιντιακή εγκληματικότητα και η εμπέδωση του αισθήματος ότι «ο άνθρωπος για τον άνθρωπο είναι λύκος», με την παραλλαγή «ο άντρας είναι για την γυναί-

κα λύκος». Όλα αυτά υπήρχαν, υπάρχουν και θα υπάρχουν στον καπιταλισμό αλλά, προφανώς, δεν αποτελούν αιτία του «εκλογικού θριάμβου» της ΝΔ. Επίσης, καμία κοινωνική-ταξική συμμαχία δεν διαμόρφωσε η ΝΔ πέρα από την «κλασική», την ασταθή συμμαχία της μεγαλοαστικής τάξης με τα ευάλωτα αστικά και μικροαστικά στρώματα. Όσο για το αν, τι και γιατί ψήφισε η εργατική τάξη... αυτό είναι αντικείμενο άλλης μελέτης και δεν αφορά, προφανώς, στις κοινωνικές-ταξικές συμμαχίες των αφεντικών.

Τηρουμένων των ιστορικών αναλογιών, τα ποσοστά της τάξης του 83%-86% του πάλαι ποτέ δικομματισμού (ΠΑΣΟΚ-ΝΔ), που κυριάρχησε στην πολιτική ζωή για πάνω από 26 χρόνια, ουδέποτε προκάλεσαν σοκ στην αριστερά και το κίνημα. Άλλες εποχές, άλλες συνθήκες (μήπως και άλλα κόμματα;), βεβαίως. Ωστόσο, η κατάρρευση του δικομματισμού αποτελεί... πολιτικό σεισμό για το σύστημα. Όπως και οι μεγαλειώδεις εργατικές, φοιτητικές, νεολαιίστικες κινητοποιήσεις που αφήφισαν τον «αρνητικό συσχετισμό», που ανέτρεψαν ή καθυστέρησαν πολιτικές και ήταν πανταχού παρούσες.

Ο αρνητικός συσχετισμός, επομένως, δεν είναι κάτι πρωτόγνωρο και δεν τεκμηριώνεται με την μεγάλη διαφορά ΝΔ-ΣΥΡΙΖΑ ή την εμφάνιση της ακροδεξιάς με την παραδοσιακή της φορεσιά. Μια ακροδεξιά που «αποσύρεται» για να ενισχύσει ή να στηρίξει κοινοβουλευτικά την ΝΔ, παρά τις εκκλήσεις ΣΥΡΙΖΑ και την πρόσφατη εκλογική «μίσθωση» του αντικομμουνιστή θεωρητικού (τρομάρα) των δυο άκρων και υπερασπιστή των ταγματισταφλιτών, Μαραντζίδη. Κι όπως για τον εμφύλιο φταίει η αριστερά, έτσι και για την ήττα του ΣΥΡΙΖΑ φταίει οι αριστερές κορώνες του, παρά τις γελοίες συσχετίσεις της εκλογικής συντριβής του με τις ήττες του επαναστατικού κινήματος!

Οι πολίτες είναι λωποδύτες και «κάθε λαός έχει τους ηγέτες που του αξίζουν», αναστέναξε ο Τζήμερος, μετά τα απογοητευτικά για τον ίδιο αποτελέσματα των εκλογών, υποβάλλοντας την παραίτηση του και, ίσως, την αποχώρησή του από την πολιτική. Ευχάριστά τα νέα! Όμως, ο λαός, η νεολαία και η αριστερά δεν έχουν αυτήν την... πολυτέλεια.